

Atracție fatală

*Meredith
Wild*

Al doilea volum
din seria Hacker:
relația dintre Erica
și Blake este pusă
la încercare.

/EROSOP

Deși îi place să dețină controlul, atrăgătorul hacker Blake Landon a reușit să câștige încrederea femeii pe care o iubește. Erica și-a depășit reținerile și și-a deschis inima în fața lui.

Dornică să înceapă o viață nouă, e hotărâtă să nu lase nimic să le afecteze relația, chiar dacă asta înseamnă să-i ofere lui Blake controlul după care acesta tânjește - atât în dormitor, cât și în afaceri.

Însă atunci când demonii din trecutul ei le amenință viitorul, Erica ia o decizie care le-ar putea schimba viețile pentru totdeauna.

ISBN: 978-606-719-966-6

9 786067 199666

/EROSOP

www.edituratrei.ro/eroscop

„O carte plină de pasiune,
dramă, intrigi, inimi frânte,
înflăcărare, mister
și dragoste.”

Kiss and Tell Reviews

„Te lasă cu gura căscată și
nu vrei decât să dai paginile
mai repede.”

Busy Mom of 3 Blog

„Nu cred că vreo altă carte a
avut un asemenea impact
asupra mea precum
Atracție fatală.”

Made for You Book Reviews

/EROS COP

Atracție fatală

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

Meredith Wild

**Atracție
fatală**

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Alunița Voiculescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Cultura RM Exclusive/
photoBertMyers

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Cătălina Chiricheș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILD, MEREDITH
Hacker / Meredith Wild ; trad.: Ana Dragomirescu. -
București : Editura Trei, 2017
vol.
ISBN 978-606-719-870-6
Vol. 2. : Atracție fatală. - 2017. - ISBN 978-606-719-966-6

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.11(73)-3=135.1

Titlul original: Hardpressed
Autor: Meredith Wild

Copyright © 2013 by Meredith Wild
Excerpt from *Hardline* copyright © 2014 by Meredith Wild

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Grand Central
Publishing, New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate.

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Chișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

Pentru Jonathan

Capitolul 1

— Nu-mi vine să cred că o iau de la capăt, am spus eu.

Blake m-a cuprins pe după umeri. M-a tras mai aproape de el și m-am relaxat, învăluită în căldura lui familiară. Am ieșit din clădirea companiei sale și am pornit-o în lungul străzii, depășind câteva șiruri de case. El s-a aplecat și m-a sărutat liniștitor pe obraz.

— Fără șmecherii de data asta, îți promit.

Am râs și mi-am dat ochii peste cap.

— Acum nu mai am nicio grijă!

Aproape că-l credeam. Ultimele câteva săptămâni fuseseră încărcate de emoții, dar ceva se schimbase între noi. N-aveam decât să glumesc, însă Blake îmi câștigase încrederea. După toate protestele înfocate și încercările mele disperate de a mă împotrivi sentimentelor pe care le aveam pentru el, îl lăsasem în sfârșit să-mi pătrundă în suflet. Cel puțin în mai mare măsură decât lăsasem vreodată pe oricine altcineva și simțeam că în viața mea nu făcusem o alegere mai potrivită.

Blake mi-a aruncat un zâmbet poznaș.

— Nu-ți face griji! În niciun caz n-aș fi putut-o convinge pe Fiona să mai facă vreo manevră.

Îmbrăcăta într-o pereche de pantaloni pescărești albi și o bluză fără mâneci, din șifon bleumarin, Fiona ne aștepta lângă intrarea unei cafenele cam demodate. Ne-am oprit chiar în fața ei. Pe firma de deasupra era gravat numele *Mocha*. O tânără clientă a deschis brusc ușa, iar din interior s-au revărsat arome intense de ciocolată și cafea proaspăt măcinată, ce m-au umplut de încântare. Aproape că uitasem de misiunea noastră inițială, când Fiona ne-a îndrumat înspre o ușă de lângă local, pe care nu scria nimic.

— Mergem sus.

Ne-a condus de-a lungul unei scări înguste, până la etajul al doilea.

— Cine deține clădirea, Fiona?

Încercam să las impresia că fac conversație, dar pe cine păcăleam eu? Faptul că ne aflam la doar câțiva pași de o sursă constantă de cofeină era deja un avantaj important, însă Fiona știa ce părere aveam despre ideea de a închiria de la Blake sau de la una dintre filia- lele sale. Mă încredeam în el, dar asta nu însemna că nu era în conti- nuare hotărât să se implice în cele mai mici detalii ale afacerii mele, ori de câte ori i s-ar fi ivit ocazia.

Blake era plin de contradicții. Putea să fie dulce și sfâșietor de tandru acum, iar în clipa următoare să mă facă să clocotesc de furie, cu tendința lui obsesivă de a mă controla. Era în stare ca ziua să se amestece al naibii de mult în gestionarea treburilor legate de compania mea aflată în plină dezvoltare, pentru ca apoi, de cum intram seara pe ușă, să mi-o tragă până ce nu mai știam de mine. De acord, uneori aveam nevoie de amândouă, dar încă nu știam sigur ce să cred despre influența asta hotărâtoare pe care o avea în viața mea. Mă speria ideea de a-l lăsa să se apropie de mine, dar învățam să fiu mai deschisă și să mă încred cât puteam de mult în el.

În ziua aceea, o parte din mine (partea care simțea nevoia să se desprindă de Blake, să-și păstreze independența față de el) își dorea să fie absolut sigură că nu avea să mă tragă iar în piept.

— Pot să te asigur că Blake n-are nicio legătură cu proprietarul clădirii, m-a liniștit Fiona.

Toate bune și frumoase, dar nu trecuse mult de când tot ea mă convinsese să închiriez un frumos apartament proaspăt renovat, aflat în același bloc în care Blake era nu doar proprietar, ci și locatar. Firava graniță dintre viețile noastre personale și afacerile pe care le aveam era și așa prea neclară. De data asta, nu voiam să mai cedez.

— Mă bucur să aud asta.

Fiona a băgat mâna în poșetă. În ciuda îndoielilor pe care le aveam, eram din ce în ce mai nerăbdătoare. Ea a descuiat ușa și am intrat unul după altul. Încăperea era lungă, dar mică, cel puțin în comparație cu a lui Blake. Lăsând la o parte mucegaiul și nevoia stringentă de a fi curățat de către o echipă de profesioniști, locul promitea. În spatele meu, Blake a scos un oftat.

— Fiona, zău așa! N-ai reușit să găsești nimic mai bun?

Sora lui i-a aruncat o privire iritată.

— Am discutat cu Erica despre bugetul ei și asta e o variantă convenabilă, ținând cont de adresă și de dimensiuni. Evident că are nevoie de ceva dragoste și îngrijire, dar trebuie să recunoști că spațiul are potențial.

Am cercetat îndelung interiorul, imaginându-mi numeroasele posibilități. Fusesem atât de ocupată să-mi țin afacerea pe roate, lucrând din apartamentul meu și făcând în același timp angajări, încât nici nu apucasem să mă bucur de mutarea asta. Însă avea să fie distractiv.

— Îmi place la nebunie podeaua din lemn.

— E murdară.

Blake și-a târât talpa unui pantof pe dușumea, lăsând o dâră subțire în praf.

— Ai puțină imaginație, Blake! Trebuie doar să facem curat și, cu câteva îmbunătățiri, încăperea asta cu siguranță ar căpăta aerul unui atelier stilat.

— Exact. Pereții din cărămidă aparentă nu se demodează niciodată.

— E cam vechi, a strâmbat Blake din nas.

Am râs și l-am lovit ușor peste umăr.

— Arată-mi o clădire din Boston care să nu fie veche.

Locul nu se putea compara cu sediul modern, proaspăt renovat, al Grupului Landon, dar eu aveam așteptări modeste și realiste. Starea actuală a interiorului lăsa mult de dorit, dar cu muncă susținută și câteva adăugiri îl puteam face să meargă.

Ne-am oprit în fața ferestrelor uriașe, ce dădeau înspre stradă. Un freamăt de entuziasm mi-a cuprins trupul. Faptul că-i dădeam afacerii mele propria ei adresă era un moment crucial și făcea ca tot ceea ce obținuserăm până atunci să pară mult mai autentic.

M-am întors pentru a studia reacția Fionei.

— Cred că-mi place. Tu ce părere ai?

Ea a strâns din buze și s-a uitat în jur.

— Prețul e acceptabil, iar termenii contractului de închiriere îți oferă posibilitatea de a te dezvolta. Una peste alta, eu aș zice că e o afacere bună. Te vezi muncind aici?

— Da.

Am zâmbit, căpătând și mai multă încredere în abilitățile ei de agent imobiliar. La urma urmei, aveam nevoie de un spațiu de lucru confortabil și accesibil pentru noii membri ai echipei Clozpin, rețeaua socială dedicată modei pe care o construisem de-a lungul ultimului an.

— Lasă-mă să dau câteva telefoane și să văd dacă pot să mai scad prețul pentru tine. Fiindcă Blake are dreptate, spațiul ăsta e cam murdar. În plus, dacă ai de gând să-l îmbunătățești, asta ne oferă un avantaj în cursul negocierii.

Fiona și-a scos telefonul și a ieșit pe hol, lăsându-ne din nou singuri.

— Pe mine nu m-ai întrebat ce părere am.

Blake mi-a zâmbit strâmb.

— Asta pentru că știu deja care e părerea ta.

— Eu ți-aș putea oferi o suprafață de două ori mai mare și nici măcar n-ar trebui să ieși din clădire ca să vii să mă vizitezi. În plus,

ai primi prețul pentru iubite, pe care cred că-l vei considera fără egal în partea asta a orașului.

Amestecul nepoftit al lui Blake în toate cele era o cauză pierdută. Sigur, el avea o fire dominantă, obsesivă și al naibii de insistentă, dar în cele din urmă era genul de om care rezolvă probleme. Ori de câte ori cei dragi lui dădeau peste câte un necaz sau aveau nevoie de ceva, Blake le sărea în ajutor, fără a precupeți niciun efort.

— Îți sunt recunoscătoare pentru ofertă. Pe cuvânt. Dar independența n-are preț, Blake.

Mai avuseserăm discuția asta și intenționam să rămân pe poziție. Trebuia să aibă încredere în mine, în faptul că voi reuși pe cont propriu să fac treaba să meargă. Era nevoie ca încrederea să fie reciprocă.

— Poți să-ți păstrezi independența. O să consemnăm totul în scris.

— Din experiența mea, consemnatul în scris nu face decât să mă oblighe la a fi dependentă de vastele tale resurse pentru o perioadă minimă de timp.

Blake deja mă legase de el printr-un contract de închiriere pentru apartamentul meu, valabil un an, deși încă nu încasase niciunul dintre cecurile pe care i le dădusem pentru chirie.

— Consideră că e o formă de a ține chiria sub control. Ți-ai putea asigura prețul pentru iubite într-un contract pe, să zicem, douăzeci de ani, apoi am putea negocia pornind de la asta.

M-a cuprins în brațe, strângându-mă tare la pieptul lui, apropiindu-și buzele la câțiva centimetri de ale mele. Inima-mi bătea cu putere. Discuția depășea nivelul obișnuitelor noastre tachinări, în timpul cărora fiecare încerca să fie mai isteț decât celălalt. Eram împreună de doar câteva săptămâni și el deja se gândea la o relație pe termen lung? Buzele mi s-au întredeschis în timp ce mă chinuiam să-mi umplu plămânii cu aer. Vorbele lui Blake și apropierea de el făceau să se învârtă de nenumărate ori lumea cu mine. Nimeni nu mai

avusese vreodată un asemenea efect asupra mea și, treptat, învățam să mă bucur de sușurile și coborășurile prin care treceam alături de el.

— Frumoasă încercare, am șoptit.

El a gemut, apoi mi-a acoperit gura cu a lui. M-a luat în stăpânire cu gesturi blânde, dar perseverente, ațâțându-mă cu scurte dezmierdări ale limbii.

— Mă înnebunești, Erica!

— Oh? am șoptit eu, încercând să nu gem în timp ce aerul îmi părăsea trupul.

— Da, în toate felurile posibile. Hai să plecăm de aici! Fiona poate să pună și singură actele la punct, dacă ești hotărâtă să închiezi haznaua asta.

M-a apucat de șolduri și m-a prins între corpul lui puternic și zidul din spatele meu. Nu știam de ce mă tot lipea de suprafețe dure, dar îmi plăcea al naibii de tare. Mi-am strecurat mâinile în părul lui și l-am sărutat neajutorată, pierzându-mă cu foarte multă ușurință în îmbrățișarea lui. Cât era ceasul? Unde trebuia să fiu mai târziu? Recapitulam în minte toate obstacolele care s-ar fi putut afla între mine și a fi dezbrăcată alături de Blake. Coapsa lui și-a croit drum între picioarele mele, apăsând exact atât cât trebuie pentru ca încrețitura blugilor să mă maseze prin țesătura chiloților.

— Oh, Doamne!

— Jur că, dacă ar exista o suprafață curată în sediul ăsta, ți-aș trage-o chiar aici, pe loc.

Am chicotit.

— Ești obraznic!

Ochii lui s-au întunecat.

— Nici n-ai idee.

— Hm-hm!

Fiona stătea sprijinită de cadrul ușii, privind-ne uimită. Blake s-a retras brusc, lăsându-mă amețită și, preț de câteva clipe, dezorientată. Pentru prima dată de când îl știam, l-am văzut îmbujorându-se

în timp ce își trecea degetele prin păr, aparent rușinat de faptul că fusese prins sărutându-se de față cu sora lui mai mică.

— Dacă ați terminat, eu am reușit să scad prețul cu încă două sute de dolari. Putem să luăm o hotărâre sau vreți să mai vedeți și alte locuri din diverse părți ale orașului?

Mi-am îndreptat spatele și am plecat de lângă Blake, pentru a mă alătura Fionei, deoarece știam că, cu cât era mai mare distanța dintre noi, cu atât mai limpede puteam să gândesc.

— Hotărârea e luată. Hai să trecem la treabă!

*

— Ești nouă în cartier?

Roșcata pieptoasă care îmi aducea două cafele aburinde, cu lapte și aromă de *creme brulée*, mi-a întrerupt șirul gândurilor tocmai în timp ce-mi verificam, cu o grijă obsesivă, e-mailul.

— Oarecum. Am închiriat spațiul comercial de la etaj.

— Marfă! Eu sunt aici de câțiva ani. Am deschis cafeneaua împreună cu părinții mei, dar ei s-au retras din activitate, așa că acum am rămas doar eu și echipa.

— Uau, felicitări! Nu mi-am dat seama că tu ești proprietara.

O mai văzusem de câteva ori de când începusem să cercetez cartierul ca să învăț drumul spre serviciu. Recunosc, eram peste măsură de nerăbdătoare să mă mut în noul birou, iar aromele îmbietoare ce veneau dinspre cafeneaua Mocha mă atrăgeau înăuntru în mod regulat.

— Majoritatea oamenilor nu-și dau seama. Sunt destul de surprinși când cer să discute cu un șef și mă au în față tot pe mine.

Am râs amândouă, iar eu i-am întins o mână.

— Sunt Erica.

— Simone. Astea sunt din partea casei.

— Grozav, mulțumesc!

— Pentru nimic.

Tânăra s-a întors agale către bar, dezvăluind un trup ale cărui curbe până și eu le invidiam. Simone era o prezență plăcută în local și făcea o cafea cu lapte excelentă, așa că îți venea greu s-o uiți. Clienții din jurul meu au urmărit-o cu privirea până când s-a ascuns în siguranță în spatele tejghelei.

Liz a intrat pe ușă și m-a găsit așezată la masa mea.

— Uau, ce bronz bestial ai! am exclamat, admirându-i capacitatea de a arăta precum un manechin dintr-un catalog, deși, probabil, depunea foarte puțin efort pentru asta.

Nu știu cum se face, dar părul ei blond fără cusur, tuns în stil bob, arăta chiar mai luminos decât ultima dată când ne întâlniserăm la o cafea. Eu aveam părul strâns într-un coc neglijent și purtam o pereche de blugi foarte dragi mie și foarte uzați, împreună cu un maiou vopsit artizanal, fiind pregătită să fac curățenie în viitorul sediu al firmei, înainte să ne sosească mobila.

— Mersi! Barcelona a fost uimitoare. Trebuie să mergi acolo cândva. Părinții mei au închiriat o vilă și practic mi-am petrecut tot timpul pe plajă. Fericire absolută!

— Sună uluitor!

— Și tu ce-ai mai făcut?

Liz a luat o înghițitură din cafeaua ei cu lapte.

— Am primit finanțarea pentru afacere, așa că am găsit un sediu, iar acum renovez și fac angajări.

— Sfinte Sisoe, felicitări!

— Mersi!

— Pentru ce posturi angajezi?

— Avem doi programatori noi, dar mă cam chinuiesc să găsesc un director de marketing. Încă nu m-a dat nimeni pe spate, însă o să am curând nevoie de un om. Nu pot să joc și rolul ăsta, pe lângă toate celelalte treburi de care mă ocup.

— Oh, Doamne, cunosc persoana perfectă!

Liz a bătut din palme și a început să scotocească prin poșetă.

— Da?

— Prietena mea, Risa. Ultimele câteva veri a lucrat pentru o companie de marketing. A terminat facultatea în același timp cu noi, iar acum își caută o slujbă. E înnebunită după modă. Ți-ar plăcea foarte mult de ea.

Am ridicat din sprâncene. N-aș fi putut spune că eu *adoram* moda. Sigur, conduceam o rețea socială dedicată subiectului, însă pentru mine era doar o afacere. Obsesia pentru modă era specialitatea lui Alli, dar, de vreme ce tocmai pe ea o înlocuiam, poate că merita să stau de vorbă cu fata aceea.

— Încerc să-mi înlocuiesc partenera de afaceri, care s-a mutat cu serviciul la New York, așa că ar trebui să fie dispusă să-și asume multe responsabilități în schimbul unui salariu modest, de începător. Nu e tocmai o slujbă de vis.

Liz a scuturat din cap, aparent netulburată.

— De fapt, sună perfect. Ar trebui să discuți cu ea. S-ar putea să mă înșel în privința a ceea ce caută, totuși n-ar strica să luați legătura. Nu se știe niciodată.

Am ridicat din umeri.

— În regulă, însă nu pot să-ți promit nimic, OK?

— Absolut. Îmi e prietenă, dar nu suntem foarte apropiate, așa că n-o să-ți port pică dacă nu merge.

— OK, grozav!

Am așteptat-o să-mi trimită datele de contact pe care le avea în memoria telefonului, timp în care mi-am lăsat mintea să rătăcească la tot ce aveam de făcut înainte de a ne instala la etaj.

— Mă bucur foarte mult că am reluat legătura, Erica.

Liz mi-a zâmbit dulce, aducându-mă din nou cu picioarele pe pământ.

— Și eu.

— Cât am fost plecată, m-am gândit mult la ce mi-ai spus.

Expresia de pe chipul ei s-a schimbat, iar trăsăturile i s-au îmblânzit.

— Ar fi trebuit să înțeleg mai bine întreaga situație. Nu aveam niciun termen de comparație, așa că probabil n-am reacționat cum s-ar fi cuvenit. Îmi pare rău că n-am putut fi cea care să te ajute să depășești momentul, dar aș vrea să-ți fiu o prietenă mai bună de acum încolo, dacă nu e prea târziu.

Și-a coborât vocea în timp ce-mi vorbea, deși cafeneaua era plină de zumzetul celorlalți clienți, adânciți în propriile discuții.

— Sigur că nu e. Nu-ți face griji.

Mi-am fluturat mâna, ca pentru a-mi alunga din minte scuzele ei și toate emoțiile pe care acestea amenințau să le trezească în mine. Unul dintre motivele pentru care ne îndepărtaserăm de la bun început fusese permanenta amintire a acelei perioade dificile din viața mea pe care o împărtășisem cu ea. Voiam să mai dau o șansă prieteniei noastre, dar speram din suflet ca asta să nu însemne retrăirea trecutului la fiecare întâlnire.

— Vorbim despre o poveste foarte veche, Liz. Eu am trecut mai departe și n-am niciun chef să mai insist asupra ei. Acum am un milion de alte lucruri la care să mă gândesc.

— Corect, a încuviințat ea. Nu știu cum reușești. Eu nu m-aș putea imagina conducând o afacere. Nici măcar n-aș ști de unde să încep.

— Categorie sunt multe de învățat, dar cred că la fel s-ar putea spune despre orice. Ție cum îți merge la serviciu?

Probabil că începuse deja lucrul la una dintre cele mai mari firme de investiții din oraș.

— Grozav, chiar, cu excepția faptului că acum sunt în iadul tabelor. Totuși, am multe de învățat și încerc să mă deprind cu toate. Cred că-mi place. În plus, la firmă lucrează o mulțime de tipi arătoși. E un bonus important.

Am râs, amintindu-mi cât de înnebunită era după băieți pe vremea când împărțeam o cameră de cămin, în primul an de facultate. De fapt, era posibil ca tocmai dragostea ei pentru băieți și petreceri să fi fost cea care ne-a dus în seara aceea afară din campus și în

sediul frăției. Am scuturat din cap, gonindu-mi din minte amintirile nopții cu Mark.

Acum, că aflasem identitatea bărbatului care mă violase, eram și mai hotărâtă să nu las respectiva experiență să pună stăpânire pe mine. Mă simțeam mai puternică decât durerea lăsată de el și ajunsesem prea departe ca să mă lamentez încă pentru inocența pe care mi-o răpise.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vin cândva și să-ți văd noul sediu, mi-a spus Liz.

— Sigur, ar trebui să mă vizitezi, imediat ce o să punem totul la punct. Că veni vorba despre asta, chiar ar fi bine să fug. Măine o să ne fie livrată mobila și mă așteaptă o lungă noapte de curățenie.

— Nicio grijă. Mi-a părut foarte bine să te revăd.

— Și mie.

Am zâmbit și am strâns-o repede în brațe. Apoi m-am grăbit să urc la etajul al doilea. Nu mai văzusem spațiul de când luasem hotărârea de a-l închiria. Eram entuziasmată că urma să încep să-l transform într-un loc al nostru, chiar dacă asta însemna să mă murdăresc un pic.

M-am oprit în fața ușii. Era de nerecunoscut în comparație cu aceea de zilele trecute. Lemnul fusese vopsit într-o nuanță de gri satinat, iar geamul fusese acoperit cu un strat mat, rămânând transparentă doar silueta logoului nostru, în mijloc. Am răsucit cheia în broasca din crom strălucitor și am deschis.

Acum, podeaua originală lucea de curățenie și arăta ca nouă după ce fusese rașchetată și lăcuită. Finisaje din vopsea ornamentală de culoare albă mărgineau ferestrele și pereții, acolo unde aceștia întâlneau plafonul. Un ventilator nou, fixat în tavan, și un șir de lămpi ajustabile, montate pe un suport metalic, aduceau interiorul în secolul douăzeci și unu.

Mi-am scos telefonul și am sunat-o pe Fiona.

— Bună, Erica!

— Ai ceva să-mi spui?

— Ce? Ah!

— Credeam că am depășit faza asta.

Încercam să nu ridic tonul, dar când avea să se învețe să nu-l mai amestece pe Blake în treburile mele?

— Erica, e fratele meu mai mare. Ce vrei să fac? Își dorea să ajute într-un fel. Știi cum e el.

Da, știam cum era și cum făcea să-ți fie imposibil să-l refuzi, mai ales atunci când își punea ceva în minte. M-am învățat prin încăpere, admirând felul în care spațiul se transformase complet față de ultima dată când îl văzusem. Nu-mi puteam închipui ceva mai bun. Nu-mi trecea prin cap altceva de făcut, decât să organizez în minte piesele de mobilier. Restul îl făcuse deja Blake. La naiba cu toate!

— Păi, arată uimitor. E perfect.

— Știu. Am tras cu ochiul înainte să-ți dau cheile. A făcut o treabă grozavă. Exact ce îmi imaginasem.

Era clar că precauția ei cu privire la reacția mea se mai risipise, lăsând loc entuziasmului. Am oftat și am bătut din picior. Fir-ar să fie, și eu eram entuziasmată!

— Bine, dar tot sunt supărată pe tine, am zis, pe un ton absolut neconvingător.

— O să-ți fac cândva cinste cu un pahar și o să uiți tot.

— De obicei, am nevoie de mai multe pahare ca să uit.

Ea a început să râdă.

— N-o să te contrazic. Ei bine, bucură-te de sediu. Felicitări!

— Mersi. Vorbim mai târziu.

Mi-am lăsat jos geanta, plină cu produse de curățenie devenite acum inutile. M-am așezat turcește în mijlocul încăperii, savurând totul. Fiecare mic pas pe care-l făcusem cu afacerea în ultimele câteva săptămâni îmi păruse copleșitor, iar Blake reușea, de fiecare dată, să ducă lucrurile la nivelul următor.

Chiar atunci s-a deschis ușa și în pragul ei s-a ivit silueta lui Blake. Avea mâinile încărcate cu o sticlă de șampanie, un pled și o pungă din hârtie maro. Buzele îi erau curbate într-un rânjat atotștiutor.

— Ce mai face șefa mea preferată?

— Nu mă pot plânge, am spus pe un ton indiferent, ridicând privirea către trupul lui impresionant, ce se înălța deasupra mea.

Blake a despăturit pledul, s-a așezat pe podea, apoi a lovit ușor cu palma locul de lângă el, făcându-mi semn să mă așez alături.

— Ce-i cu toate astea?

— Mă gândeam că am putea să organizăm un picnic la birou, ca să sărbătorim noul sediu.

A zâmbit cu înfumurare, apoi a răsucit dopul sticlei de șampanie și a turnat lichidul înspumat în două pahare scoase din punga de hârtie.

Privirile ni s-au întâlnit. Blake încerca să-și dea seama în ce stare de spirit mă aflu.

— Ești furioasă?

— Poate, am mințit eu.

Din fericire, făcuse o treabă atât de grozavă, încât deja îi iertasem, și pe el, și pe complicea lui.

Blake a ridicat brusc din sprâncene, ca și cum mi-ar fi așteptat reacția. M-am cam rătăcit în ochii lui. În superbii lui ochi căprui, ascunși sub gene dese și lungi, piesa centrală de pe un chip care îmi tăia răsuflarea cu o regularitate îngrijorătoare. Contururile aspre ale maxilarului său. Pielea ușor bronzată și buzele pline, delicioase, care îmi aminteau de îngrozitoarele, dar minunatele lucruri pe care mi le puteau face. Aș fi fost în stare să mă holbez la el ore în șir și să nu mă satur niciodată de felul în care mă făcea să mă simt: posedată și obsedată. În viața mea nu mi se mai păruse că sunt atât de dorită sau atât de fermecată de o altă ființă omenească. Blake era un superb și înnebunitor pachet complet, iar eu îl iubeam până la ultima fărâmă.

Am oftat, sperând că nu arătam atât de îndrăgostită pe cât mă simțeam.

— Îți accept nebunia.

— Bravo!

S-a relaxat în mod vizibil și mi-a zâmbit. Nerăbdătoare să-i fiu aproape, i-am acceptat invitația făcută mai devreme și m-am așezat

pe pled, alături de el. Am luat paharul de șampanie pe care mi-l întindea și am sorbit din el.

— Ți place?

— La nebunie.

În ciuda îndoielilor pe care le avusese cu privire la adresă, se pare că, până la urmă, Blake văzuse ceva bun în locul acela.

— Speram să-ți placă.

— Cum de te-ai răzgândit?

El s-a încruntat.

— Ce vrei să zici?

— Atunci când l-am văzut pentru prima oară, nu te-ai sfiit să spui că detești spațiul ăsta.

— Evident, te-aș fi vrut mai aproape. Dar asta ți-ai dorit. Tu accepți ceea ce numești „nebunia” mea, iar eu îți accept încăpățânarea.

M-am uitat cu atenție la el preț de câteva clipe. Nu-l puteam contrazice în privința descrierii pe care mi-o făcuse.

— Unii ar putea numi asta un progres.

Blake mi-a zâmbit într-un fel care m-a făcut să cred că nimeni nu mai ajunsese vreodată atât de departe în relația cu el. Nu vorbiseram despre asta, dar nu-mi părea genul care să facă prea multe compromisuri. Sinceră să fiu, niciunul dintre noi nu era îngăduitor, dar cumva ne descurcam. El întrecuse cu mult măsura renovându-mi sediul, dar faptul că îmi acceptase decizia era un pas în direcția potrivită.

Am sorbit din șampania rece. În cameră s-a lăsat tăcerea.

— Știi, am nevoie să mă lași să mă zbat puțin.

Blake a ridicat din sprâncene.

— Tu auzi ce spui?

— Da, aud. Și știi că n-o să progrez dacă o să te am mereu alături, intervenind înainte să apuc să înfrunt o provocare sau să fac vreo greșală. Îmi doresc să am asemenea ocazii, altfel o să mă tot învârt într-o lume imaginară, în care tu faci ca toate problemele mele să dispară, și n-o să știi niciodată cum e să conduci cu adevărat o afacere.

El a oftat zgomotos.

— Bine, atunci. Cât de mult vrei să mă implic?

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să-ți cer ajutorul atunci când o să am nevoie de el?

Blake a scuturat din cap.

— N-o să mi-l ceri niciodată.

Mi-am dat ochii peste cap, deși în parte avea dreptate. Eram al naibii de încăpățânată și arareori ceream ajutor.

— Hei!

M-a apucat de bărbie și m-a întors cu fața către el.

— Sunt mândru de tine!

— De ce? Pentru că te-am luat drept partener în schimbul a patru milioane de dolari?

El a râs.

— Dacă treaba a făcut parte dintr-un plan mai amplu al tău, atunci, da, sunt extrem de mândru, pentru că nu m-am așteptat nicidecum.

Am surâs fără să vreau. Aș fi făcut aproape orice pentru a evita să-i iau banii, iar el o știa.

— Dar, serios vorbind, ăsta e un pas mare. Nu uita să savurezi momentul!

Și exact asta am făcut. Cu Blake, fiecare clipă era un pic mai dulce. De fapt, mult mai dulce. El dădea tuturor lucrurilor un aer surprinzător, ce mă făcea să mă întreb cum de reușisem să supraviețuiesc plicticoasei existențe pe care o numeam viață înainte ca Blake să apară și să-mi întoarcă lumea pe dos.

— Îl savurez, datorită ție.

M-am apropiat și l-am sărutat. El mi-a cuprins fața în palme, apoi și-a trecut limba peste buzele mele, îndemnându-le să se deschidă și strecurându-și, cu mângâieri ușoare, limba în gura mea.

— N-ai de gând să mă întrebi ce e în pungă?

M-am retras puțin, cu răsuflarea tăiată și ușor amețită de gustul, de parfumul lui. Curat, aspru și masculin, numai al lui Blake. El s-a

răsucit și a golit pachetul maroniu. A scos la iveală o cutie cu căpșuni, frișcă și un borcănel de sticlă, plin cu sos fin de ciocolată.

— Tu la ce fel de picnic te-ai gândit?

Blake a ridicat borcănelul de sticlă.

— În cafeneaua de la parter, sosul ăsta minunat e turnat peste cafelele cu lapte și peste prăjituri. Bănuiesc că nu e de vânzare, dar când le-am explicat politicos că vreau să-l ling de pe trupul tău gol, ca să botezăm noul sediu, până la urmă mi-au făcut pe plac.

Am chicotit și am încercat să-mi imaginez improbabilă conversație dintre el și Simone. Blake a răsucit capacul și mi-a întins recipientul. Eu mi-am înmuiat degetul în sos, apoi în gură. Ciocolata mi-a acoperit limba cu gustul ei decadent și divin, experiența fiind sporită doar de certitudinea faptului că, în scurt timp, Blake avea să-și pună planurile în aplicare.

— Credeam că ești împotriva sexului la birou, am spus.

— ăsta e biroul tău. Alte reguli.

— Pe care văd că deja ai început să le stabilești.

Mi-am trecut iar degetul prin sosul de ciocolată, dar până să ajung cu el la gură, Blake mi l-a apucat iute și mi l-a lins într-un fel sugestiv.

— Scoate-ți bluza și întinde-te.

Am zâmbit larg și m-am ridicat încet în genunchi, dându-mi jos maioul.

— Azi faci pe șeful.

El a scos din pungă o mască de mătase neagră și mi-a acoperit ochii cu ea.

— Nu e o toană, scumpo. Așa sunt eu. Ai face bine să-ți amintești asta.

Îi simțeam răsuflarea caldă la baza gâtului. Mi-am ținut respirația, așteptând ca buzele să i se lipească de trupul meu, în schimb am fost surprinsă să-i simt mâna urcându-mi pe spate. Mi-a desfăcut cu îndemănare sutienul, pe care l-am auzit căzând câțiva pași mai

încolo. Cu pieptul gol și înfrigurată de aerul rece al încăperii, eram foarte conștientă de starea vulnerabilă în care mă aflam.

— Întinde-te și nu mă mai face să mă repet.

Am dat drumul aerului pe care îl ținusem în plămâni, simțind că tonul tăios și poruncitor al vocii lui mă lasă fără putere. Gândul de a mă împotrivi cererii lui simple, dar hotărâte era unul îndepărtat, iute învins de dorința de a-l lăsa pe Blake să-mi ia în stăpânire trupul, atât cât ar fi poftit.

M-am supus și m-am întins pe spate, așezându-mi palmele pe țesătura groasă a pledului, ce-mi părea rece sub fierbințeala care-mi învăluia pielea. El mi-a deschiat blugii, apoi mi i-a tras în jos, peste șolduri, oprindu-se chiar deasupra pubisului.

Cu gura deschisă, mi-a presărat sărutări încinse de-a lungul abdomenului, făcându-mă să aștept cu sufletul la gură continuarea. M-am arcurt sub atingerile lui, în vreme ce-mi dezmiarda oasele bazinului cu degetele mari.

— Ador partea asta din tine, a murmurat el. Și multe altele. Corpul tău... Erica, ești al dracului de sexy!

— Atinge-mă!

— Asta am de gând, dar m-am repezit. Nu te mai foi!

— Mă chinuiești, am scâncit eu.

Blake a râs ușor.

— Nici pe departe.

Și spunând acestea a plecat de lângă mine, lăsând o nedorită distanță între noi. Camera s-a răcit din nou. Unde era și ce făcea? M-am înfiorat când prima picătură de lichid mi-a alunecat în buric. El a continuat, lăsându-mi o dâră până pe piept, apoi înconjurându-mi sfârcurile, ce s-au întărit din pricina senzației.

— Îți plac căpșunile?

Am zâmbit când am înțeles aluzia.

— Da.

— Bine. O să-ți dau să mănânci una.

În clipa în care Blake a așezat căpșuna pe șoldul meu, mirosul proaspăt al fructelor s-a amestecat cu cel al ciocolatei. Am deschis gura, însă el ținea delicatasa prea departe ca să pot ajunge la ea. M-am arcuit ca s-o apuc, până când, în sfârșit, m-a lăsat să-mi înfig dinții în ea. Am mestecat-o și am înghițit, savurând aroma și noua experiență de a combina obsesia mea pentru Blake cu dragostea pentru mâncare. Ciudat, dar nu puteam spune că ce-i prea mult (sau, în cazul ăsta, prea multe) strică.

Blake mi-a sărutat pe neașteptate gâtul, mușcându-mi ușor pielea. Apoi a coborât înspre claviculă și a trecut printre sâni. Acolo, limba lui a încetinit și mi-a înconjurat un sfârc, apoi pe celălalt. Mi-a prins carnea între buze și mi-a dezmiertat bustul cu mișcări lente și catifelate ale limbii, îndreptându-și atenția până spre cele mai îndepărtate petice de piele. Mi s-a tăiat răsufierea când i-am simțit limba tachinându-mă și mângâindu-mi pe îndelete trupul. După ce a terminat, și-a strecurat o mână pe sub blugii mei și mi-a cuprins sexul în palmă, peste chiloții care de acum erau uzi.

— În momentul ăsta o să ți-o trag, Erica. Vrei?

Răsufierea lui îmi gâdila carnea umedă a sfârcului, făcându-mi ca de găină pielea deja excitată de toate felurile în care o chinuise.

Am gemut zgomotos în chip de încuviințare, simțindu-mi mâinile aproape amorțite după cât strânsesem pledul între degete pentru a mă înfrâna. Fiindcă eram pe punctul de a exploda, am dat drumul țesăturii și am pipăit până când am nimerit peste părul lui. Am strâns în pumni șuvițele mătăsoase ce-mi alunecau printre degete, în timp ce-i țineam gura lipită de sânul meu. El m-a ciupit ușor, făcându-mă să strig.

Apoi m-a apucat de încheieturi și mi le-a așezat din nou deasupra capului.

— Stai pe loc.

Punga a fâșâit iar și, câteva clipe mai târziu, Blake mi-a legat încheieturile cu un soi de material mătăsos, după care a strâns nodul,

fără să mai lase vreo îndoială cu privire la capacitatea mea de a mă elibera.

M-a dezbrăcat de la brâu în jos, apoi am auzit cum hainele lui cad pe podea, la picioarele mele, înainte ca trupul său să-l acopere pe al meu.

Mi-am răsucit încheieturile, efort zadarnic de vreme ce n-aveam cum să mă dezleg de una singură. Pe măsură ce mă agitam, inima începea să-mi bată tot mai repede și am intrat în panică. Nu era prima dată când Blake făcea așa ceva, mă mai lăsase el neajutorată, incapabilă să-l ating ori să mă mișc. Însă atunci legăturile fuseseră mai ușor de mișcat, în timp ce astea nici nu se clinteau. Iar acum nici nu-l puteam vedea. Mă simțeam neajutorată și lăsată în întuneric. O teamă rece s-a furișat în sufletul meu, înlocuindu-l pe Blake cu un coșmar, cu cea mai întunecată amintire.

— Blake.

Vocea îmi tremura, alterată de o neliniște crescândă. Nu știam sigur dacă aveam să reușesc să depășesc momentul.

Blake și-a așezat o mână în dreptul inimii mele, în vreme ce pieptul mi se ridica și cobora într-un ritm rapid, odată cu răsuflarea pe care n-o mai puteam controla.

— Șșt, scumpo. Ești cu mine, mi-a murmurat el.

M-a acoperit cu căldura trupului său, punând stăpânire pe gura mea cu buzele lui tandre și pline de dragoste, amuțindu-mi temerile. M-a sărutat pe obraz, apoi a trecut la pielea sensibilă de pe gât, chiar sub ureche.

— Mă simți? Eu sunt, scumpo. Întotdeauna o să fiu eu.

Auzindu-i vorbele, corpul mi s-a relaxat sub al lui. Mi-am desfăcut pumnii și m-am concentrat asupra atingerii lui, ce nu semăna cu nicio alta. Nimeni nu mă mai atinsese vreodată așa cum o făcea el, de parcă mi-ar fi cunoscut trupul mai bine decât mi-l cunoșteam eu.

Groaza s-a risipit treptat, topindu-se pe măsură ce Blake făcea din nou cunoștință cu trupul meu, iar vocea lui mă readucea în prezent, în lumea noastră.

— Toată ziua am fost excitat, gândindu-mă la tine în ipostaza asta. Ai idee cât de greu e să lucrezi așa? Cu mintea la trupușorul tău strâmt, tremurând sub al meu, gata să mă primească?

Centimetru cu centimetru, pielea mea a prins viață, înfierbântându-se pe măsură ce mâinile și buzele lui o luau în stăpânire. Atingeri grăbite și încinse, sărutări umede. Vocea lui, explicându-mi fiecare gest, fiecare plan. Șoldurile au început să mi se rotească în ritmul mișcării degetelor lui care mă masau, apoi se strecurau printre pliurile umede ale cărnii și pătrundeau înlăuntrul meu, ca o promisiune a ceea ce avea să vină.

M-am concentrat numai asupra contactului. Gâfâiam, întrebându-mă fără rost cât o să mai pot rezista în felul ăsta. Doamne, ce-i mai plăcea să mă chinuiască!

— Ești OK?

Mi-a cuprins blând încheieturile mâinilor, apoi și-a trecut ușor degetele peste pielea sensibilă de pe interiorul brațelor.

M-am deșteptat din dorul meu, ca să-i cântăresc în minte întrebarea. Lăsasem mult în urmă starea de panică. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva în afara dulcii inevitabilități de a-l avea în mine.

— Mai mult decât OK. Nu te opri!

Blake mi-a întins picioarele în jurul lui. Mi-a împuns ușor deschizătura, apoi m-a pătruns, îndeajuns de încet, încât să mă înnebunească. Mi-am ținut răsuflarea, până când a intrat complet, întinzându-mă pe deplin. Apoi mi-a cuprins buzele într-o sărutare adâncă și următoarea gură de aer mi-am luat-o de la el, în timp ce își lăsa ușor șoldurile spre pământ, amintindu-mi cât de profund puteam să mă posed, din toate punctele de vedere. Am gemut și focul mi s-a împrăștiat prin vene, încălzindu-mă de la un mădular la altul, în timp ce mă agățam de trupul lui în singurul fel în care puteam. Mi-am încrucișat gleznele în spatele coapselor lui, îndemnându-l să intre în mine, căci nevoia de a-l simți cum se mișcă înlăuntrul meu era mai mult decât puteam îndura.

Blake și-a strecurat un braț în jurul mijlocului meu, apoi și-a lipit palma de șale, ocrotindu-mă de asprimea podelei, în vreme ce se împingea mai tare în mine. Am tras brusc aer în piept, cuprinsă de ușurare și extaz.

El a început să se legene în trupul meu, intrând într-un ritm neîntrerupt. Printre sărutări, mi-a murmurat la ureche.

— Te iubesc, scumpo. Să fiu în tine... ca acum. Să-ți controlez plăcerea. Am nevoie de asta.

Mi-a descris în șoaptă ce voia să-mi facă și senzațiile pe care i le stârnea fiecare clipă petrecută în corpul meu, rămânând alături de mine, astfel încât să nu uit cine făcea dragoste cu mine.

— Blake, oh, Doamne...

Nu mai exista nimic pe lume în afară de sunetul vocii lui și de penisul lui care se înfigea în mine. Nimic care să-mi distragă atenția, doar pasiunea trupului său peste al meu. Buzele îmi tremurau pe măsură ce tensiunea creștea.

— Asta e. Acum o să-ți dai drumul, tare și zgomotos, ca să mă prezinți vecinilor tăi.

Cu o mână mi-a cuprins brațele, ținându-mi-le deasupra capului, în vreme ce cu cealaltă mi-a găsit șoldurile. Apoi, ridicându-mă la câțiva centimetri deasupra podelei, s-a împins cu putere, astfel încât penisul lui să atingă acel punct din mine care făcea ca totul să se albească în întuneric.

Numele lui mi-a scăpat printre buze sub forma unui țipăt răgușit. O mulțime de culori mi-au explodat în spatele pleoapelor, în vreme ce tresăream în jurul lui, tremurul zguduindu-mă până în adâncul sufletului.

— Doamne, Erica... Fir-ar să fie, exact așa!

Mi-am strâns degetele de la picioare, în vreme ce el a făcut ultimele câteva mișcări, care ne-au împins pe amândoi dincolo de limită. M-a apucat strâns de șolduri și, cu un geamăt puternic, s-a îngropat pentru ultima oară în mine.

Apoi s-a prăbușit deasupra mea, transpirat și înfierbântat. Eu mi-am răsucit din nou mâinile, dorindu-mi să-l ating și să-l liniștesc în timpul zvâcnirilor de după orgasm. Blake mi-a desfăcut cu pricepere legăturile, eliberându-mă. Când mi-a dat jos masca, am mijit ochii pentru a mă apăra de lumina ce se revărsa în cameră.

Chipul lui era relaxat, dar ochii îi deveniseră întunecați și serioși. În timp ce ne trăgeam sufletul, mi-a mângâiat cu respect fața, dându-mi la o parte micile șuvițe de păr de pe frunte.

— Mi-a fost dor de ochii tăi. Data viitoare o să vreau să-i văd în fiecare moment în care fac dragoste cu tine, până la capăt. Vreau să-ți dai seama ce efect ai asupra mea.

Capitolul 2

— Ador moda.

Nici nu mă îndoiam. Îmbrăcată într-o elegantă rochie neagră, de designer, înfășurată pe trup și asortată cu pantofi cu toc de pe care eu cu siguranță aș fi căzut, Risa Corvi părea foarte bine îngrijită. Aproape prea gătită. N-avea acea frumusețe naturală a lui Alli, dar nimic nu era nelalocul lui, de la părul negru ca tăciunile, ce-i atingea umerii, până la manichiura franțuzească, proaspăt făcută.

Dădea impresia că e genul care muncește mult ca să arate bine. Aș fi pus pariu că și sprâncenele și le pensa cu o precizie de ceasornic. Din păcate, probabil că mi-ar fi prins bine să mai învăț câte ceva de la ea. I-am trecut în revistă CV-ul. Pentru o candidată începătoare, se putea lăuda cu niște reușite impresionante, dar eu tot eram sceptică în ceea ce privește angajarea prietenei unei prietene.

— Văd. Vorbește-mi despre campaniile la care ai lucrat.

Risa a scos un dosar amplu, cu materiale promoționale, organizate pe campanii. Fiecare pagină era perfect aliniată, iar conținutul arăta ordonat și profesionist. O grămadă de fotomodele de duzină, ce

afișau zâmbete de plastic, deoarece conturile lor de pensii le făceau *atât* de fericite. Tehnica era folosită până la suprasaturație și se îndepărta foarte mult de ceea ce reprezentam noi ca firmă.

— E grozav, Risa. Dar, drept să-ți spun, astea sunt banale. Ne dorim să fim în rând cu lumea, însă vrem și un avantaj pentru marca noastră, ceva care s-o facă să pară tânără, exclusivistă și la modă.

— Înțeleg perfect. Astea sunt strategii precaute. Evident, în cazurile astea am fost limitată de dorințele clienților, dar cu Clozpin aş avea șansa să explorez multe alte direcții. Am putea să ne ocupăm de moda exclusivistă și să facem campanii îngrijite, elegante, știi? Simple, dar sexy.

Îi mergea bine gura, însă era în stare să se și țină de cuvânt? Am răsfoit restul portofoliului, apoi am studiat-o preț de câteva clipe.

— Ce părere ai despre interacțiunea cu oamenii și despre vânzări? Atragerea de noi clienți e poate cea mai importantă componentă a postului. N-are decât să-ți placă moda de dimineața până seara, dar trebuie să fii în stare s-o vinzi.

— De acord, însă e foarte greu să vinzi ceva ce nu-ți place. Eu sunt în stare să vând serviciul pe care-l oferi tu și nu mă deranjează deloc să fiu nevoită să merg după program la diferite evenimente, pentru a-mi face relații.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și i-am cântărit cuvintele. Era ambițioasă. Nimeni nu putea să nege asta. În două săptămâni de interviuri, nu întâlnisem pe nimeni care să transmită atâta pasiune cât reușise ea să arate în doar cinci minute.

Noi nu aveam un set de reguli propriu-zis, pentru comportamentul la birou, deci nu știam cum urma să se înțeleagă cu Sid și cu noua lui trupă de tehnicieni. Mai important, cum urma să se înțeleagă cu mine? Timpul trecea, iar eu trebuia să iau o decizie. Angajarea pe loc a Risei părea o decizie pripită, dar fata era practic perfectă.

Ea a tras adânc aer în piept.

— Uite ce e, înțeleg că afacerea asta e copilașul tău, Erica. Pari genul de om cu care ar fi grozav să lucrez și de la care aş avea ce

învăța. Decizia îți aparține, bineînțeles, însă mie chiar mi-ar plăcea foarte mult să fac parte din echipa asta.

M-a fixat cu ochii ei de un albastru întunecat, fără îndoială așteptând să se repeadă la următoarea întrebare din interviu.

— Ești mulțumită de salariu?

— Absolut, a răspuns ea și a făcut un gest hotărât cu mâna.

Mi-am deschis și închis pixul, trăgând de timp, deși deja luasem decizia.

— Bine.

— Bine?

— Hai să trecem la treabă!

Un surâs larg i s-a întins pe chip.

— Serious? Oh, Doamne, n-o să regreti.

M-am ridicat în picioare, iar când ne-am strâns mâinile, am simțit-o pe a ei tremurând ușor într-a mea. Uau, oare chiar atât de emoționată era?

— Poți începe de luni. O să ne ocupăm de acte când vii.

— Minunat, îți mulțumesc foarte mult!

Îmi dădeam seama că zâmbetul întipărit pe fața ei nu avea să dispară.

*

Alli stătea întinsă pe pătură, lângă mine, în vreme ce eu le aruncam firimituri de pâine rațelor din lac. Grădina publică se afla la doar câteva străzi distanță de apartamentul meu, iar într-o zi frumoasă și caldă ca aceea, parcul era plin de familii, de turiști și de oameni ca noi. Eu plecasem mai devreme de la serviciu, ca s-o iau din aeroport, și hotărâserăm că o scurtă baie de soare avea să fie primul punct pe agenda lungii vizite de weekend pe care Alli mi-o făcea.

— Uitasem cât de mult îmi place vara aici.

Avea o privire melancolică și întunecată, ca și cum gândurile ei ar fi fost în prezent, dar și în altă parte.

— Deja și s-a făcut dor de Boston?

Alli s-a ridicat într-un cot.

— Cred că da. New Yorkul te cam atrage în vârtejul lui. Uneori îmi vine greu să-mi imaginez viața în afara metropolei, dar trebuie să spun că mă bucură schimbarea de peisaj. Aveam nevoie de o pauză.

Ultimele câteva săptămâni reprezentaseră o perioadă de adaptare pentru amândouă. După trei ani în care împărțiserăm aceeași cameră de cămin, faptul că ne aflam la trei sute douăzeci de kilometri depărtare una de alta ne pusesese prietenia la încercare. Dar, în adâncul sufletului, știam că distanța dintre noi n-ar fi putut să ne zdruncine relația.

— Fără îndoială. Vreo veste de la Heath?

— Se simte bine.

— Mă gândeam că s-ar putea să te duci să-l vezi pe el, știi, în loc să vii la mine.

Firește, mă bucuram că nu făcuse așa. După ce o pusesem la curent cu tot ce se petrecea între mine și Blake și după reîntâlnirea, aparent din senin, cu Mark, amândouă căzuserăm de acord că avem nevoie să stăm de vorbă între patru ochi.

— Prietenele sunt pe primul loc, ticăloaso!

Alli a zâmbit și m-a împuns ușor. Am reacționat azvârlind câteva firimituri de pâine înspre bucelele castanii, ciufulite, dar tot perfecte care-i cădeau pe spate.

— Crezi că o să-l vizitezi la Los Angeles?

— Nu. Are nevoie de un răgaz acolo și, sinceră să fiu, mi-ar prinde bine și mie ceva timp. Mi-am luat în sfârșit o locuință a mea, iar mutarea a fost ciudat de eliberatoare. Acolo parcă în fiecare zi l-aș fi așteptat pe el. Acum îmi încep în sfârșit viața în oraș, fără ca fiecare mișcare să se învârtă în jurul lui Heath sau al relației noastre.

Am dat din cap în semn de încuviințare, știind foarte bine cât de importantă poate fi independența într-o relație abia începută. Eu mă luptam neîncetat să-l țin pe Blake la o oarecare distanță, deși nu-mi doream nimic mai mult decât să mă las cuprinsă de siguranța

universului său hipercontrolat. Lumea lui Blake era ocrotitoare, dar nu era reală.

— Logic. Când o să se întoarcă de la dezintoxicare?

— Peste aproximativ o lună. Încă nu știu sigur.

— Și atunci ce-o să se întâmple? O să strângeți cioburile și o să încercați din nou?

— Cred că da. Nu ne-am luat niciun angajament, dar...

Alli s-a întins pe spate și s-a uitat spre copacii de deasupra noastră.

— Ce e?

— Pur și simplu... mi-e dor de el. Atâta tot.

Am tăcut, căci nu voiam s-o influențez în niciun fel. Despărțirea o chinuia, însă eu tot nu mă convinsesem că Heath era bun pentru ea. Chiar dacă era fratele mai mic al lui Blake.

— Uneori nu mai aud decât cum ne judecă lumea.

M-am făcut mică de rușine, rugându-mă să nu-mi fi citit gândurile ori expresia de pe chip.

— Ceva de genul: ce naiba caut să-mi pierd vremea cu unul ca el? Toți prietenii mei, până și tu, credeți că Heath aduce numai necazuri, și eu recunosc că are probleme. Dar nu pot să renunț la noi doi. El merită încă o șansă.

Alli și-a șters o lacrimă înainte ca aceasta să apuce să-i cadă pe obraz. M-am întins lângă ea pe pătură și am așteptat-o să-și revină. Fusesem șocată să aflu că Heath are o problemă cu drogurile, însă nu puteam ignora faptul că ei doi se iubeau cu disperare. Niciodată n-o mai văzusem pe Alli atât de extaziată, stare ce i se datora lui Heath. Speram ca și ea să poată face același lucru pentru el, îndeajuns de mult încât să-l îndepărteze de o dependență care le-ar fi putut distruge șansa la o viață fericită împreună.

— Alli, eu țin la tine, dar vreau să fii fericită. Dacă par critică e pentru că mă preocupă bunăstarea ta, nu pentru că aş pune la îndoială valoarea lui Heath, ca om. Crede-mă, știu foarte bine că nimeni nu e perfect și că nicio relație nu e fără cusur. El are probleme, dar sunt sigură că mai există o speranță.

Alli și-a întors capul și mi-a zâmbit fără vlagă.

— Mersi.

— Dacă e în stare să se adune, încă puteți face lucrurile să meargă. Trebuie doar să fii deșteaptă. Asta-i tot ce vreau.

Ea a râs.

— Încerc. Cred că în ceea ce privește dragostea nu sunt prea isteță.

— Poate că pauza asta e un lucru bun. E evident că Heath trebuie să lămurească niște treburi care îl privesc, dar și voi amândoi vă puteți lua răgazul de a vă gândi la relația voastră, fără să fiți atât de prinși în intensitatea ei.

— Ai dreptate. Deja capăt o stare de spirit mai bună, știi, cu cât stăm mai mult despărțiți.

Alli a tras adânc aer în piept.

— Oricum, destul despre mine și problemele mele. Cum e cu tine și Blake? Te mai scoate din minți?

— Să știi că da!

— Într-un fel bun sau rău?

— Și una, și alta, dar o scoatem noi la capăt.

Ea mi-a zâmbit larg.

— Cred că Blake și-a găsit nașul cu tine, Erica.

— Oh?

— Mda, sunt sigură că nu-i înghiți prostiile. Cred că domnul Programator Miliardar nici n-are habar cum să se descurce cu faptul că-l pui la locul lui.

Am râs când am auzit-o cum ne descria. Și poate că avea dreptate. Nu-mi puteam închipui prea mulți oameni care să-l înfrunte pe Blake așa cum o făceam eu. Dar eu o făceam ca să mă apăr, nu din amuzament. Totuși, lupta ne înnebunea pe amândoi. De cele mai multe ori într-un fel pozitiv.

— Mă ține în alertă, însă probabil că și el ar putea spune același lucru despre mine. Nu există nicio clipă de plictiseală, asta-i sigur.

Am zâmbit în sinea mea, iar inima mi-a tresărit ușor când m-am gândit la Blake. Era plin de provocări. Nu știam niciodată la ce naiba să mă aștept din partea lui, dar asta era doar o altă parte a relației noastre de care nu mă mai săturam. Pasiunile, negocierile și, când situația o cerea, dulcile renunțări.

— OK, mutra ta îmi întoarce stomacul pe dos!

Am râs.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Sunt doar singură și amărâtă. Oricum, ține-te tare. Știu că așa o să faci, dar bărbații din familia Landon pot să fie al naibii de convingători.

Pentru o clipă a părut serioasă, apoi un zâmbet i-a curbat buzele și amândouă am izbucnit în hohote de râs.

*

Încă mi se întâmpla uneori să fiu luată prin surprindere când intram în sediul firmei. Interiorul arăta grozav, cu luminile lui discrete și mesele de lucru elegante. Sid stătea lângă doi dintre cei mai noi membri ai echipei. M-am sprijinit de biroul în jurul căruia erau strânși. Ei s-au oprit și și-au ridicat privirile.

— Ce mai e nou, băieți?

Chris avea cu vreo zece ani mai mult ca noi. Nu era la prima slujbă într-o companie abia lansată, prin urmare contribuia cu ceva din experiența care lipsea celor mai mulți dintre noi. Era un tip solid, cu părul de un roșu-aprins, lung și ondulat în dreptul umerilor. Judecând după ținutele pe care le purtase în ultima săptămână, părea să aibă o afinitate pentru cămășile hawaiiene.

La celălalt capăt al spectrului, îl angajaserăm pe James, în rol de designer dedicat și programator care să lucreze la dezvoltarea interfeței. El era un alt gen. Cu o claie de bucle aproape negre, piele bronzată și ochi de un albastru strălucitor, părea de departe cel mai

sociabil din echipă. Bine făcut, cu un aer de „băiat rău“, datorat tatuajelor ce i se iveau pe sub cămăși, nu era deloc urât.

— 'Neața, Erica!

Mi-a aruncat un zâmbet care m-a luat pe nepregătite. I-am zâmbit la rândul meu, mirată de faptul că eram întâmpinată cu atâta entuziasm, la o oră atât de matinală. *Bun angajat*, m-a gândit eu.

Sid a oftat, căci aparent nu împărtășea vioiciunea de dimineață a lui James.

— Încercăm să facem un plan pentru upgrade-urile despre care am vorbit, dar e cam greu cu gașca asta de neadaptați care încearcă non-stop să ne închidă.

— Ă-ău!

Am tresărit ușor, căci nu știam cum să rezolv *tehnic* problema, altfel decât să-l bat la cap pe Blake, rugându-l să-și pună magia la treabă. Fusese enervant de evaziv cu privire la asocierea dintre el și M89, dar era clar că, orice ce ar fi făcut pentru a-i scoate din sărite atât de rău, hackerii n-aveau de gând să renunțe prea ușor.

— Oricum, o să ne lămurim noi. Nu-ți face griji.

Sid s-a încruntat, apoi și-a îndreptat ochii spre ecran, oprindu-se din când în când pentru a nota câte ceva.

— Pot să ajut?

— Nu.

Așa cum era de așteptat, răspunsul lui a fost scurt. Pentru acel Sid pe care ajunsesem să-l cunosc, cel permanent morocănos din pricina programului haotic de somn, să aibă de înfruntat provocări la ora zece dimineața era pur și simplu inacceptabil. Mi-am dat ochii peste cap și l-am surprins pe James surâzând amuzat.

— Țineți-mă la curent!

M-am desprins de birou și am dispărut în spatele paravanului care despărțea biroul meu de restul interiorului. Din cauza dimensiunii încăperii și a bugetului, hotărâsem să renunț la intimitatea pe care mi-ar fi oferit-o niște pereți despărțitori și îi eram recunoscătoare lui Blake pentru că îmi respectase dorința, în timpul renovării

lui secrete. Mă simțeam îndeajuns de ferită, încât să lucrez în liniște și totuși suficient de conectată la ce se întâmpla, încât să profit de orice ar fi pus la cale Sid și gașca lui. În plus, curând avea să ni se alătore și Risa, iar cu ea probabil că aveam să comunic mult mai des. Noi două, cel puțin, vorbeam aceeași limbă.

După ce băieții și-au încheiat ședința informală, i-am transmis lui Sid un mesaj pe Skype, prin care-l invitam să vină și să discute cu mine. A intrat și s-a oprit lângă masa mea de lucru, silueta lui înaltă ridicându-se deasupra mea. S-a așezat pe un scaun aflat vizavi.

— Ce-i cu purtarea ta, Sid? Aici suntem în aceeași echipă.

— Îmi dau seama, dar m-am săturat să cârlesc o barcă pe cale să se scufunde.

— Ne scufundăm?

El a oftat.

— Nu. Însă a devenit al dracului de enervant, Erica, să peticesc în permanență părțile vulnerabile și să repar rahaturile pe care ei le strică, iar asta în timp ce încercăm să instalăm funcționalitățile noi.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, uluită. Sid rareori înjura, deci situația trebuie să-l fi călcat rău pe nervi. Când eu îmi ieșeam din sărite, plângeam în intimitatea camerei mele sau îmi canalizam furia în a fi obsesiv de productivă. Când Sid era scos din sărite, toți aveau de suferit.

— Ce ne facem? Vreau să ajut, doar că n-am idee cum, Sid.

— Vorbește cu iubitul tău. Nu deține el toate răspunsurile?

— De cele mai multe ori, da. Dar n-are o pilulă magică și pentru treaba asta. Nu știu ce să fac.

Până atunci, strategia lui Blake fusese pur și simplu aceea de a face site-ul complet impenetrabil. Pentru că refuzasem să las echipa lui de programatori să preia controlul, răspunderea căzuse în întregime pe umerii lui Sid. Acum, el își împărțea povara cu Chris și James.

— Există câteva îmbunătățiri pe care le-aș putea aduce structurii site-ului. La un moment dat, oricum vom fi nevoiți să-l reconstruim,

pentru a face față creșterii pe scară largă. Singura soluție la care mă pot gândi e să lucrăm la asta în loc să facem upgrade-uri. După aia, măcar am munci pornind de la o fundație mai solidă, de vreme ce e clar că urmează să tot fim atacați în viitorul apropiat.

— Sid, mă sperii. Să reconstruim site-ul de la zero? Trebuie să existe și o altă cale. Ne îndreptăm către un moment critic în strategia de marketing.

— N-am venit aici ca să-ți spun ce vrei tu să auzi. Ți sugerez să discuți cu Blake. Orice ar fi făcut ca să provoace treaba asta, ar trebui să știe și cum să îndrepte lucrurile, pentru că eu nu m-am angajat la așa ceva.

Răspunsul lui Sid m-a lovit în plin.

— OK, ce-ar fi să le împarți băieților sarcinile pe ziua de azi, iar tu să-ți iei liber? Întoarce-te odihnit și să sperăm că mâine o să am niște răspunsuri.

Am încercat să păstrez un ton calm, deși aș fi vrut să-i spun să se maturizeze dracului! Munca e plină de provocări. Eu îmi asumasem cea mai însemnată parte a răspunderilor de proprietar, lăsându-l pe el cu sarcina de a se concentra doar pe ce-l interesa: dezvoltarea informatică. Și totuși, se purta de parcă toată lumea ar fi complotat împotriva lui. Ce-i drept, un mic grup complota într-adevăr împotriva noastră, dar Sid era un pic prea teatral.

El a pufnit și a ieșit din pseudo-biroul meu. A bombănit ceva către băieți, apoi s-a prăbușit la loc pe scaunul lui.

Am zâmbit. În adâncul sufletului, Sid era la fel de încăpățânat ca și mine când venea vorba despre a renunța. Aveam asta în comun.

Capitolul 3

Alli și-a dat cu puțină cremă autobronzantă, în vreme ce ne găteam în baia din apartamentul meu. Mă lăsase să împrumut de la ea o fustă cu imprimeu de leopard ce-mi venea ca turnată. Ba chiar își luase libertatea să mi-o asorteze cu o bluză neagră, care-mi lăsa umerii goi. Presimțeam că, peste doar câteva ore, Blake avea să rupă cu dinții hainele de pe mine. Doamne, și eu îl doream!

După două zile petrecute ca între fete, Alli se încumetase să iasă pentru a lua cina și a bea ceva cu niște prieteni, astfel încât eu și Blake să petrecem puțin timp împreună. Mă furnica pielea, așa dor îmi era de el.

Mai supraviețuiserăm noi unor scurte perioade de despărțire, dar acelea purtaseră în cea mai mare parte amprenta faptului că Blake mă înfuriase la culme, ceea ce mă ajutase să înfrânez insuportabila atracție pe care o exercita asupra mea. Acum, însă, nu mai simțeam decât un dor de proporții epice, în special după înnebunitoare partidă de sex de care avuseserăm parte în birou, cu doar câteva zile în urmă.

Îmi plăcea la nebunie să-mi petrec timpul cu Alli și mă bucuram de pauza pe care o luaserăm de la partenerii noștri, dacă asta însemna să reînsuflețim prietenia pe care o construiserăm de-a lungul ultimilor trei ani. Cu cei doi frați Landon luați la un loc, aveam multe pe cap. Eu o pusesem deja la curent pe Alli cu tot ce mi se întâmplase, de la faptul că Blake îmi stricase înțelegerea cu Max până la zăpăci-toarea reapariție neașteptată a lui Mark.

Numele lui Heath revenea în discuțiile noastre cu o frecvență care mă făcea să mă întreb cât de mult aprecia ea cu adevărat timpul petrecut departe de el. În seara aceea, însă, Alli rămăsese tăcută.

— E totul în regulă?

Ea s-a grăbit puțin prea tare să-mi zâmbească.

— Da, absolut.

Am terminat cu dichisitul, iar când am ieșit din baie, Blake stătea tolănit pe noul set de mobilier pe care-l cumpărasem pentru sufrageria apartamentului. Îmbrăcat într-o cămașă cu gulă albă, căreia îi suflecuse mânecile, și o pereche de blugi închiși la culoare, arăta atât de apetisant, încât mă gândeam serios să-l încălec chiar atunci și chiar acolo.

Când privirile ni s-au întâlnit, el a rămas cu gura căscată. Sentimentul era reciproc.

— Ești gata?

I-am zâmbit. Alli ni s-a alăturat și m-a întrerupt din concentrarea intensă asupra uluitorului trup al lui Blake. El s-a ridicat în picioare și a sărutat-o scurt, abia atingându-i obrazul.

— Arăți grozav, Alli. Îmi pare bine să te văd.

— Și mie.

Prietenă mea i-a surâs forțat, aparent încordată din pricina unor emoții ce clocoteau în adâncul sufletului ei. Am încercat să-i citesc limbajul trupului. Oare era emoționată ori rușinată din pricina faptului că se întâlnea cu Blake după cele întâmplate cu Heath la New York?

— Păi cred că noi plecăm, am spus încet, încercând să risipesc stânjeneala pe care speram că-o simțeam doar eu.

Ne-am luat rămas-bun, iar Blake m-a mângâiat pe spate și m-a împins ușor înspre ușă. Atingerea lui puternică și ispititoare mi-a făcut pielea să tremure și nervii să se încordeze. Brusc, am început să blestem în gând planurile pe care ni le făcuserăm pentru cină, căci nu-mi doream nimic mai mult decât să-l târăsc sus, în apartamentul lui, și să-i zgudui lumea până la răsărit.

*

Am ieșit din locuința mea, iar Blake m-a condus la etaj, împlindu-și degetele cu ale mele.

— Ai uitat ceva?

Până să apuce să-mi răspundă, intram deja pe ușa apartamentului său, iar aerul era plin de miresmele mâncării gătite în casă. Blake pregătise masa fără niciun ajutor din partea mea.

— Uaaa!

În bucătărie era debandadă, dar masa din sufragerie fusese frumos așezată, cu câteva castroane de ceramică asortate, pline ochi cu paste, salată și pâine. Lumina din încăpere era scăzută, iar atmosfera accentuată de lumânările ce pâlpâiau pretutindeni.

— M-am gândit să rămânem acasă, a murmurat Blake.

— Dar m-am îmbrăcat la patru ace.

M-am lăsat în îmbrățișarea lui, îngăduindu-i să mă cuprindă cu brațele.

— Mă bucur că ai făcut-o. Arăți superb. O să avem noroc dacă o să rezistăm până la sfârșitul cinei.

Mi-am mușcat buza, simțind cum încep să-mi pierd pofta de mâncare. Blake era de departe cel mai savuros fel din orice meniu, dar trebuia să mă alimentez, dacă urma să-l răvășesc toată noaptea, așa cum aveam de gând.

— Toate arată grozav. Nu-mi vine să cred că le-ai făcut de unul singur.

— Sper să-ți placă.

Ne-am așezat la masă, iar el a turnat vin în pahare, în vreme ce eu mă serveam cu un platou din curând faimoasele (după cum mă asigurase el) spaghete *bolognese* ale lui Blake. Am luat o îmbucătură și am rămas plăcut surprinsă. Pastele sunt greu de ratat, dar cu prea puțina lui experiență în bucătărie, mă pregătisem pentru ce e mai rău. O tăcere confortabilă s-a lăsat între noi în timp ce mâncam, însă mintea mea era tot la Alli.

— Cum îi merge lui Alli? m-a întrebat Blake, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Am mușcat din pâinea cu usturoi, amânând răspunsul. Prietena mea trecea printr-o perioadă dificilă, marcată atât de dor, cât și de suferința pe care i-o provocase furtunoasa relație cu Heath. Nu știam sigur cât de multe s-ar fi convenit să spun.

— Cred că acum are multe pe cap. Cu Heath și cu mutarea.

— Mutarea?

— S-a mutat din apartamentul lui.

— Sper că n-a făcut-o din cauza mea, a spus Blake, ridicându-și privirea spre mine.

Am scuturat din cap, amintindu-mi cu câtă patimă insistase cândva ca eu să păstrez o oarecare distanță față de Alli, atâta vreme cât ea era într-o relație cu Heath. Îl refuzasem scurt și nu-i luasem în seamă dorința, iar acesta fusese, din fericire, sfârșitul discuției. Peste problemele cu care mă confruntam atunci, ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă izolez de cei câțiva oameni la care aș fi putut apela pentru un sprijin.

— Nu. Cred că are nevoie de puțin spațiu pentru a-și limpezi mintea câtă vreme Heath lipsește. Am impresia că, de când s-a mutat în oraș, n-a prea avut ocazia să fie independentă.

Ezitasem puțin în privința ultimei fraze. Voiam să fiu cu băgare de seamă. Blake și Heath aveau problemele lor, dar erau totuși frați. Nu-mi doream să le fac necazuri lui Heath și Alli, în caz că el nu aflase încă despre mutare. Blake a dat din cap în semn de încuviințare.

— Cum e cu munca?

— Și bine, și rău.

— Oh?

Am luat ultima îmbucătură din porția de spaghete, apoi mi-am ales cu grijă cuvintele.

— Am angajat o directoare de marketing. O să înceapă de luni, iar Alli urmează să mă ajute s-o pun la curent cu situația actuală.

— Și partea proastă?

— Începe să mă îngrijoreze siguranța site-ului. Sid mai are puțin și-și smulge părul din cap. Nu știu ce să-i spun.

Am riscat să-i arunc o privire întrebătoare. Mă apropiam de un subiect despre care Blake detesta să discute.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului, aruncându-și șervetul pe masă.

— Nu accepți să-mi dai acces la cod, Erica. Ce naiba vrei să fac?

— Nu refuz din neîncredere, Blake. Pe termen lung, codul trebuie să fie controlat de noi, iar tu știi asta. Dar n-am aflat nimic despre motivul pentru care grupul ăsta ne atacă fără încetare.

Blake s-a uitat pe lângă mine, evitându-mi privirea și rugămintea din ea. Un ghem de neliniște mi s-a format în stomac. Îi detestam secretele. Mă rodeau la fel de mult pe cât obișnuiau s-o facă și ale mele, înainte să-mi deschid inima în fața lui Blake. Faptul că-i dezvăluisem trecutul meu îmi ușurase povara, dar nu știam cum să-l conving să aibă aceeași încredere în mine.

— Vrei să mă bazez pe tine, Blake. Țsta e motivul pentru care îmi vine greu s-o fac fără nicio constrângere. Îmi ascunzi lucruri.

— Dacă nu sunt deschis în ceea ce privește anumite informații, e pentru binele tău.

— N-aș putea să hotărâsc eu ce e bine pentru mine? Dumnezeuule, nu sunt un copil!

Blake a tras o înjurătură și s-a dus în sufragerie, unde s-a așezat în canapea. Eu mi-am ales un loc pe cealaltă canapea, căci nu prea știam cum avea să decurgă restul discuției. O distanță mai sigură, mai puțin intimă, putea fi mai potrivită, dacă voiam să obținem ceva constructiv.

— Ai spus că o să îndrești lucrurile. Mi-ai promis. Și dacă nu ți-e ușor, bine, dar merit să aflu ce se întâmplă de fapt. Poate reușesc să ajut.

Blake a răsuflat pe nas, apoi și-a lăsat capul să-i cadă pe spătarul canapelei.

— Știi deja că în adolescență am făcut parte din grupul M89.

— Da, am răspuns încet.

El s-a aplecat, sprijinindu-și coatele de genunchi și evitând să mă privească în ochi.

— Ce nu știi e că am condus grupul împreună cu altcineva.

— Cu cine?

Vocea îmi era calmă, dar timidă. Nu voiam să-i dau niciun motiv pentru care să nu-mi spună lucrurile pe care îmi doream și aveam nevoie să le știu.

— Cooper. Numele lui era Brian Cooper.

Am făcut o pauză.

— Era?

Blake și-a încordat maxilarul. Și-a împins spre spate părul castaniu-închis, care-i mai crescuse de când îl văzusem ultima oară, iar acum îi cădea răvășit pe frunte. Îmi venea să mă întind și să i-l aranjez, dar nu voiam să întrerup momentul.

— S-a sinucis.

— Oh, Doamne!

Mi-am dus mâna la gură. Nu era de mirare că nu voia să vorbească despre asta.

— Când?

— După ce grupul a fost prins pentru că spărsese conturile bancare, ne-au dus pe toți la secție. Doar că eu nu mai luam parte la operațiuni de câteva săptămâni bune. Cooper îmi era prieten, iar când puseseăm la cale planul inițial, eu fusesem de acord să-i atacăm pe tipii de pe Wall Street, refuzând însă să continui lovind și în conturile individuale. Erau ale unor oameni obișnuiți, care-și investiseră speranțele pentru pensie în ce făceau ticăloșii ăia, dar

dincolo de asta n-aveau nicio legătură cu mizerabila lor schemă Ponzi. Nu puteam să susțin așa ceva, prin urmare am părăsit grupul. Prietenia noastră s-a încheiat și, evident, a rămas ceva animozitate între noi. Când federalii au început să mă ia la întrebări...

S-a lăsat o tăcere grea și am simțit o strângere de inimă. Existau legături foarte încâlcite între Blake și sinuciderea prietenului său.

— Nu știi, fir-ar să fie! Eram tânăr și supărat, și totul s-a întâmplat atât de repede!

Și-a frecat ochii cu podurile palmelor, ca și cum ar fi încercat să șteargă orice imagini s-ar fi putut aduna acolo.

— E în regulă. Spune-mi!

M-am ridicat de pe canapeaua alăturată și m-am așezat lângă el, căci îmi doream să-i fiu aproape, deși îmi făceam griji pentru ce ar fi putut să-mi spună. Dar voiam să aflu.

— Le-am zis adevărul. Și, pentru că am cooperat, am scăpat basma curată în esență, iar anchetatorii l-au presat pe Cooper. Nu încercam să mă salvez, Erica. Pur și simplu, voiam să lămuresc lucrurile. Dacă urma să mă scufund laolaltă cu tot vaporul, voiam ca lumea să știe ce principii apăram.

— Scumpule...

Vorbele mi s-au oprit în gât. Privirea lui Blake era umbrită de durere. Ani întregi de regrete îl împiedicaseră să-mi spună toate acestea de prima dată când site-ul fusese doborât.

— Și-a luat viața înainte ca ancheta să fi ajuns prea departe. Asta a pus efectiv capăt investigațiilor. Bani au fost returnați, iar noi, ceilalți, am scăpat cu pedepse ușoare. Pentru că toți eram minori, cazierile ne-au fost secretizate. De asta cea mai mare parte a lucrurilor pe care le-ai citit despre mine sunt doar zvonuri. Numai câțiva oameni știu ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Cum a reușit grupul să rămână activ după toate acestea?

— N-a rămas, dar cineva l-a readus la viață acum câțiva ani.

— Unul dintre membrii inițiali?

— Mă îndoiesc, dar sincer să fiu, nu știu. Nu mă mai învărt în cercurile alea, însă, bazându-mă pe faptul că grupul îmi stă permanent ca un ghimpe în coastă, cred că persoana care se află în spatele acestei noi generații, oricine ar fi ea, duce mai departe moștenirea lui Cooper. Probabil îl venerază ca pe un afurisit de martir al cauzei. Despre ce cauză o fi vorba e încă un mister pentru mine.

— Ai încercat să iei legătura cu ei?

— Nu. Eu nu negociez cu teroriștii.

O furie încărcată de acea frustrare pe care ajunseseam s-o recunosc ori de câte ori discutam despre hackeri luase locul expresiei îndurerate de pe chipul lui. Blake era puternic și incredibil de talentat, dar tipii ăștia reușiseră cumva să-l scoată din sărite. Asta mă speria, căci era posibil ca el să fie ultima și singura mea apărare împotriva lor.

— Nu crezi că adopți o poziție cam dură, având în vedere cât de hotărâți sunt să distrugă orice atinși?

— Noi le știm strategiile. Sunt previzibile, așa că echipa mea a găsit căi eficiente pentru a-i ține departe de treburile noastre. Sunt niște vandali, dar, odată ce le înveți unghiul de abordare, poți fi mai isteț decât ei. N-am cum să fac același lucru și pentru tine dacă nu mă lași.

— Tu nu ești atent la sursa problemei.

Blake a oftat.

— Oricine ar fi ei, îl consideră pe Cooper un martir. Iar pe mine, un Benedict Arnold¹. Atâta vreme cât grupul o să existe, nimic din toate astea n-o să se schimbe.

— Cred că nu pricepi ideea.

— Măine-dimineață o să vorbesc cu Sid, bine? Asta-i tot.

1 Fost general american, care a susținut cauza revoluției din Statele Unite până în 1779, când a trecut în tabăra adversă, colaborând cu armata britanică. Din acel moment, pentru americani, numele său a devenit un sinonim al trădării. (N.t.)

Tonul lui tăios mi-a retezat avântul. Vulnerabilitatea îi dispăruse, ascunsă cu îndemănare în spatele furiei. Dar eu știam adevărul. Cooper îi fusese prieten. Fără îndoială moartea lui îl marcaseră. Blake părea să ia asupra sa răspunderea pentru aproape toți cei din jurul lui. În timp ce vorbea despre Cooper, reușisem să-i întrezăresc reacția în privire, dar pe cât de repede își deschisese sufletul, pe atât de tare se grăbise să se închidă la loc în sine.

Îmi doream să-l sărut, să-l conving pe omul pe care-l iubeam să iasă la iveală și să alin durerea ce încă stăruia în el. Am ridicat o mână șovăitoare și i-am cuprins obrazul în palmă. El s-a întors către gestul meu, și-a pus degetele peste ale mele și mi-a întors palma pentru a mi-o săruta, după care mi-a tras-o în jos, pe canapeaua dintre noi.

— Nu fi supărat pe mine, am murmurat.

— Nu sunt. Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— S-ar putea să te simți mai bine dacă vorbești.

Blake a mormăit, dându-și ochii peste cap. Simțeam că sugestia mea îl făcuse să se îndepărteze și mai tare de mine. Mi-am strecurat mâna pe sub cămașa lui, admirând fiecare proeminență a abdomenului pe care o simțeam sub degete. Eram hotărâtă să-l scot din starea în care se cufundase. Pe mine nimic nu mă ferea mai bine de cacofonia propriilor gânduri, decât să fiu goală alături de Blake. Bănuiam că același lucru era valabil și pentru el.

— Mi-e dor de tine.

Chipul i s-a relaxat, iar eu am zâmbit ușurată. Mi-a mângâiat cu adorație fața, lăsându-și mâna să-i alunece pe obrazul meu, înspre bărbie. Până să apuc să mai spun ceva, și-a coborât buzele peste ale mele și mi-a cuprins gura într-un sărut. Blând și tandru, sărutul s-a transformat iute într-unul fierbinte. Blake s-a retras brusc.

— Ce e?

El s-a uitat pe lângă mine.

— Nu pot să fac asta acum.

— Ce vrei să zici?

L-am încălecat așa cum îmi doream, iar fusta mi s-a ridicat ușor, indecent de sus. L-am tras într-un nou sărut. M-am arcuit la pieptul lui, fără a mai lăsa niciun pic de spațiu între noi, dorindu-mi cu patimă atingerea lui. Imediat ce i-am apucat părul în pumni, el s-a tras în spate, desfăcându-mi degetele și ținându-le cu grijă pe lângă corp.

— Erica, oprește-te! Am nevoie să... să mă calmez.

Înainte să-l pot lua la întrebări, m-a bătut ușurel pe coapsă, făcându-mi semn să mă ridic. Cu mișcări lente, i-am făcut pe plac. Blake s-a retras în bucătărie, unde s-a apucat să facă ordine. M-am dus lângă el și am început să-l ajut, însă m-a oprit.

— E în regulă. Mă ocup eu.

A făcut o pauză și s-a întors către mine. Sprijinit cu șoldul de masa de lucru, părea înșelător de relaxat, având în vedere tensiunea pe care o emana.

— Ascultă, am ceva de lucru pentru mâine și se pare că și tu ai treabă. Te superi dacă ne retragem mai devreme în seara asta?

I-am cercetat privirea, în căutarea unor răspunsuri, dar părea mai rece și mai închis ca oricând. M-am uitat lung la el, mută de uimire, înghițind în sec pe măsură ce respingerea își croia drum prin mintea mea. Oare îmi băgasem nasul prea mult? Nu înțelesese motivele pentru care voisem să știu?

Toate replicile care-mi veneau în minte îmi păreau slabe, pline de disperare. *De ce nu vrei să fii cu mine? De ce nu pot să rămân?* Sinceră să fiu, gândul că mi-ar fi răspuns la întrebări mă speria. Nu știam sigur dacă-mi doream să aflu de ce nu mă voia în seara aceea.

*

Apartamentul meu era gol și lipsit de viață, fără urmă de Sid sau de Alli, care să aline singurătatea și durerea ce năvăliseră asupra mea. Blake nu mă mai respinsese niciodată până atunci. Eram îmbrăcată mortal, iar omul era un maratonist în ceea ce privește libidoul.

Reușiserăm cumva să supraviețuim ultimelor câteva zile fără să ne băgăm unul în patul celuilalt, iar acum mă alunga?

Mi-am lăsat poșeta pe masa de lucru din bucătărie și am rămas în picioare în întinericul tăcut al camerei, încercând să-mi dau seama cum putuseră mărturisirile lui Blake despre trecutul său să creeze o asemenea prăpastie între noi. M-am dus în dormitor și m-am studiat în oglindă. Mă simțeam groaznic. Blake nu-mi refuzase doar o noapte în patul lui. Faptul că nu mă dorise îmi sfâșiasse inima, lăsându-mă cu o senzație de greață și deznădejde.

Nu. Nu puteam să trec peste asta.

Am pornit-o din nou spre ușă, înșfăcându-mi cheile din mers.

Am intrat singură în apartamentul lui Blake, dar el era de negăsit. M-am îndreptat către dormitorul lui, de unde auzeam dușul mergând. Am șovăit în pragul ușii ce ducea spre baie. Prin geamul cabinei de duș, l-am văzut stând cu mâinile lipite de perete, în vreme ce apa se scurgea peste trupul lui masiv, neclintit. Era superb, în ciuda tristeții ce se furișase asupra noastră, amenințându-ne seara. Am făcut încă un pas în față. Blake și-a întors capul spre mine.

Am rămas pe loc, așteptându-i reacția. El a oprit robinetul. Când l-am zărit ieșind din cabină, mi s-a tăiat răsufierea. Și în condiții normale, Blake era o priveliște de admirat. Dar acum, gol pușcă și ud learcă, era și mai impresionant. Un splendid exemplar de frumusețe masculină.

Pielea i se făcuse ca de găină, iar penisul îi era tare ca piatra, ieșind în evidență pe lângă silueta lui formidabilă.

Ce dracu'?

— Blake, abia am șoptit eu.

— Ce vrei, Erica?

Vocea lui era indiferentă, chipul, lipsit de expresie, de parcă aș fi fost o străină. A început să se șteargă metodic.

— Eu...

Rămăsesem fără cuvinte. Mărețul meu plan de a mă furișa înapoi în apartamentul lui și a-l seduce, de a nu accepta un refuz se dusese

pe apa Sâmbetei în clipa în care îmi dădusem seama că seducția ar putea să nu funcționeze.

— Du-te acasă, Erica! Ți-am mai spus, am treabă.

— Prostii! Vrei să-mi explici de ce ți-ai petrecut ultimele zece minute făcând un duș rece, iar acum tot ai cea mai mare erecție pe care am văzut-o vreodată, dar mă trimiți la plimbare?

— Nu vreau să mă cert cu tine. Nu putem pur și simplu s-o lăsăm baltă în seara asta?

A trecut pe lângă mine și s-a dus în dormitor. M-am ținut după el, hotărâtă să capăt niște răspunsuri.

— Ba o să discutăm! Dacă ai de gând să mă alungi, poți să-mi spui de ce dracului o faci.

Îmi tremura vocea. Începeam să-mi pierd cumpătul și prin minte îmi umblau tot felul de scenarii trăsnite.

— Te vezi cu alta? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Ce se întâmplase de la ultima noastră întâlnire, cea din birou? Oare făcusem ceva greșit? El s-a încruntat și a strâns pumnii.

— Dumnezeuule mare! Nu! Vrei să mă lași în pace?

Vorbele lui mă dureau. În momentele acelea îl uram. Cum putea, cu indiferența lui, să mă facă să mă simt atât de mică și de neînsemnată, când eu eram acolo, aproape implorându-l să fie intim cu mine?

— Ai dreptate. N-am nevoie de rahatul ăsta.

Blake a oftat.

— Scumpo...

M-am întors și am pornit cu pași apăsați înspre ușă. Până să ajung la ea, Blake m-a depășit și mi-a trântit-o în față. M-a prins de cot și m-a răsucit cu fața către el.

— Ce vrei de la mine, Erica?

Respirația mi s-a accelerat. Inima îmi bătea cu putere din pricina furiei amestecate cu dorința din ce în ce mai puternică. Nu mă puteam hotărî care emoție urma să câștige ori pe care să o susțin. Dar nu venisem acolo ca să mă cert cu el.

— Vreau să mi-o tragi.

Blake a strâns din dinți, încleștându-și și mai tare degetele în jurul brațului meu, până când a început să mă doară.

— De ce nu mă vrei?

Glasul îmi era firav, aproape de nerecunoscut. M-am înmuiat în strânsoarea lui, iar furia a lăsat loc unei alte stări. O vulnerabilitate brută, scoasă la lumină de Blake.

Următoarele lui gesturi au fost atât de rapide, încât abia dacă le-am putut desluși. Mi-a împins fusta în sus, apoi mi-a sfâșiat chiloții dintr-o singură mișcare violentă, rănindu-mi partea superioară a coapselor în clipa în care țesătura mi-a zgâriat pielea. O secundă mai târziu, m-a săltat în jurul taliei lui și m-a izbit de ușă. Pe urmă s-a lipit de mine. M-a pătruns atât de adânc, încât am țipat. M-am arcuit cu spatele lipit de ușă, în vreme ce o durere sălbatică mă străpungea până în adâncul sufletului. Am scâncit în momentul de ușurare care a urmat. În sfârșit, Blake era din nou cu mine.

M-a pătruns încă o dată și am început să urlu. Fierbințeala îmi străbătea trupul, ce se topea în jurul său.

Când l-am simțit că rămâne neclintit, m-am relaxat. Corpul îi era încremenit, lipit de al meu, ciudat de liniștit. Am deschis ochii pentru a-i întâlni privirea intensă și întrebătoare. Doamne, cât era de frumos! Și era al meu, deși, în ultimele câteva ore, cumva îl pierdusem. Trebuia să mi-l țin alături, să-i arăt cu câtă disperare aveam nevoie de el în felul ăsta.

— Nu te opri. Te rog! l-am implorat.

Mi-am înfipt degetele în părul lui umed, strângând ușor șuvițele în pumni. Mi-am încordat coapsele în jurul taliei lui și mi-am rotit șoldurile, îndemnându-l să se miște. Și cea mai ușoară frecare ar fi fost îndeajuns pentru a-mi provoca orgasmul. Deja eram udă împrejurul lui. Blake aproape că nu s-a clintit în clipa în care un geamăt blând mi-a scăpat printre buzele tremurânde. Căldura mi-a învăluit pielea și m-am cutremurat, iar sexul mi s-a strâns în jurul penisului său lung, în vreme ce privirea nu mi se dezlipea de a lui Blake.

Buzele i s-au întredeschis și emoția i-a umezit ochii.

— Tu o să mă omori, jur!

L-am sărutat profund.

— Termină-mă! Nu mă face să te implor! i-am șoptit, cu buzele lipite de ale lui.

— Dumnezeu să mă ajute, în viața mea nu mi-am dorit ceva mai mult. Tu... asta.

S-a retras, apoi s-a împins din nou în mine. Am tras o înjurătură, țipând la fiecare izbitură violentă, ce-mi trimitea senzații inimaginabile prin tot trupul. Un amestec orbitor de plăcere, durere, furie și dragoste pusese stăpânire pe mine, aruncându-mă de la un orgasm direct spre următorul. Incapabilă să-mi țin în frâu pasiunea care preluase controlul, m-am agățat nebunește de el, lipindu-mi gura de umărul lui.

Toți mușchii i s-au încordat, devenind rigizi sub atingerea mea. Mi-am înfipt dinții în pielea lui și l-am apucat cu unghiile, crescându-i pielea până la cot. Vaginul mi s-a strâns în jurul lui. Blake a gemut, iuțindu-și ritmul.

— Uită-te la mine!

Vocea îi era tensionată din pricina dorinței.

— Am nevoie să te văd.

Mi-am adunat toate puterile pentru a-mi ridica privirea și a o întâlni pe a lui. Faptul că-l admiram în toată splendoarea m-a înmuiat în brațele lui, transformându-mă într-un aluat ușor de modelat. Lasă ce-i făceam eu lui! Țsta era efectul pe care-l avea el asupra mea.

Ochii lui nu s-au desprins de ai mei în timp ce mă împingea în ușă cu ultima mișcare puternică. Am tras brusc aer în piept.

— Blake!

— Simte-mă! Vreau să mă simți cu totul, Erica! mi-a spus cu glas aspru.

A urmat un geamăt gătuț în clipa în care și-a dat drumul în mine, declanșându-mi cel din urmă orgasm pe care trupul meu mai era în stare să-l ofere.

Am mai rămas pe loc doar o secundă, după care ne-am prăbușit pe podea. Blake s-a rostogolit pe spate, pe covorul oriental. Eu mi-am așezat alene trupul peste al lui, stoarsă după tot ceea ce tocmai se întâmplase între noi, dar încă simțind nevoia să fiu în contact cu el, să știu că suntem în continuare legați, împreună.

Am stat așa, fără cuvinte, fără gesturi, până când Blake mi-a ridicat puțin fusta și mi-a masat cu degetul carnea sensibilă de acolo de unde, cu doar câteva momente în urmă, îndepărtase obstacolul chiloților.

M-am uitat în jos, iar el mi-a cuprins fundul în palme.

— Și aici o să ai vânătăi.

Mi-am ridicat din nou ochii și am descoperit că buzele lui erau strânse într-o linie aspră.

— De ce mi-ar păsa?

— Poate că ar trebui să-ți pese.

Mi-am lăsat mâna să alunece în sus, pe pieptul lui.

— Nu știi ce se petrece în capul tău, dar mi-aș dori să vorbești cu mine. Dacă într-adevăr nu vrei să vorbești, pot să trăiesc și cu asta. Dar nu mă respinge. Nu pot să îndur așa ceva.

— Asta numești tu respingere? Faptul că ți-am folosit corpul pe post de berbec pentru dărâmat uși?

M-am încruntat când l-am auzit cum descrie cele întâmplate între noi. Sigur, partida fusese puțin cam dură și probabil că aveam să resimt asta a doua zi, dar orice moment petrecut împreună însemna ceva.

M-am ridicat în genunchi, i-am încălecat picioarele și mi-am lăsat mâinile de-o parte și de alta a trupului său. Am încercat să-i citesc în ochi, dar el mi-a evitat privirea sfredelitoare, îngrijorându-se în schimb pentru pielea înroșită de la încheietura coapsei mele.

Mi-am scos bluza și sutienul.

— Ce faci?

— Îți captez atenția.

Un val de fierbințeală i-a învăluit privirea.

— O ai.

— Îmi place când îți pierzi controlul, Blake. Nu transforma lucrul ăsta în ceva murdar și păcătos.

Penisul i s-a întărit sub coapsa mea.

— Dar dacă este? Faptul că te las cu vânătaii... că te bag în sperieți.

— De asta te-ai abținut toată seara?

— Ceea ce simt... pentru tine, Erica. Pe lângă tot ce se mai întâmplă, uneori situația e prea încinsă. Am impresia că aș fi în stare să ne distrug pe amândoi. Voiam ca în seara asta să fie altfel. Chiar îmi doream.

Și-a închis ochii pentru câteva clipe.

— Meriți să fii adorată. Iubită.

M-am încruntat, încercând să-mi dau seama de ce bărbatul meu, de obicei autoritar, se îndepărta de mine.

— Mă simt iubită. Îmi place să mă trezesc cu amintirea mâinilor tale pe trupul meu, chiar dacă mă doare puțin. Recunosc că e ceva nou pentru mine.

— Dar zilele trecute te-am speriat!

S-a uitat în ochii mei, provocându-mă să-l contrazic.

— Într-adevăr, uneori mă sperii, însă am încredere în tine.

M-am oprit puțin.

— Îmi plac lucrurile pe care le-am făcut împreună.

— Tu-ți dai seama că nici măcar n-am început să explorăm lucrurile pe care vreau să ți le fac?

Mi s-a tăiat respirația, dar nu voiam să pierd timpul stăruind asupra fricii ce mi se înfiripase în stomac.

— Atunci hai să săpăm mai adânc!

M-am îndoit de propriile cuvinte încă din clipa în care le-am rostit, iar inima a reînceput să-mi bată cu putere. Blake deja mă împinsese dincolo de niște limite pe care nici măcar nu știusem că le am. Ținusem destul de bine pasul, dar acum, știind că dorințele lui erau vaste și mă depășeau, nu puteam să nu mă simt puțin copleșită.

— Nu.

Tonul lui era calm, dar ferm.

— De ce?

Speram să-mi fi ascuns bine îndoielile.

— Pentru că nu e corect. N-ar trebui să vreau să... să te rănesc sau să te leg. E o nebunie și e ultimul lucru la care s-ar cuveni să te gândești, după toate prin câte ai trecut. Am înțeles asta data trecută când am fost împreună. Am mers prea departe. Din secunda în care te-am legat, am regretat.

— Atunci de ce nu te-ai oprit?

Blake a rămas tăcut.

— Spune-mi!

El a oftat.

— Deoarece știam că pot să te liniștesc, să-ți arăt cum să faci ca să-ți placă.

— Și mi-a plăcut.

— Asta nu înseamnă nimic, n-ar fi trebuit să te pun la încercare în felul ăla.

— Vreau să fiu pusă la încercare, Blake. Dacă e ceva ce tu îți dorești, atunci îmi doresc și eu.

— Nu, nu astfel. Erica, poți să-ți scoți ideea din cap. N-o s-o iei pe panta asta împreună cu mine. Tu ai fost... violată, pentru Dumnezeu! Ultimul lucru de care ai nevoie e obsesia mea pentru control atunci când ne-o tragem. Nu ești persoana potrivită pentru așa ceva.

Greața m-a izbit ca un pumn în stomac, iar pielea mi-a fost cuprinsă de fiori reci. Dacă eu nu puteam fi ceea ce-și dorea? Ceea ce-i trebuia? N-aveam decât să pozez în orice pofteam în sala de ședințe, dar nevoia de a fi iubită de Blake prinsese rădăcini cu mult dincolo de limita oricărui control conștient.

— Ce vrei să zici?

El s-a ridicat, apropiindu-și pieptul de al meu, încălzindu-mă cu trupul lui. M-a mângâiat pe spate.

— Vreau să zic că trebuie să lămuresc situația. Pentru tine, pentru noi. E evident că n-am nicio idee despre cum să mă opresc, alta decât aceea de a te evita uneori. Seara asta a fost...

— Te-a stârnit faptul că mi-ai vorbit despre Cooper.

Blake a închis ochii, tresărind din pricina amintirilor ce i se derulau în minte. I-a deschis iar și m-a sărutat dulce.

— Tu ești totul pentru mine, scumpo. Nu vreau să mă întorc și să vorbesc despre trecut. Despre toate prostiile asupra cărora nu am niciun control.

— Dar faptul că mă controlezi pe mine te face să te simți mai bine, i-am șoptit.

El a dat din cap în semn de încuviințare.

— Trebuie să schimb asta.

— Și dacă eu nu vreau să te schimbi?

Capitolul 4

Roșcata mea preferată s-a apucat să ne pregătească două cafele cu lapte la pachet, în timp ce Alli lovea ritmic cu unghiile în tejghea.

— Cum ți-a mers aseară? am întrebat-o.

— Bine. Doar câteva pahare cu vechea gașcă. Ție?

— Bine.

Am aruncat o privire prin cafenea, evitând să mă uit în ochii ei.

Blake încercase cu vitejie să ocolească subiectul, trăgându-mi-o până ce uitasem de mine. Deși se reținuse, strategia îi mersese de minune. Nu-mi aminteam când adormisem, prea obosită și stoarsă pentru a mă mai gândi la ceva.

Deja nu mai știam cum să străbat prăpastia ce se ivise între noi. Din multe puncte de vedere, Blake fusese un mister pentru mine, dar, pe măsură ce descopeream mai multe despre el, mă îndrăgosteam iremediabil. Cumva trebuia să găsim o cale pentru a trece peste cele întâmplate. Nu va putea să se îndepărteze de mine.

M-am uitat din nou la Alli. Îi lipsea obișnuita energie care-i sporea frumusețea naturală. Astăzi, avea ochii umflați și obosiți.

— E totul în regulă?

Ea s-a mai luminat puțin.

— Da, sunt bine.

— Ai stat în oraș până târziu.

— Nu, de fapt m-am întors chiar devreme.

Am clătinat din cap, nedumerită, așteptând-o să continue. Înfrântă, Alli s-a pleoștit puțin, lăsând ca oboseala să i se citească din nou pe chip.

— Heath nu m-a sunat ieri. Îmi fac griji.

— Sunt sigură că totul e în regulă.

— De când a plecat, n-a trecut nicio zi fără să vorbim. Am stat trează, așteptându-i telefonul, dar nimic.

— Sunt sigură că o să te sune azi. Nu-ți face probleme.

Ea a dat din cap, mușcându-și buza.

— Vrei să ținem ședința de marketing mai târziu, ca să te poți odihni?

Mi-am așezat mâinile peste ale ei, dorindu-mi ca prietena mea cea veselă și exuberantă să iasă din nou la iveală. În starea asta, abia dacă o mai recunoșteam.

— Nu, sunt bine. Ai dreptate. Sigur nu s-a întâmplat nimic.

Mi-a oferit un surâs lipsit de vlagă. Simone ne-a dat cafelele și am plătit, adăugând un bacșiș generos. Ea ne-a făcut cu mâna în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

Am urcat cele câteva trepte până la etaj. Risa era deja acolo. M-am uitat la ceas. Venise mai devreme. Ne-a întâmpinat cu toată acea vioiciune care nouă ne lipsea. Purta o pereche de pantaloni trei sferturi, negri, și o cămașă de aceeași culoare, cu un impecabil aspect profesional. În blugi închiși la culoare și o bluză Portofino împrumutată de la Alli, eu profitam de codul vestimentar evident lejer pe care îl instituiseră băieții.

— Alli, ea e Risa Corvi, noua noastră directoare de marketing.

Risa i-a întins mâna.

— Alli, îmi pare foarte bine să te cunosc. Mă bucur tare mult că am putut să ne vedem azi.

— Și eu.

Ne-am așezat în jurul micii mese de ședințe ce se afla în capătul îndepărtat al încăperii, iar eu le-am pus pe Alli și pe Risa la curent cu noutățile.

Discutam de aproape o oră, când a intrat Blake: un metru optzeci de trup delicios. Privirea mi s-a oprit asupra lui, de parcă apariția sa ar fi golit cumva încăperea de oxigen, iar eu l-aș fi așteptat să-mi dea voie să respir din nou. M-am oprit din holbat îndeajuns de mult încât să le surprind pe Alli și Risa zgâindu-se la rândul lor.

— Vă întrerup?

Blake mi-a aruncat un surâs strâmb și s-a apropiat de noi cu mâinile în buzunare. Era îmbrăcat în obișnuita lui uniformă de lucru, adică blugi și un tricou strâmt, ce purta însemnele conferinței la care participaserăm în Las Vegas. Fusesse o călătorie reușită!

Risa a fost cât pe ce să-și răstoarne scaunul când a sărit pentru a-i strânge mâna, cu ochii aprinși de o evidentă admirație.

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Landon. Sunt Risa Corvi.

— Spune-mi Blake.

— Tocmai studiam numărul membrilor, dacă vrei să ni te alături, am zis eu repede.

— Sigur, dar mai întâi lasă-mă să discut cu Sid.

Am dat din cap și l-am urmărit cum se îndepărtează, pe deplin încântată de aspectul fantastic al fundului său îmbrăcat în blugi și de felul în care materialul i se întindea în jurul coapselor. *Vino-ți în fire, Erica! Ești la serviciu!* Nu mă săturasem de el cu o noapte în urmă? Doamne, ce era cu mine?

Am scuturat din cap, ca să revin cu picioarele pe pământ. Privirea Risei era pironită în aceeași direcție în care fusesse și a mea. Mi-am dres vocea ca să-i atrag atenția. Ea s-a întors repede către mine.

— Scuze. El e... Uau!

A oftat și s-a apucat să-și răsfoiască notițele. Alli și-a dat ochii peste cap. Eu m-am încordat imediat, intrând într-o stare de irațională de gelozie protectoare. Mi-am deschis și închis pixul cu gesturi nervoase, în timp ce prin minte mi se perindau câteva replici alese pentru Risa. Din păcate, niciuna nu era măcar pe departe potrivită pentru a fi spusă cu voce tare. Mi-am mușcat limba, căci nu voiam ca prima ședință la care participa să stea sub semnul faptului că șefa ei are pretenții trăsnite de proprietate asupra unui investitor, care se întâmplă să-i fie și iubit.

Am tras încet aer în piept și am încercat să mă concentrez asupra însemnărilor mele. Blake era superb. Întorcea capete oriunde mergea, iar situația de acum nu era cu nimic diferită.

— Unde rămăseserăm? m-a întrerupt Alli, aparent nerăbdătoare să încheiem.

Până să apuc să readuc discuția pe făgașul normal, mi-a sunat telefonul, pe care-l lăsasem în biroul meu.

— Scuzați-mă o clipă. Voi două continuați.

M-am pitit în spatele paravanului și mi-am căutat mobilul în poșetă. Când am văzut numărul, am încremenit. Dar mi-am revenit repede și am răspuns.

— Daniel, bună! m-am grăbit eu să spun, sperând să-l prind înainte să închidă.

Nu mai vorbisem cu el de două săptămâni, de când plecasem de la locuința lui din Cape Cod, în condiții despre care habar n-avea. Nu știam dacă timpul scurs fusese la fel de stânjenitor pentru el pe cât fusese pentru mine.

— Erica, ce mai faci?

Am zâmbit la auzul vocii lui profunde și încrezătoare.

— Sunt bine. Tu ce mai faci?

— Oh, știi tu, sunt ocupat cu campania. Dar voiam să te întreb ce planuri ai pentru vineri. Anul ăsta firma noastră sponsorizează Gala Spiritului și avem câteva bilete în plus. O să fie acolo mulți

oameni importanți, ba poate chiar și o vedetă sau două. Ar fi o bună ocazie să-ți faci niște relații.

— Sună minunat. Ești sigur?

— Absolut. Mi-ar plăcea să te revăd.

— Mulțumesc, și mie la fel. Am vrut să te sun, dar...

La drept vorbind, nu știam sigur ce părere avea Daniel despre ideea de a păstra legătura cu mine. Firește, era tatăl meu biologic, dar lucrul ăsta îl descoperiserăm de curând. Abia dacă ne cunoșteam. În afara faptului că îl întâlnisem pe Mark, fiul lui vitreg și întruchiparea coșmarurilor mele, vizita mea fusese plăcută și plină de însemnătate. Îmi doream să am o relație cu el, dar între candidatura pentru postul de guvernator și mașinăria corporatistă care era viața lui, nu-mi dădeam seama unde mi-aș fi putut găsi locul. Amândoi căzuserăm de acord că ar trebui să păstrez discreția cu privire la faptul că eram fiica lui.

— Nicio grijă. O să-ți trimit câteva bilete prin curier. Invită-i pe Landon și pe oricine altcineva care ai vrea să te însoțească.

— Pare grozav. Mulțumesc foarte mult.

— Abia aștept să te văd atunci, Erica.

Afecțiunea pe care am simțit-o în vocea lui s-a întrerupt brusc în clipa în care apelul a luat sfârșit. Am mai rămas câteva secunde cu ochii ațintiți spre telefon, până când l-am auzit pe Blake apropiindu-se de mine.

M-a cuprins în brațe, arcuindu-și trupul în spatele meu.

— E totul OK? a murmurat el, sărutându-mi cu căldură gâtul.

Mi-am strâns brațele peste ale lui. Voiam să-l țin aproape de mine, în caz că i-ar fi dat prin cap să plece brusc. Să fiu a naibii dacă avea să mă mai trimită la plimbare prea curând.

— Ai ceva de făcut vineri seară? l-am întrebat.

— Sex. Cu tine.

Obrajii mi s-au înfierbântat și m-am răsucit în brațele lui, până când am ajuns cu fața către el.

— Asta se poate aranja; totuși, Daniel ne-a invitat la o gală găzduită de firma lui și pentru care au niște bilete în plus.

— Îmi ceri o întâlnire?

Am rânjit gândindu-mă la o remarcă legată de „întâlnirea“ noastră din seara trecută (care inclusese mâncare gătită de el și câteva foarte intense, dar pline de frustrare partide de sex), însă mi-a venit iute mintea la cap.

— Te interesează? Probabil că aș putea găsi pe altcineva cât ai bate din palme, l-am tachinat eu.

— Peste cadavrul meu.

M-a strâns cu și mai multă putere, lipindu-mă încântător de tare de el, topindu-mi trupul în al lui.

— Ținuta de seară e obligatorie. Presupun că poți să renunți la tricourile tale pline de duh și să te gătești frumos.

— Tu ce crezi?

Inima a început să-mi bată mai tare numai când mi l-am imaginat pe Blake într-un smoching. Efectul pe care l-ar fi putut avea în realitate era aproape înspăimântător.

— Cred că abia aștept.

— Trebuie să mă întorc la muncă, dar hai să luăm cina cu Alli, de vreme ce e ultima ei seară în oraș.

— Ar fi frumos.

— Îți trimit un mesaj când termin.

S-a retras, dar l-am apucat de marginea tricoului, de parcă l-aș fi putut ține în loc cu o mână de material.

Nu voiam să plece. Seara trecută fusese înflăcărată și aveam nevoie să știu că încă era cu mine. După cât fuseserăm de apropiați, dezgoliți din punct de vedere emoțional, gândul că m-ar mai fi putut respinge vreodată mă speria de moarte. Nu mai voiam să mă simt niciodată în felul ăla.

— Ce e?

— Vreau să te mai țin un pic. E așa de rău?

— N-o să te contrazic.

Privirea i s-a întunecat și s-a apropiat de mine. Lăsându-și mâinile să-i alunece în jos, pe brațele mele, s-a aplecat ca să mă sărute.

Știind foarte bine că n-avem intimitate, am încremenit, adunându-mi toate puterile pentru a face față asaltului senzațiilor pe care Blake mi le inspira. Furam o clipă. Buzele lui le-au întâlnit pe ale mele, calde, controlate. Mi-am deschis gura lângă a lui, însă el s-a retras.

— Nu din nou, am murmurat.

Blake mi-a răspuns dându-și ochii peste cap, zâmbind cu îngâmfare și mângâindu-mi marginea buzei de jos cu degetul mare.

— Cred că ai un fetiș pentru sexul la birou, scumpo, mi-a șoptit el.

— Tu ești fetișul meu, Blake. Decorul nu contează prea mult.

A râs, iar sunetul aspru, gutural mi-a răsunat prin tot corpul. Mi-am mușcat buza prea tare, înlocuind furnicăturile pe care el mi le lăsase acolo cu un junghi dureros.

— Sentimentul e reciproc. Dar asta tot nu ne scoate din impas. Aș vrea să te întind pe biroul ăsta și să ți-o trag până când începi să țipi, dar, așa cum ai remarcat, pe bună dreptate, unii dintre noi au treabă.

— Taci din gură!

L-am apucat de tricou și l-am tras din nou spre mine, silindu-l să-și lipească buzele de ale mele, înăbușind un geamăt potolit ce-i zguduia trupul. El m-a strâns tare de fund, lipindu-se de mine și amintindu-mi de aventurile din noaptea trecută. Corpul și prezența lui mă copleșeau cu ușurință. Un val de dorință mi-a îmbătut simțurile, făcându-mă să nu mă mai gândesc decât la cum mă simțeam îmbrățișată de el, atinsă de mâinile lui, dezmiertată de limba lui. Voiam mai mult. Întotdeauna voiam mai mult.

Am auzit vag țâcănitul unor tocuri ce se apropiau. M-am smuls din sărutarea lui și am surprins-o pe Risa holbându-se la noi. Atunci m-a străbătut un val de siguranță de sine pur feminină. *Mori de ciudă, drăguță!* Blake era al meu și nici c-aș fi putut s-o spun mai clar în alt fel. Dacă voia să-i cadă cu tronc, trebuia să se așeze la coadă.

Blake a părut să-mi aștepte reacția. Am zâmbit și l-am sărutat scurt, după care l-am împins ușor.

— Pa, iubitul!

Un licăr de înțelegere s-a ivit pe chipul lui. Era peste măsură de calculat și știa cât de geloasă pot fi. Sigur, reacționam complet exagerat, dar Risa înțelesese ideea.

Blake mi-a răspuns cu același surâs de om care știe despre ce e vorba, apoi s-a îndepărtat încet, dând politicos din cap înspre Risa în clipa în care a trecut pe lângă ea.

— Îmi pare foarte rău. N-am...

Risa avea ochii mari și gura căscată. Mi-am regretat numaidecât alegerea făcută. La urma urmei, era prima ei zi de muncă.

— Să nu-ți pară. De fapt, voiam să te întreb ceva.

— Sigur, ce e?

— Am bilete la Gala Spiritului de vineri seară. Te-ar interesa să mergi și să reprezinți compania? Bineînțeles, ai putea să vii cu cineva.

— Aș prefera să nu.

Am ridicat din sprâncene.

— Vreau să spun că mi-ar plăcea foarte mult să merg. Dar aș prefera să nu aduc pe nimeni. Așa mi-e mai ușor să cunosc oameni.

— Ah, corect! E în regulă. Spune-mi dacă te răzgândești.

— Grozav, abia aștept.

Mi-a zâmbit larg și a aruncat o privire către agenda pe care o ținea în mână.

— Alli mi-a răspuns la majoritatea întrebărilor, dar voia să verific cu tine câteva chestiuni în privința cărora nu era sigură. Ai o clipă?

— Sigur. Ia loc aici. Mă întorc imediat.

Am lăsat-o acolo ca s-o caut pe Alli care, la fel de neliniștită ca în acea dimineață, stătea așezată la masă și își controla telefonul.

— Ai terminat discuția cu Risa?

Ea a dat din cap în semn de încuviințare.

— Cred că da. Dacă nu te superi, m-aș duce înapoi în apartament. Trebuie să-mi fac bagajele și să pun la punct câteva chestii pentru serviciu.

— Ești în concediu, știi.

— Din păcate nu și în ce privește treaba asta.

— Bine, ne vedem diseară. Dacă ai chef, putem să luăm cina cu Blake.

— Sună bine.

S-a ridicat pentru a mă îmbrățișa scurt, apoi i-a făcut cu mâna lui Sid și a plecat.

*

Alli și cu mine stăteam la o masă de cocktail din barul amplasat în aer liber și sorbeam câte un pahar de martini cu pere, în timp ce-l așteptam pe Blake să ni se alăture. Vremea era cât se poate de plăcută. Soarele apunea și bătea un vânticel cald. Asemenea zile făceau să merite să înduri iarna cea lungă. Totul părea posibil. Îmi doream doar ca și Alli să simtă același lucru. Arăta mai bine, mai odihnită, dar ceva tot nu era în regulă.

— Nu-mi vine să cred că pleci deja. Parcă abia ai ajuns aici.

Alli alesese să lucreze la New York, în vreme ce eu optasem să rămân în Boston. Viețile noastre începeau să prindă rădăcini. Aș fi vrut s-o îndemn să se întoarcă. Acum, că afacerea era finanțată, ar fi putut s-o facă. Alli știa asta la fel de bine ca și mine, dar nu mi-am rostit gândurile cu voce tare. Peste toate câte-i stăteau pe cap, n-avea nevoie s-o zăpăcesc și eu sau, mai rău, s-o fac să se simtă vinovată.

— Știu. Nici eu nu sunt pregătită să mă întorc.

— Poate că o să te vizitez curând.

Ea s-a luminat la față.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Mi-aș dori să-ți arăt noua mea locuință.

— Și eu. Bănuiesc că o să vedem cum merg lucrurile. Probabil că o vreme o să am mult de lucru, până ce se acomodează toată lumea și intrăm într-o rutină.

— Așa e.

— Ce părere ai despre Risa?

De la ședința de marketing din acea dimineață, nu apucaserăm să vorbim despre cea care urma s-o înlocuiască în firmă. Alli a luat încă o înghițitură din băutura.

— E isteată. Pare ambițioasă, la fel ca tine. Cred că o să se descurce.

Descrierea ei seacă m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era puțin geloasă. Mă așteptasem la asta, dar Alli era un om cumsecade și, până la urmă, avea să sprijine orice decizie bună pentru afacere.

— Mă bucur că așa crezi. Nu e ea Alli Malloy, însă pare pasionată. Sper ca după cursul intensiv din după-amiaza asta să pornească în forță și să ne ducă la nivelul următor.

— Să sperăm. *Tu* ce părere ai despre ea?

I-am surprins rânetul și am știut imediat la ce se referea.

— Știi ce gândești și nu, n-o s-o iau razna pentru că s-a uitat galeș la Blake. M-ar aștepta o viață întregă de supărări dacă m-aș apuca să fac așa ceva. Jur că, dacă aș avea câte un dolar pentru fiecare moment în care o femeie s-a holbat puțin prea mult la el, nu mi-ar mai trebui nicio finanțare.

— O viață întregă, eh?

M-am încruntat.

— Mă rog. E doar o expresie, Alli!

Ea a început să râdă, apoi s-a oprit brusc. Nu mai era atentă la mine. Pălise.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, Doamne! a șoptit.

M-am răsucit pe scaun și privirea mi s-a oprit repede asupra lui Blake, care venea însoțit de nimeni altul decât fratele lui.

Alli arăta de parcă ar fi văzut o fantomă, doar că Heath părea mai sănătos decât îl văzusem vreodată, cu obrajii îmbujorați și ochii

strălucitori, ce nu se dezlipeau de ai ei. Ceva s-a schimbat în atmosferă. Am rămas încremenită în fața lor, la fel cum și ei au rămas încremeniți unul în fața celuilalt.

Alli și-a recăpătat culoarea. A alunecat jos de pe scaun, apoi și-a dat părul după ureche cu o mână tremurătoare. A făcut câțiva pași precauți în direcția lui. Heath a făcut doi pași lungi înspre ea și a cuprins-o în brațe. Alli a scos un chiot, iar pe chipul lui s-a ivit un zâmbet larg, în vreme ce o ridica de jos și o îmbrățișa cu putere.

Ea i-a cuprins gâtul cu mâinile, lipindu-și fața de el, în vreme ce Heath continua s-o țină strâns. A părut că au stat așa câteva minute bune. Când Alli s-a retras, ochii îi sclipeară din pricina lacrimilor. L-a tras pe Heath mai aproape, pentru un sărut, iar el i-a răspuns cu aceeași ardoare, ca și cum ar fi fost hămesit.

Noi eram în plus sau ei n-ar fi trebuit să se afle acolo, dar faptul că ne găseam cu toții împreună n-a părut să conteze pentru cei doi. I-am tras un ghiont lui Blake și el a dat din cap.

— Hai să mergem și să vedem dacă masa noastră e pregătită, a murmurat.

I-am lăsat singuri și ne-am prezentat fetei de la intrare, care ne-a condus prompt la locurile noastre. Mie încă mi se învârtea capul.

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Simțeam în continuare adrenalina curgându-mi prin corp. Eram încântată pentru Alli, însă mă amețea viteza cu care se întâmplase totul.

— S-a întors, a răspuns simplu Blake.

— De tot?

— Atâta vreme cât se ține departe de probleme.

Mi-am aruncat o privire prin restaurant, spre locul în care rămăseseră cei doi. Alli râdea și își ștergea lacrimile, în vreme ce Heath o umplea de sărutări. Păreau incredibil de fericiți. În doar câteva clipe, se risipise norul de îndoieli și tristețe ce plutea pe deasupra celei mai dragi prietene pe care o aveam. Bucuria pe care o simțeam pentru ea întrecea îngrijorarea ce stăruia în sufletul meu cu privire la relația lor.

— Cum de a putut să plece atât de repede?

— Am vorbit cu judecătorul și am aranjat totul. S-a întors cu primul avion.

Cei doi ni s-au alăturat, iar energia lor era palpabilă. Alli parcă ar fi fost alt om. Amândoi dădeau impresia asta.

— Erica, îmi pare foarte bine să te văd.

M-am ridicat și l-am îmbrățișat pe Heath. Și el m-a luat în brațe, apoi a făcut un pas înapoi și mi-a zâmbit cu jumătate de gură, ca și cum ar fi încercat să-mi transmită ceva fără cuvinte. Poate că-i părea rău pentru că, în ultimele câteva săptămâni, îi sfâșiasse inima lui Alli. I-am răspuns cu un surâs, căci brusc, în prezența bucuriei lor molipsitoare, nu mai puteam să rămân rezervată din punct de vedere emoțional.

— Ce mai faci?

M-am rușinat în sinea mea. Oare era o întrebare nepotrivită pentru cineva care tocmai a revenit după o cură de dezintoxicare?

— Grozav. Mai bine ca niciodată.

Entuziasmul și siguranța din răspunsul lui mi-au mai potolit grijile, în timp ce ne așezam cu toții în jurul mesei. Părea foarte schimbat. Nu doar mai sănătos, dar cumva mai sincer, mai deschis.

Am comandat băuturi și mâncare. Heath s-a mulțumit doar cu apă. Imediat m-am simțit vinovată pentru că cerusem un al doilea pahar de martini.

— Hai să ciocnim! a spus Heath, așa cum se cuvenea, de îndată ce a sosit comanda.

— Absolut, am fost eu de acord.

— Pentru ce ar trebui să ciocnim? a întrebat Alli.

— Pentru noi începuturi...

Ochii lui s-au îndreptat către prietena mea, care la rândul ei l-a privit visătoare.

— Pentru noi începuturi, a murmurat ea.

Și asta a fost. Toate întrebările care ar mai fi putut exista cu privire la starea relației lor, după cura de dezintoxicare, tocmai își

primiseră răspunsul. Eu nu mai cunoșteam decât alți doi oameni atât de îndrăgostiți unul de altul și nici măcar nu voiam să mă gândesc cât de pustie m-aș fi simțit dacă aș fi fost nevoită să petrec săptămâni în șir departe de Blake. M-aș fi transformat într-o băltoacă de sirop romantic, întocmai ca Heath și Alli.

— Ei, s-a nimerit bine, am spus eu. Alli o să se întoarcă mâine la New York. Ați putea călători împreună.

Heath a tușit scurt, apoi și-a sprijinit coatele de masă. Și-a îndreptat iute privirea spre Blake, apoi spre mine.

— De fapt, eu o să mai rămân o vreme în Boston.

Alli a pălit iar și s-a uitat la el.

— Poftim? De ce?

— Din cauza situației juridice. Blake m-a scos mai devreme, dar trebuie să rămân aici pentru restul timpului pe care l-aș fi petrecut în centrul din L.A., astfel încât să-mi termin tratamentul.

— Dar...

Alli s-a întrerupt. Nu exista niciun „dar“ cu privire la opțiunile lui. Avea noroc că era atât de aproape de ea în momentele acelea.

— Nu mi-am dat seama.

Ea a continuat să se uite drept în față, îndepărtându-și trupul de el, pentru prima dată de când se așezaseră unul lângă altul.

— O s-o scoatem noi la capăt, bine?

Heath i-a vorbit cu glas blând, în timp ce-i lua mâna și i-o cuibărea în a lui. După câteva clipe, prietena mea a înghițit în sec și a dat din cap.

— Bine.

Scânteia din privirea ei s-a întors, împreună cu un surâs timid.

Restul serii s-a scurs fără niciun incident. Am discutat despre nimicuri, ne-am spus unul altuia ce mai era nou și am făcut schimb de povești. Heath mi-a pus niște întrebări legate de afacerea mea, care arătau câte aflase deja de la Blake. Faptul că Blake îi vorbise fratelui său despre mine, în ciuda distanței și a situației dintre ei, însemna ceva. Faptul că făcuse posibilă această reuniune însemna și mai mult.

Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi părut cu neputință ca noi patru să stăm împreună la aceeași masă. Pe atunci Blake nu voia să mai am nimic de-a face nici cu Alli, darmite cu Heath și cu toate necazurile pe care el le adusese în viața ei. Iar acum se dăduse peste cap pentru a-i readuce împreună. Nu puteam să pricep, dar eram sincer bucuroasă că reușise.

Pe drumul spre casă, Alli și Heath au mers înaintea noastră. Ea chicotea și se apleca spre el. Aproape că mă așteptam să-i văd rupând-o la fugă înspre cel mai apropiat dormitor. Ultima oară când fusesem în preajma lor, abia dacă putusem să-i suport. Acum, însă, era altceva. Nu-i mai duceam dorul lui Blake, așa cum se întâmplase la New York și, cumva, dragostea dintre ei nu făcea decât s-o crească pe a noastră. M-am sprijinit de iubitul meu, iar el mi-a cuprins umerii cu brațul. L-am luat de mijloc și mi-am agățat degetul mare de una dintre găicile curelei lui, încântată de felul în care ne potriveam unul lângă celălalt.

— Mulțumesc, i-am spus.

Lucrurile nu mergeau perfect, dar Alli era fericită, eu, la fel, iar motivul era Blake.

*

M-am afundat în cadă. Încă un centimetru, și nasul mi-ar fi dispărut complet. Am gemut în apa caldă, lăsându-mă cuprinsă de valurile relaxării. Degetele lui Blake îmi frământau tălpile cu o grijă pricepută. Nu știam sigur ce făcusem într-o viață anterioară pentru a merita momentul ăsta absolut desăvârșit, însă îmi plăcea la nebunie.

După ce am primit un masaj complet, mi-am lăsat picioarele să alunece din strânsarea lui. M-am sprijinit în genunchi, așezându-mi picioarele de-o parte și de alta a coapselor lui musculoase.

I-am urmărit cu degetele conturul bine definit al maxilarului, admirând toate acele trăsături dăruite de Dumnezeu, care mă făceau să mă simt incredibil de atrasă de el.

— Ești prea bun cu mine.

— Fără de-astea! a murmurat Blake, sărutându-mi cu blândețe buzele.

— Dar mă răsfeți!

— Meriți să fii răsfățată.

M-am înmuiat la auzul vorbelor lui. Avea un aer relaxat, fericit, o oglindire a momentului pe care îl trăiam. Aproape mi se părea că nu merit toate astea, deși nu știam prea bine de ce.

Datorită moștenirii lăsate de mama, avusesem parte de șanse la care cei mai mulți oameni nu pot decât să viseze. Dar nu-mi aminteam când fusesem ultima dată răsfățată, adorată de altcineva în afară de Marie. O pârțică din mine nu putea să accepte pe deplin așa ceva.

— De unde știi că merit?

Am încercat să-i citesc în ochii căprui. Blake mi-a aruncat un zâmbet de un megawatt, moment în care am simțit un scurtcircuit în creier.

— Eu le știu pe toate.

Mi-am lăsat capul într-o parte și l-am studiat cu un rânjet.

— Cum am putut să uit? Stăpânul universului!

Profitând de poziția în care stăteam, el m-a sărutat pe gât.

— Acum te-ai prins.

Răsuflarea lui caldă mi-a zbârlit pielea umedă.

— Crezi că o să le fie bine?

Mi-am răsucit în jurul degetului o şuviță din părul lui. Blake a dat din cap în semn de încuviințare. Amândoi eram îngrijorați în legătură cu ce avea să le rezerve viitorul lui Heath și Alli, deși cei doi probabil că făceau deja gălăgie în dormitorul lui Blake, chiar în timp ce noi stăteam de vorbă.

— Ce-o să facă el acum?

— Pentru început, o să locuiască o vreme la mine, până când o să-și dea seama care e următorul pas. Între timp, o să-l implic mai mult la serviciu. Trebuie să ia în sfârșit afacerea în serios. Și-a făcut de

cap atâta timp pentru că eu l-am lăsat. Dar acum probabil că, mai mult decât de orice altceva, are nevoie de răspundere, de ceva sau de cineva pentru care să dea socoteală, în afara propriilor lui nevoi superficiale.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta pentru ei. Până acum nu părei foarte optimist cu privire la starea lucrurilor.

— Nici nu eram.

— Ce s-a schimbat?

Blake s-a mișcat și s-a lăsat puțin pe spate, simțind că va avea nevoie de spațiu pentru ceea ce voia să-mi spună. Și-a îmbibat șuvițele subțiri de păr cu apa plină de săpun din cadă. I-am mângâiat curbele puternice ale mușchilor pectorali. Nimic nu era mai sexy decât Blake ud.

M-am smuls din inventarul mental al celor mai excitante calități ale lui, pentru a-l îndemna.

— Vorbește!

El a oftat.

— Nu știu. Cred că am început să înțeleg mai bine situația în care se află Heath. Nu partea cu drogurile. E evident că pe asta n-o pot pricepe. Dar disperarea din vocea lui, atunci când îmi vorbea despre Alli. Ca și cum n-ar fi putut să respire fără ea, ca și cum tot ce-i mai rămăsese pentru a-l menține pe linia de plutire, probabil nu prea mult, se pierdea cu fiecare zi în care nu era lângă ea.

Blake s-a oprit, și-a scufundat mâinile în apă și mi-a mângâiat soldurile cu degetele lui mari, strângându-mă posesiv.

— O iubește, i-am încheiat eu gândul, la fel de convinsă ca și el de sentimentele pe care le împărtășeau cei doi.

— Știu că o iubește. Felul în care vorbește atunci când nu sunt împreună e felul în care mă simt eu de fiecare dată când fugi de mine. Și n-aș putea să doresc asta nimănui.

Mi s-a frânt inima. M-am gândit la toate datele în care îl respinsesem din teamă, din spirit de autoconservare sau, pur și simplu, dintr-o furie îndreptățită. Dar de fiecare dată când o făcusem, sufletul meu tânjise de dorul lui, simțind o durere ce-mi ajungea până în

măduva oaselor și mă slăbea până în adâncul ființei mele. O parte din mine voia să păstreze granița dintre noi, să-l țină la o distanță sigură de viața mea profesională. Dar lupta atât de grea mă zdrobea.

— Îmi pare rău, am spus, cu glasul încărcat de emoție.

Blake mi-a făcut semn să tac și m-a tras mai aproape, până când trupurile ni s-au unit. Uzi fiind, am alunecat unul lângă celălalt. Pielea lui era lipită de a mea, brațele lui mă cuprindeau și eram atât de aproape! Simțeam asta ca pe un clocot în fundul stomacului, ce creștea încet, odată cu fiecare atingere, însă mișcările noastre rămăneau atente și calculate, în timp ce ne dezmiardam cu o nesfârșită grijă. Eram copleșită, răvășită de emoțiile puternice care puneau stăpânire pe mine în prezența lui.

Poate că Marie avusese dreptate. Trecuserăm de punctul în care să putem da tot ce e mai bun din noi pe cont propriu. Ceea ce eram împreună devenise mult mai puternic, o forță care-mi tăia răsuflarea și făcea ca orice altceva să cadă pe locul doi. Oricât de puțin îmi plăcea s-o recunosc, Blake Landon devenea cu repeziciune totul pentru mine.

Cu fiecare mișcare a limbilor, cu fiecare mângâiere a mâinilor, inima mi se umplea de dragoste. De încredere. Pe măsură ce atingerile mele deveneau tot mai presante, ale lui Blake erau tot mai controlate și mai blânde, deși ar fi trebuit să mă posede cu acea poftă nestăpânită pe care o împărtășeam unul pentru celălalt. M-am retras, hotărâtă ca seara aceea să fie altfel.

— Vreau ca azi să preiei controlul.

Blake m-a fixat cu o privire calmă.

— Controlul total. Orice ai nevoie.

Am păstrat un ton calm, deși îmi făceam griji pentru situația în care mă băgam. Trupul lui s-a încordat sub al meu.

— Erica, nu facem asta, OK?

— Te iubesc și vreau s-o fac pentru tine. Am încredere că o să mă duci până unde crezi că fac față. Eu... eu nu pot să-ți promit nimic, pentru că nu știu exact ce vrei, dar îmi doresc să încerc.

— Oprește-te!

S-a mișcat, împingându-mă ușor în spate. Am simțit că intru în panică.

— Nu, stai! Te rog!

Am oftat și mi-am apăsât tâmpilele, căci uram lucrul pe care urma să-l recunosc.

— O parte din mine... chiar și atunci când mă împotrivesc la fiecare pas, există în mine o parte care ar vrea să-ți acorde controlul total. Să-ți se supună în viața reală.

De îndată ce am rostit cuvintele, m-am făcut mică de rușine.

— Gândul de a ceda... aș minți dacă aș zice că nu e o idee tentantă, amețitoare. De prea mult timp am avut singură grijă de mine!

Blake mi-a mângâiat obrazul cu încheieturile degetelor și m-am simțit învăluită de căldură. Mă asculta. Voiam să cred că mă și înțelegea cumva, că simțea povara pe care o purtasem, având atât de puțini oameni pe care să pot conta cu adevărat.

— Tu ai grijă de ceilalți și știi că pot avea încredere în tine cu orice aș lăsa în sarcina ta. Recunosc lucru ăsta și mă lupt cu el, pentru că mă sperie al naibii de tare. Nu-ți pot acorda atâta control asupra vieții mele. Pur și simplu nu pot. Dar cred că, în ceea ce privește sexul, te-aș putea lăsa să mă domini așa cum vrei.

— Și cum se presupune că o să faci asta? O să apeși pe un buton?

— Cred că pot. Eu...

— Cum rămâne cu tot ce-ai îndurat? Cum e posibil să crezi că lucrurile pe care le vreau eu sunt sănătoase pentru tine?

— Nu știi ce vrei tu. Arată-mi și o să-ți spun.

El a oftat din greu.

— Erica, ești o femeie puternică și independentă. Diferită de toți cei pe care i-am mai întâlnit. Mi-o dovedești în fiecare zi, indiferent cât de multe greutăți întâmpini din partea mea. Și nu vreau să încerc să-ți răpesc latura asta, să te determin să faci chestii pe care, de fapt, nu ți le dorești.

— De unde știi că nu mi le doresc?

Blake a scuturat din cap și s-a uitat în altă parte.

— Dacă merg prea departe și ajungem într-un punct din care nu mai putem reveni?

— Am încredere în tine.

L-am sărutat, savurând frecarea mătăsoasă dintre trupurile noastre scufundate în apă. Era excitat. Poate că deja avea planuri. Urma să-i arăt că puteam fi persoana potrivită pentru orice ar fi avut nevoie. Dar în clipa aceea, un gând înfiorător s-a strecurat în mine.

Sophia.

Nici măcar n-am fost sigură că-i rostisem numele cu voce tare, până când pe chipul lui Blake nu s-a așternut răceala. El și-a strâns buzele într-o linie subțire.

— Nu, scumpo. N-o să ajungem acolo.

— Nu, stai! Ea era de acord cu toate ipostazele astea de supusă, care te excită pe tine atât de mult?

Blake se codea.

— Doar spune-mi! am izbucnit eu.

Nu voiam să mă învârt în jurul subiectului. El a făcut o pauză lungă. Apoi a dat încet din cap, evitându-mi privirea.

De îndată ce mi-a răspuns afirmativ la întrebare, mi-am dorit să n-o fi făcut. *Nenorocita de Sophia.* Acum o uram mai mult ca înainte. Gelozia aproape că mă paraliza. Și așa îmi venea destul de greu să fiu comparată din punct de vedere fizic cu manechinul care fusese iubita lui Blake. Dar să și știu că ea îi oferise ce-și dorea din punct de vedere sexual aproape că era mai mult decât puteam îndura. M-am retras în partea mea de cadă. Apa devenise supărător de rece.

Blake s-a uitat la mine.

— Nu se punea problema „să fie de acord“. Ea *voia* să mi se supună. Afurisita asta de idee a fost a ei. Nici nu mai e nevoie să-ți spun că, în relația cu Sophia, n-a fost cine știe ce provocare să-mi asum rolul de dominator. Dar ea *voia* să împingă lucrurile tot mai departe. Uneori își dorea să-i fac chestii aproape periculoase. *Nu*

vreau așa ceva cu tine. Dar după ce am fost atâta vreme într-un asemenea cuplu...

— Acum e ceva ce îți lipsește, am încheiat eu ideea, știind că asta era adevărul, chiar înainte ca el să confirme.

— Câteodată, da.

— Chestiile pe care le-am făcut... mă testai, ca să vezi cât rezist?

— Într-un fel. Te-am forțat. Cred că amândoi ne dăm seama de asta.

— Iar în momentele în care am preluat eu controlul...

Blake și-a sprijinit capul de peretele căzii.

— Mi-a fost greu. Am încercat să fiu foarte atent cu tine, Erica. Nici n-ai idee cât am încercat.

— Spune-mi ce vrei, Blake!

— În momentul ăsta nu prea mai contează.

— Merit să aflu.

Mi-am ținut răsuflarea, așteptându-l să vorbească.

— Supunere totală. Controlul absolut asupra plăcerii și durerii tale.

Vorbise pe un ton sec, neutru, ca și cum ar fi negociat o tranzacție, iar acestea ar fi fost condițiile lui.

Plămânii mi s-au golit brusc, pe măsură ce înțelegeam realitatea din vorbele lui. Oare era ceva ce îi puteam oferi? M-a cuprins un alt fel de panică. Mi-am strâns brațele în jurul genunchilor, încercând să alung fiorul ce se adâncea. Nu puteam să-l pierd pe Blake.

— Bine, o s-o fac, m-am grăbit eu să spun, până să apuc să reflectez cu adevărat.

O cută adâncă s-a ivit pe fruntea lui, iar ochii i s-au mărit ușor, ca și cum concesiile mele l-ar fi speriat de-a binelea. S-a ridicat în apă, sprijinindu-și brațele de genunchi.

— De ce ai face așa ceva?

— Fiindcă tu înseamnă pentru mine mai mult decât a însemnat oricine altcineva. Trebuie măcar să încerc.

— Aici nu-i vorba despre a-mi face mie pe plac.

— Ai dreptate. E vorba despre faptul că te iubesc îndeajuns de mult încât să-mi asum un risc. Cred că în sfârșit încep să mă obișnuiesc cu asta.

M-am ridicat în picioare și m-am șters în timp ce mă îndreptam către dormitor. Acum tremuram toată. Nu fusese apa rece. Eu eram speriată. De ce? Blake nu mi-ar fi făcut niciodată vreun rău. *El nu m-ar fi făcut niciodată să sufăr.* M-am oprit la marginea patului, neștiind sigur ce să fac.

Blake a venit în spatele meu. Mi-am strâns pumnii în țesătura moale a prosopului pe care mi-l făcusem ghem între sâni. Am tras adânc aer în piept, pentru a potoli fiorii tăcuți ce îmi străbăteau cu șovăială trupul.

— Nu asta îmi doresc. Ce simți tu acum. Nici măcar n-am făcut nimic și deja ești speriată de moarte.

M-am întors cu fața către el.

— Spune-mi ce să fac. Am emoții. Mă tem că o să greșesc cumva.

— Nu, te temi că o să te rănesc.

Am strâns din dinți, detestând faptul că dăduse glas fricilor mele, frici care se înrădăcinaseră atât de adânc în mine. Mă urmăriseră ani în șir. Îmi venea să urlu la gândul că nu aveam să mai scap nicicând de ele.

— Știu că n-o să-mi faci niciun rău.

— Dacă ești atât de sigură, atunci de ce ți-e frică?

Am înghițit în sec.

— Știi de ce.

Blake mi-a ridicat bărbia, întorcându-mi fața către el. Ochii lui clocoteau de emoție în lumina blândă din încăpere. Se hotăra. Îl vedeam cum socotește. Punea în balanță forța dorinței lui cu foarte realul risc ca eu să-mi ies din miști în cazul în care ar fi mers prea departe de zona mea de confort.

Mi-am lăsat prosopul să cadă și mi-am lipit corpul de al lui. Îi simțeam pielea arzând lângă a mea. Trupul a început să mi se destindă în căldura atingerii lui.

Blake mi-a cuprins un sân în palmă și mi-a strâns sfârcul între degete, răsucindu-i ușor vârful întărit.

— Și dacă aș vrea doar să te arunc pe pat și să ți-o trag până când nu mai știi de tine? Fără perversități. Poziția misionarului. La greu.

Mi-am mușcat buza. Vorbele lui se revărsau asupra mea ca un val fierbinte. Suna foarte tentant, dar căuta să scape de mine.

— Sunt sigură că poți să vii cu o idee mai creativă decât asta.

M-a amuțit cu un sărut apăsător.

— Ușurel! O s-o luăm încet. O să fac dragoste cu tine, scumpo.

Cuvintele lui semănau mai degrabă cu o declarație decât cu o expresie a dorințelor lui reale, profunde. Măinile îi erau neliniștite, apucându-mă cu grijă și apoi dându-mi drumul, ca și cum Blake s-ar fi războit cu propriul lui corp. Zbuciumul lui a aprins focul în mine. Văpaia mi s-a iscat în suflet și mi s-a răspândit în mâini și picioare, până când pielea mi-a devenit la fel de fierbinte ca a lui.

L-am sărutat la rândul meu, amuțind declarațiile care ne-ar fi lăsat pe amândoi cu mai puțin decât ne doream, cu dorințe neîmplinite. L-am apucat de umeri, afundându-mi degetele în părul lui. Parcă tot nu reușeam să mă apropii îndeajuns. Îmi doream să-l conving să scoată la lumină animalul ce voia să mă atace cu toată puterea. Nu-mi mai era frică. Aveam nevoie de el.

— Ia-mă așa cum mă vrei. Fă orice vrei. Doamne, te rog! Am nevoie de asta, am nevoie de tine, am gemut eu, frecându-mă cu disperare de Blake.

— Nu.

Și-a rostit refuzul scrâșnind din dinți. Trupul îi era încordat, încremenit, ca și cum o singură mișcare i-ar fi înfrânt hotărârea.

Mi-am lins buzele, aproape înnebunită de senzația pe care mi-o dădea erecția lui lipită de abdomenul meu. Îl voiam atât de mult, încât credeam că o s-o iau razna. Nu mai puteam să aștept. Într-o clipă, m-am lăsat în genunchi și i-am mângâiat ușor sexul în palme. Aveam să-mi dau seama cum să mă las dominată, cu sau fără ajutorul lui. Mi-am lăsat gura să alunece peste vârf și am supt,

învârtindu-mi limba în jurul zonei sensibile. Am gemut, adorându-i gustul, parfumul discret al trupului.

Blake a oftat, ca și cum și-ar fi ținut răsufarea pentru mult prea multă vreme. L-am lins, l-am supt și l-am zgâriat cât se poate de blând cu dinții, până când a început să tremure ușor. Dominată sau nu, în poziția asta eu aveam toate cărțile în mână. Dar poate că nu trebuia.

Mi-am încetinit mișcările și mi-am relaxat gura. L-am apucat din spate și l-am împins adânc, până când m-a atins în adâncul gâtului. Răsufarea i-a ieșit șuierând printre dinții încleștați. A ieșit încet din mine, oprindu-și penisul pe buzele mele. Eu mi-am înfipt unghiile în fundul lui și el a tresărit, împingându-se din nou în gura mea. Am înghițit, unduindu-mă peste vârful penisului.

— Fir-ar să fie!

Și-a trecut degetele prin părul meu, cuprinzându-mi capul în palme.

— Ce-mi faci?

— Vreau să mi-o bagi în gură. Condu-mă cu mâinile! Arată-mi ce vrei!

Cuvintele mi-au ieșit sub forma unui ordin, dar nu mă puteam abține. Trebuia să înțeleagă că acum eram pregătită.

— Nu ascuți nimic din ce-ți spun.

Am zâmbit cu înfumurare, trecându-mi alene limba peste și în jurul organului său. L-am așteptat, împingându-l o dată și încă o dată, până în adânc.

Cu un mârâit gutural, Blake și-a strâns pumnul în părul meu, iar șoldurile i s-au ridicat ușor. La fiecare mișcare atentă, l-am primit cu lăcomie, pe de-a-ntregul. Atunci, mișcările lui au devenit mai adânci, ajungându-mi până în fundul gâtului, dându-mi exact atât cât puteam suporta.

— Ești așa de frumoasă în poziția asta, scumpo... în genunchi. Toată numai pentru mine.

M-a mângâiat pe obraz și s-a retras pentru a mă lăsa să răsufliu, înainte de a face exact ceea ce-i cerusem. M-a apucat strâns de păr,

aproape dureros, și a început să mă manevreze, făcând sex cu gura mea într-un ritm măsurat. Respira sacadat, dându-mi din ce în ce mai mult.

Am gemut, încântată de atingerea mătăsoasă a erecției lui care-mi aluneca pe limbă în timp ce mă luptam să-l primesc cu totul.

Sunetele pe care le scotea mă asigurau că treaba asta îl înnebunea. Un strat subțire de sudoare mi-a acoperit pielea, în vreme ce mă dăruiam complet momentului. Aș fi vrut să mă ating, să simt cât de mult mă udase deja, dar n-am făcut-o. Mi-am ținut mâinile așezate pe mușchii coapselor lui, care se încordaseră până când deveniseră tari ca piatra.

Nu puteam înceta să mă gândesc la cum ar fi fost să-l simt în mine, împingându-se cu aceeași ardoare și pasiune. Forța brută a trupului său era evidentă în poziția asta. Gura mea n-ar fi putut îndura mișcările necruțătoare pe care le-ar fi făcut dacă ne-am fi tras-o. Blake se înfrâna cu grijă pentru această poziție mai delicată, dar păstra un control total. Eram cât se poate de vulnerabilă, complet la mila lui. Încrederea în el și faptul că-l lăsam să-și ia plăcerea de la mine erau îmbătătoare.

Mi-am înfîpt ușor unghiile în coapsele lui, dorința mea apropiindu-se de punctul culminant.

— Ești OK?

— Nu te opri.

— Nu cred că aș putea nici dacă aș vrea. Mă simt prea bine. De fapt, mă simt al dracului de grozav.

L-am cuprins iar cu gura, mișcându-mi degetele în sus și în jos peste mușchii lui abdominali. Aceștia se flexau și se încordau de fiecare dată când se împingea cu grijă în mine, până când Blake a scos un țipăt, împrôșcându-mi gâtul cu spermă fierbinte. Am înghițit, apoi am adunat cu limba tot ce mai rămăsese de la el, până la ultima picătură.

Mi-a dat drumul și ne-a tras pe amândoi spre pat, unde s-a prăbușit, întinzându-mă peste pieptul lui. A închis ochii și s-a

încruntat, în timp ce-și recăpăta suflul. Am început să-i presar sărutări fierbinți pe piept, lingându-i adâncitura de la baza gâtului. El m-a apucat de încheieturile mâinilor. Acum ochii îi erau deschiși, dar încărcăți încă de dorință.

— Dacă o s-o ții tot așa, o s-o încasezi.

— Ar fi o pedeapsă sau o recompensă pentru că te-am scos din minți?

Chipul i s-a îmblânzit puțin și a început să râdă.

— Încă nu m-am hotărât. Nu pot să gândesc limpede.

Tremuram de nerăbdare.

— Abia aștept să aflu.

Știam că n-o poate lua de la capăt atât de repede și totuși am continuat să-i chinuiesc pieptul cu gura. Nu mă mai săturam de el. Plăcerea de a-l satisface dădea dependență și aveam nevoie de o nouă doză. M-am aplecat cu lăcomie deasupra trupului său. I-am lins pielea sărată, încă umedă de transpirație după ce-și dăduse drumul. Parfumul lui curat, masculin mă îmbăta de poftă. N-am apucat să cobor prea mult, căci Blake m-a răsucit pe spate. M-a împins către capul patului și mi-a desfăcut larg picioarele. Mă zvârcoleam, așteptându-l cu înfrigurare. Singurul lucru mai bun decât a-i face sex oral lui Blake era să primesc același lucru de la el. Avea o gură extraordinar de talentată.

El s-a așezat în poziția ideală și s-a uitat fix la mine, gâfâind încă. M-a atins ușor, coborându-și și urcându-și degetele de-a lungul coapselor mele. M-am foit impacientată, simțind prea bine excitarea dureroasă dintre picioare.

— Atinge-te!

— De ce?

— Doar fă-o! Fă tot ce-ai face dacă n-aș fi pe cale să ți-o trag.

Cu gesturi timide, mi-am lăsat mâna în jos și am început s-o mișc încet peste clitoris. Blake îmi săruta de sus până jos coapsele, gambele, gleznele, fiecare parte a corpului, mai puțin aceea unde îl doream cel mai mult.

— Te gândești la mine când faci asta?

Răsuflarea lui caldă mi-a dat fiori. Trupul mi s-a încordat drept răspuns.

— De când ne-am cunoscut, n-am mai avut nevoie s-o fac. Prefer atingerea ta în locul mâinilor mele. De ce nu mă atingi? Te rog!

— Nu te opri! Vreau să te văd. Ai un vibrator?

Mi-am dat ochii peste cap, puțin jignită de faptul că trebuise să întrebe.

— Sunt o femeie modernă. Bineînțeles că am un vibrator.

— Unde e?

Am ezitat, simțindu-mă dintr-odată pe cât de modernă, pe atât de sfioasă.

— În sertarul cu lenjerie intimă. De ce?

Blake mi-a sărutat interiorul coapsei cu gura deschisă, ceea ce m-a făcut să trag brusc aer în piept.

— Mă întrebam doar. Continuă!

M-am supus, lăsându-mi degetele să intre într-un ritm pe care corpul meu îl cunoștea prea bine. Mișcărilor îmi erau ușoare și line pentru că mă udasem deja. Blake m-ar fi putut pătrunde cu mare ușurință. Nicio împotrivire.

— Ești foarte frumoasă acolo, jos. Așa de drăguță și roz. Aș vrea să te rad cândva. Să-ți ling toată pielea fină. Ai făcut vreodată asta?

Am scuturat din cap. Nu știam ce să cred despre această analiză îndeaproape a părților mele intime. Blake mă zăpăcea complet. Nu voiam decât să mă lingă ori să mi-o tragă odată!

— Nu pot să fac asta.

Pentru prima dată în viața mea, masturbarea începea să mă scoată din sărite. Voiam să-i simt mâinile pe trupul meu. Simțeam că mă mulțumesc cu prea puțin, pornind într-o călătorie solitară spre orgasm doar pentru a-mi atinge scopul. Nu semăna câtuși de puțin cu neașteptatele și înnebunitor de plăcutele aventuri în care mă purta Blake.

— Ți-e rușine?

— Nu... Puțin, poate. Dar nu vreau să-mi dau drumul în felul ăsta.

— N-o să-ți dai drumul. Îmi oferi mie ce vreau și, crede-mă, de acum înainte, nimeni și nimic n-o să te facă să ai orgasm în afară de mine. O să-mi arăți cum te masturbezi, apoi, când ești chiar pe punctul de a-ți da drumul, o să te pătrund. Te descurci?

— Poți să-ți folosești gura? l-am implorat eu.

Blake s-a sprijinit într-un cot și a dat ochii peste cap.

— Știi, Erica, nu ești tocmai ascultătoare. Ți-am prezentat strategia, care, spre norocul tău, nu implică niciun fel de accesorii, pentru că toate sunt în apartamentul meu. Dar dacă o să mai vorbești, va trebui să te pun pe genunchi și să te bat la fund de să-ți meargă fulgii. Ai priceput?

Am chicotit, însă râsul mi s-a stins pe buze. Blake avea o privire cât se poate de serioasă. *Oh, nu glumea!*

Am tras adânc aer în piept și am închis ochii, astfel încât să nu fiu tentată să râd. Era foarte distractiv să-l provoc pe Blake, dar nu voiam să fiu bătută la fund precum un copil obraznic.

Am rămas cu ochii închiși, ca să mă pot concentra, încercând să uit că Blake urmărea totul. M-am încordat și am strâns, apucându-mi sânul cu mâna și arcuindu-mă înspre propria atingere. Mai aveam puțin, mișcările îmi deveneau mai grăbite, mai puțin grațioase. Mi se învârtea capul. Mi-l imaginam pe Blake în locul mâinii mele. Îi rosteam numele iar și iar. Aveam nevoie să-l simt în mine. Eram pe cale să-mi dau drumul, când m-a apucat de încheieturi, ținându-mi-le strâns pe lângă corp.

— Dă-mi voie să te gust o clipă, scumpo.

Și mi-a frecat clitorisul cu toată lățimea limbii. Drumul lent și constant înspre orgasm s-a transformat brusc într-unul abrupt. Am scos un țipăt când i-am simțit gura aruncându-mă periculos de aproape de punctul culminant. Mi-am arcuit șoldurile, înnebunită după el, după și mai mult din atingerea delicioasă a lui Blake. El s-a

retras, dar, până să apuc să protestez, și-a îngropat complet penisul în mine, dintr-o singură mișcare puternică, urmată repede de o alta.

— Blake, oh, Doamne, o să-mi dau drumul! am strigat, iar trupul mi s-a cutremurat din pricina plăcerii arzătoare ce punea stăpânire pe mine.

— Așa, vreau să te simt strângându-te în jurul meu. Deja ești al dracului de strâmtă.

Blake a continuat să se împingă cu violență în mine, masându-mi clitorisul cu degetul mare, rotindu-l cu grijă, până când mi-am dat drumul într-un șir de urlete sălbatic. Am jurat, în toiul năucitoarei eliberări, că niciodată nu mă simțisem mai bine. Niciodată.

Undeva în ceața orgasmului meu, Blake și-a găsit propria plăcere, apoi s-a prăbușit peste mine. Și așa am rămas, zăcând grămadă, secătuiți și cu respirația întretăiată.

— Bravo! mi-a șoptit Blake.

Capitolul 5

A doua zi, m-am hotărât să merg mai târziu la serviciu, astfel încât s-o pot conduce pe Alli. Heath și Blake erau în living, vorbind liniștiți, spunându-și ce mai era nou. Pentru patru oameni care țin atât de tare unul la altul, aveam multe noutăți să ne zicem.

Am ajutat-o pe Alli să-și facă bagajele, de vreme ce ea pierduse vremea stând toată noaptea cu Heath. Îmi dădeam seama după aerul ei obosit și nedormit că avusese parte de o noapte fierbinte. Probabil la fel de pasională ca aceea pe care o împărtășisem eu cu Blake. Avusese dreptate când spusese că bărbații Landon o să ne dea de furcă. Dumnezeu să ne ajute pe amândouă!

Dar culoarea îi revenise în obraji și era din nou veselă. S-a luptat să tragă fermoarul valizei, care întotdeauna părea să crească în volum după câte o vizită, chiar dacă nu mergeam la cumpărături. A reușit, apoi a făcut un pas în spate, cu mâinile în șolduri. M-am uitat la ceas. Mai aveam doar câteva minute la dispoziție, înainte ca ea să pornească spre aeroport.

— Cred că asta e tot, i-am spus.

Încercam să nu mă gândesc la cât timp avea să treacă până la următoarea mea întâlnire cu Alli. Lacrimile i s-au revărsat pe obraji. M-a tras într-o îmbrățișare strânsă și a suspinat, cu fața lipită de umărul meu. Ne simțiserăm grozav împreună, însă lacrimile ei nu erau doar pentru mine.

— O să fie OK, îți promit.

— Îmi promiți?

Alli s-a retras, ținându-mi strâns mâinile în ale ei.

— Îți promit!

Întoarce-te și putem fi cu toții împreună, m-am gândit eu, dar mi-am înghițit vorbele. N-avea niciun rost să deschid subiectul. Alegerea era a ei. Știa că se poate întoarce oricând.

— Heath te iubește și eu te iubesc.

— Și tu îl iubești pe Blake! a chicotit ea printre lacrimi.

Am îmbrățișat-o din nou. Ne-am desprins una de alta în clipa în care Heath a intrat în dormitor.

— E timpul să plecăm, iubito!

Alli m-a strâns ușor, apoi și-a fluturat mâna în semn de rămas-bun și a dispărut pe ușă împreună cu Heath. Blake s-a apropiat de mine, în timp ce o lacrimă mi se prelingea pe obraz. La naiba! Avea să-mi fie dor de fata aia. El mi-a șters lacrima și m-a strâns la piept. I-am cuprins mijlocul cu brațele, recunoscătoare pentru faptul că măcar de la el nu trebuia să-mi iau rămas-bun prea curând. Nu puteam și nici nu voiam să-mi închipui vreodată așa ceva.

*

— Ești sigură că o să-mi vină bine?

Am așteptat nerăbdătoare ca Marie să tragă fermoarul sacului pentru haine și să dea la o parte plasticul protector de la curățătorie.

— Cred că da. Am cerut să i se lărgească puțin bustul.

Am râs ușor și mi-am ridicat cu modestie brațul peste sânii care întotdeauna păruseră puțin prea împliniți pentru silueta mea

micuță. Stăteam în picioare în dormitor, îmbrăcată doar în lenjeria intimă, în timp ce Marie despacheta rochia. Era lungă până la podea, din mătase groasă, neagră, împodobită cu un model din catifea albastru-verzuie.

Am îmbrăcat rochia, iar Marie a tras fermoarul. Decolteul în formă de inimă îmi îmbrăca în mod confortabil pieptul. Recunoscătoare că nu-mi ieșeau sânii pe afară, m-am îndreptat către oglindă pentru a vedea cum îmi vine restul ținutei. Croiala în formă de sirenă îmi strângea perfect talia și șoldurile, după care materialul clasic cădea în falduri din dreptul genunchilor.

Marie s-a oprit lângă mine, cu aproape un cap mai înaltă, arătând la fel de energică și de frumoasă ca întotdeauna. Fusese cea mai bună prietenă a mamei mele, dar cu timpul devenise același lucru și pentru mine. Uneori era mama de care aveam nevoie, alteori doar o prietenă cu care puteam vorbi despre lucruri pe care nu m-aș fi putut imagina pomenindu-le într-o discuție cu mama. În asemenea momente însă, Marie mă privea așa cum ar fi făcut-o mama. Ochii i s-au umezit ușor în timp ce admiram amândouă frumusețea rochiei.

— Uneori uit cât de mult semeni cu ea.

Am zâmbit și mi-am înghițit lacrimile. Acum, că îmi cunoscusem tatăl, puteam să-mi dau seama ceva mai bine câte dintre trăsături le moștenisem de la răposata mea mamă. Aveam părul ei blond și pielea ei deschisă la culoare, însă din oglindă mă priveau ochii tatei.

M-am încordat brusc la gândul că aveam să-l revăd în acea seară. Nu era nimic simplu în relația dintre noi.

— Ei bine, mama avea niște gusturi incredibile.

Marie a ridicat din sprâncene.

— De fapt, Daniel i-a cumpărat rochia asta. A purtat-o la balul nostru de absolvire.

— Dar ți-a lăsat-o ție.

— A lăsat mai multe lucruri la mine, presupun că așa i-a fost mai comod. Mi-a spus să le donez. Dar rochia asta era prea frumoasă ca să n-o țin. Mă bucur tare mult că am păstrat-o. Uită-te la tine!

Mi-a mângâiat brațele și mi le-a strâns ușor.

— E perfectă.

Mi-am trecut mâinile peste materiale, adorând amestecul dintre țesăturile fine și cele mai aspre, trecerea de la catifea la mătase. Rochia îmi venea ca turnată. Cumva, mama reușise să-mi ofere un cadou cu adevărat superb, fără ca măcar să-și dea seama.

N-am apucat să mă las din nou copleșită de emoții, căci dinspre bucătărie s-a auzit zbârnăitul soneriei. M-am grăbit să ies din dormitor ca să răspund. Câteva secunde mai târziu, îi deschideam ușa unui curier. Acesta ținea în mâini o cutie roz, cu o delicată fundă neagră. Bărbatul a ridicat din sprâncene, în timp ce-mi studia ținuta mult prea formală pentru miezul zilei.

— Scuze, probe pentru o ocazie, am glumit eu încurcată.

— Nu-i nevoie de scuze.

M-a măsurat fără sfială din cap până în picioare, după care a scos o bucățiță de hârtie din buzunar.

— Ăăm, am nevoie doar să-mi dați o semnătură pentru asta.

Mi-am mâzgălit numele și am luat cutia. Am închis ușa în urma curierului, apoi am așezat cutia pe masă, nerăbdătoare s-o deschid. Am luat cartonașul prins de fundă și am citit ce scria pe el.

Erica,

Răsfăță-mă și îmbracă asta diseară.

Cu dragoste, B

Am simțit o mică strângere de inimă. Drace, dacă Blake îmi cumpărase o rochie? Nu mă puteam despărți de cea a mamei. Mai erau câteva ore bune până la începerea galei, dar eu deja nu voiam să o mai dau jos de pe mine.

Fără tragere de inimă, am desfăcut funda și am dat la o parte straturile de hârtie roz, până când am ajuns la un set de lenjerie intimă din dantelă neagră, împachetat cu grijă. Am scos din cutie un sutien fără bretele, asortat cu o pereche de chiloți și o pereche de ciorapi

din mătase, cu margine de dantelă. Omul avea gusturi scumpe, iar lenjeria intimă nu făcea excepție.

Marie s-a apropiat din spatele meu și a scos un fluierat.

— OK, de-aici nu mai ai nevoie de mine. Eu mi-am terminat treaba.

Simțindu-mă brusc rușinată, am lăsat lenjeria să cadă înapoi în cutie.

— Ești salvatoarea oficială a ținutei mele. Ți mulțumesc foarte mult, Marie.

— Oricând, fetiță scumpă. Mă bucur că te-am putut ajuta. Te rog să faci poze! Ah, chiar, apropo de asta! Am uitat să-ți spun că o să fie și Richard acolo, împreună cu un fotograf care se ocupă de eveniment. Poate că o să te menționeze în articolul lui.

— Grozav, o să mă uit după el.

— E înalt, brunet și deloc dispus să se angajeze în vreo relație serioasă. N-ai cum să-l ratezi.

Am izbucnit în râs.

— Dar, serios vorbind, a văzut poze cu tine prin tot apartamentul meu, deci sunt sigură că o să se prezinte singur la un moment dat.

— Am înțeles. O să fiu cu ochii în patru.

Marie m-a sărutat în grabă și a plecat, lăsându-mă singură, copleșită de emoții în așteptarea serii ce avea să vină.

*

Am îmbrăcat lenjeria primită de la Blake și m-am învărtit puțin în fața oglinzii, studiindu-mă. Aveam părul prins într-un coc, iar câteva bucle lejere îmi încadrau fața. Purtam o pereche de cercei cu diamante, moșteniți de la mama, care se asortau cu brățările împodobite cu diamante dăruite de Blake.

Ce fată norocoasă sunt! mi-am zis eu, amețită de nerăbdare. Deși nu încăpea îndoială că încercarea de a întemeia niște relații de afaceri cu toată acea tensiune sexuală avea să fie ceva tare interesant.

Alli plecase deja la New York, iar Heath locuia acum cu Blake. Poate că ăsta era un lucru bun. Iubitul meu pomenise de curând ceva despre niște accesorii, iar gândul de a fi supusă arsenalului său de jucării dominante mă intimidă puțin. Puteam să facem destule doar cu trupurile noastre. Sigur n-aveam nevoie de ajutor.

Chiar în clipa aceea, cadrul ușii a fost ocupat de silueta lui Blake. Când m-am uitat cu atenție la el, mi s-a tăiat răsuflarea. Verdele ochilor lui scânteia în contrast cu negrul și albul curat al smochingului perfect croit.

I-am urmărit imaginea reflectată în oglindă în timp ce se apropia încet de mine, admirându-mă din spate.

— Ai venit mai devreme.

Blake s-a oprit în spatele meu, surprinzându-mi privirea în oglindă.

— S-ar putea să fi subestimat cât de ispititoare o să pari în costumașul ăsta. Chiloții îți fac fundul să arate fantastic.

— Așa-ți trebuie! l-am tachinat eu, făcând un pas în spate, astfel încât să-i pot simți căldura periculos de aproape.

El a inspirat brusc printre dinții încheștați. Și-a pus o mână pe soldul meu și m-a tras înapoi, până când trupurile ni s-au lipit.

— Abia așteptam să te văd îmbrăcată cu el.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Am zâmbit și m-am lăsat către el, ducându-mi mâna spre spate, ușurată să-l am din nou alături. Corpul mi s-a relaxat lângă al lui. Timpul, oricât de puțin, parcă se târa atunci când eram despărțiți. *Ai putea să pari mai disperată și mai dependentă?* N-am luat în seamă glăsciorul din mintea mea și, cel puțin pentru moment, mi-am îngăduit să mă simt împlinită de prezența lui.

Zâmbetul mi-a pălit când gura lui Blake a urcat de-a lungul gâtului meu, mi-a apucat unul dintre cerceii cu diamante și m-a mușcat ușor de lobul urechii. Am lăsat să-mi scape un geamăt, iar trupul mi s-a încordat într-o așteptare fierbinte. El mi-a mângâiat curbele. Trecându-și palma peste abdomenul meu, a coborât și mi-a

strecurat-o în chiloți, peste osul pubian. Acolo s-a oprit brusc și a făcut ochii mari.

— Ce na...?

M-a răsucit, a prins marginile chiloților cu degetele mari și le-a tras în jos fără niciun fel de ceremonie, dezvăluind rezultatul primei mele epilări complete în zona intimă.

Eu mi-am mușcat buza, emoționată și rușinată de faptul că eram atât de goală.

— Îți place? Voiam să-ți fac o surpriză.

— Consideră-mă surprins.

M-a împins cu spatele către comodă și s-a lăsat în genunchi, coborând chiloții până la podea odată cu el.

— Sfinte Dumnezeule! Tu chiar mă iubești.

Chicotelile mi s-au transformat într-un suspin când, dintr-odată, mi-a ridicat un picior peste umărul lui și s-a repezit spre mine, lingându-mă și desfăcându-mă cu degetele, astfel încât să-mi poată chinui pielea sensibilă. Omul avea o gură genială și totul părea atât de... diferit acolo, jos. Mai intens, ca și cum aș fi fost atinsă pentru prima dată. Un nerv expus, dezgolit doar pentru el. M-am cutremurat când i-am simțit răsufierea pe trupul meu. Senzația buzelor și a limbii lui, care-mi ațâțau pielea complet goală, mă făcea să tremur.

Am aruncat o privire în lături și am surprins imaginea noastră, reflectată în oglinda mea înaltă. Chipul mi se înroșise, iar sânii îmi tresăreau, grei și sensibili în sutien. Să-l privesc cum mă gustă cu atâta patimă, pe acest bărbat absolut superb, îmbrăcat în smochingul lui fără cusur, satisfăcându-mă de parcă de asta ar fi depins viața lui, era poate cel mai erotic lucru la care asistasem vreodată. Mi se umplea inima de bucurie la vederea lui. O căldură mi s-a revărsat în trup, întinzându-se ca un incendiu de vegetație, până când am ajuns să ard de dragoste și dorință.

Când Blake a început să-mi sugă clitorisul, am închis brusc ochii. Trupul îmi aluneca spre iminentul orgasm.

— Nu te opri, te rog...

— N-o să mai plec niciodată. Ești prea dulce. Și acum... Să ți-o trag!

Mi-a înconjurat vaginul cu limba, apoi m-a pătruns și a început să mi-o tragă cu mișcări scurte.

M-am prins de marginea comodei. Încă vreo câteva dezmierdări și picioarele aveau să mi se înmoaie de tot, așa că mă rugam să mă pot ține dreaptă la momentul potrivit.

— Da, așa! Blake, oh, Doamne, o să...

— Dă-ți drumul pentru mine, scumpo!

Șoapta lui aspră, vibrând lângă vaginul meu, m-a împins dincolo de limită. După câteva țipete lipsite de vlagă, a urmat un vaiet prelung, în clipa în care Blake m-a împins peste marginea prăpastiei. Tremuram necontrolat, scoasă din minți de plăcerea pe care mi-o oferea. El m-a apucat strâns de șolduri, ținându-mă, practic, în picioare până când tremurul s-a mai domolit. Am încercat să-mi vin în fire, luptându-mă să respir.

Blake s-a ridicat și m-a împins ușor către pat. M-am prăbușit pe el, năucită și stoarsă de putere.

— Asta a fost ceva neașteptat, am spus eu cu glas vesel, beată de fericire.

— Păi, tu detești socializările și poate că așa o să fii mai relaxată.

Simțind că sunt pe cale să izbucnesc în râs, am zâmbit, copleșită de încântare și mulțumire. Sprijinit într-un cot, Blake stătea întins lângă mine, cu un surâs satisfăcut întipărit pe chip. Mi-am coborât privirea și am recunoscut imediat conturul erecției lui pe sub pantalonii costumului. Situația se cam dezechilibrase. Rânjetul i s-a lărgit în clipa în care mi-a oprit mâna ce se îndrepta către el.

M-am bosumflat, dezamăgită de refuzul lui.

— Acum ce mai e?

— Treaba asta poate să mai aștepte.

— De ce? Avem timp.

Cel puțin așa credeam. Pierdusem orice noțiune a timpului și spațiului în delirul orgasmului.

— Răsplată amânată, dulceață. O să mă plictisesc de moarte la gala asta, așa că acum pot să-mi imaginez cum o să-ți scot ciorapii ăștia cu dinții și cum o să te ling din cap până în picioare toată noaptea. Până când o să ajungem acasă, o să fiu gata să-ți fac niște chestii cu adevărat rușinoase.

Sfârcurile mi s-au întărit, frecându-se aproape dureros de mătasea sutienului, pe măsură ce sânii mi se umflau odată cu fiecare răsufare tremurătoare. Uneori, eram convinsă că m-ar fi putut face să-mi dau drumul folosindu-se doar de cuvinte. Îmi plăcea la nebunie cât de nerușinat și de sincer era atunci când venea vorba despre sex. Și părea că începea să se împace cu deschiderea mea privind perversitățile lui. Speram doar să înaintăm cu pași mici. Nu știam niciodată care-mi erau limitele, înainte ca Blake să treacă în goana mare peste ele.

— Ce fel de chestii rușinoase? am întreat, pe cât de curiosă, pe atât de neliniștită.

— Am eu câteva idei.

— Hai, spune-mi!

— Hmm, nu, îmi place prea mult să te iau prin surprindere. În plus, asta o să-ți dea o temă de gândire. Așteptarea necunoscutului.

— Dă-mi un indiciu!

Ochii i-au scânteiat și mi-a zâmbit cu înfumurare.

— Nicio șansă. Hai să te îmbrăcăm în rochia aia frumoasă, înainte să-mi pierd mințile uitându-mă la cum arăți îmbrăcată cu atâta dantelă.

A dat să plece, dar eu l-am tras din nou spre mine, ținându-l de revere și silindu-l să se aplece, până când buzele ni s-au întâlnit. Eram încă ametită după orgasm și aveam un chef inexplicabil să-mi simt propriul gust pe buzele lui. M-am pierdut din nou, uitând de ceas și de realitate, până când el s-a retras încet.

— Dacă nu mă lași să plec, scumpo, o să te fac să-ți dai din nou drumul. Și pe urmă n-o să mai ieșim niciodată de aici, pentru că nu mai pot îndura mult.

*

Oaspeții păseau ușor pe holurile muzeului, îmbrăcați în ținutele lor elegante. Blake și cu mine i-am urmat, croindu-ne drum înspre o uriașă curte acoperită. Spațiul însuși îți tăia răsufllarea, cu pereți de sticlă, înalți de doisprezece metri, ce ofereau o priveliște înspre zidurile originale din piatră ale clădirii, scăldate în lumină și având drept fundal cerul nopții de vară. Mai fusesem eu pe la niște evenimente cu pretenții organizate la Harvard, dar nimic de felul ăsta.

M-am oprit în dreptul balconului de unde putea fi văzută întreaga petrecere și am savurat peisajul.

— Superb, mi-a șoptit Blake la ureche.

— E uluitor!

Mă uitam cu gura căscată, cuprinsă de o uimire copilărească. Blake m-a luat de talie și m-a strâns lângă el. M-am întors pentru a-i întâlni privirea. Ochii lui mă fixau cu acea patimă furtunoasă pe care ajunsesem s-o iubesc, s-o doresc cu ardoare.

— Nu mă refeream la priveliște.

Și-a trecut ușor degetul mare peste buzele mele, apoi mi le-a sărutat cuminte. Am simțit că-mi zvâcnește inima în clipa în care i-am inspirat parfumul. Imaginile și sunetele dimprejurul nostru au încetat să mai existe preț de câteva minute, în timp ce eu mă desfătam cu opera de artă care era Blake.

O voce mi-a întrerupt șirul gândurilor. De undeva din depărtare, cineva mă striga pe nume. Daniel, braț la braț cu Margo, se îndrepta către acea parte a balconului în care ne aflam noi. El arăta foarte dichisit în smochingul lui, iar ea purta o rochie vaporosă, verde ca smaraldul, care-i puneă în valoare silueta subțire și părul castaniu.

Am șovăit, neștiind sigur cum să-i întâmpin în public, până când Margo s-a apropiat pentru a mă săruta pe obraz.

— Erica, îmi pare foarte bine să te văd. Arăți încântător!

— Mulțumesc. Și mie îmi pare grozav de bine să vă văd.

Bărbații și-au strâns mâinile, iar Daniel m-a salutat cu un zâmbet călduros. Un licăr de emoție i-a străbătut chipul, ascuns iute de surâsul lui impecabil, acum și mai larg ca de obicei.

— Ești superbă, Erica! Landon e un bărbat norocos.

Sângele mi-a dat năvală în obraji la auzul complimentului său.

— Este vintage?

Margo și-a trecut degetele delicate peste înfloriturile de catifea ale rochiei mele, cu un evident aer de aprobare.

— Aăm, da, am răspuns emoționată, uitându-mă repede înspre Daniel, care era trădat de propriii ochi.

În entuziasmul copilăresc pe care mi-l stârnise rochia, nu mă gândisem nicio clipă că el o va observa, cu atât mai puțin că își va aminti de originea ei. Dar, judecând după privirea lui îndurerată, o remarcase. Bărbatul și-a dres glasul.

— Ei bine, ce-ar fi să ne amestecăm în mulțime și să vedem cui te putem prezenta?

— Ar fi minunat, am spus eu în grabă, dornică să risipesc stînghereala de moment pe care numai eu și Daniel o puteam înțelege pe deplin.

Margo s-a încruntat ușor.

— Pot s-o conduc eu puțin pe Erica prin împrejurimi. Voi de ce nu vă luați ceva de băut?

Ea și Daniel și-au transmis ceva fără cuvinte. N-am reușit să pricep despre ce era vorba.

— Corect. Dă-mi voie să-ți fac cinste cu un whisky, Landon. Poate te conving să donezi ceva pentru campania mea.

Buzele lui Blake s-au curbat discret.

— Nu mă ocup cu politica, dar whisky-ul îl primesc.

Daniel a râs cu glas tare și l-a bătut cu prietenie pe spate. Margo și-a strecurat iute brațul subțire pe sub al meu și m-a condus în josul scării late, înspre mulțimea de la parter.

— Ce-ai mai făcut, draga mea?

A încetinit îndeajuns de mult încât să ia două pahare de șampanie de pe tava unui chelner care tocmai trecea și mi-a întins una dintre cupele delicate.

— Bine. Și tu?

— Destul de bine. Campania a fost stresantă, bineînțeles.

— Îmi închipui. Dar Daniel mi-a dat impresia că situația e promițătoare.

— Procentele variază, prognozele se schimbă. Suntem în urmă, dar el îmi spune că totul se poate schimba în ultima clipă.

A ridicat din umeri și a schițat un zâmbet.

— Încă e timp. Sunt sigură că are cei mai buni oameni în echipa lui.

— Are, știi asta. Doar că îmi fac griji. Ca să înainteze, trebuie să-și îndrepte toată energia spre efortul ăsta.

S-a uitat în ochii mei, ca și cum ar fi vrut să-mi spună mai multe. Am așteptat-o să continue.

— Îmi vorbește deseori despre tine, Erica. Știi că vrea să aveți o relație, să iasă ceva din împrejurarea asta nouă, care te implică pe tine. Dar dacă ții la el, o să-i lași puțină libertate până la terminarea alegerilor. Are nevoie să câștige și dacă, Doamne ferește, s-ar afla ceva despre situația voastră... L-ar putea distruge. Înțelegi, draga mea?

Am dat pe gât restul de șampanie, sperând ca Margo să nu-și dea seama cât de mult mă răniseră vorbele ei. Tocmai alegerile erau motivul pentru care nu-l mai căutasem pe Daniel de la ultima noastră întâlnire. Speram ca Margo să fi înțeles că el mă invitase la gală, nu invers. Nu-mi vorbise cu răutate, însă asta nu alina durerea provocată de impresia pe care și-o făcuse ea despre eventuala mea implicare în viața soțului ei.

— Bineînțeles. O să... o să păstrez distanța. N-ar trebui să-mi fie prea greu, de vreme ce viețile noastre nu se prea întâlnesc.

Ea mi-a luat mâna, mi-a strâns-o ușor și a zâmbit.

— Mulțumesc.

Simțindu-mă înăbușită de vorbele ei, mi-am rotit privirea prin încăpere, dorindu-mi să am deja suficient de multe relații încât să cunosc pe vreunul dintre oamenii aflați împrejurul meu, asta până când ochii mi s-au oprit brusc asupra a două chipuri familiare.

— Vrei să mă scuzi, Margo? Văd o prietenă.

Ea a dat din cap în semn de încuviințare. Am traversat încăperea înspre Risa, care era îmbrăcată într-o rochie complet neagră, periculos de răscroită la spate.

— Erica, bună! Arăți superb!

— Mersi, și tu la fel!

Ea mi-a zâmbit la rândul ei și amândouă ne-am ridicat privirea către bărbatul pe care-l întrerupsesem cu sosirea mea.

— Erica, bănuiesc că-l cunoști pe Max.

— Desigur.

— Arăți bine, Erica.

Max m-a măsurat încet, din cap până în picioare, sfârșind cu un surâs pieziș. Uitasem cât de chipeș putea fi: părul lui scurt, blond, și pielea bronzată contrastând cu albul strălucitor al cămășii de sub smoching. De fapt, mă miram că n-o găsisem pe Risa topită toată la picioarele lui, având în vedere admirația fățișă și nestingherită pe care o nutrea pentru bărbații frumoși care ne onorau biroul. Dacă aveam s-o mai găsesc o dată flirtând lângă biroul lui James, probabil că aveam să fiu nevoită să-i spun ceva. Spre binele lui.

— Și tu.

— Risa îmi spune că site-ul merge bine.

Am aruncat o privire către colega mea și mi-am dat seama că, slavă Domnului, ea habar n-avea ce se petrecuse între mine și Max. Nu mă mai întâlнисem și nici nu mai vorbisem cu el de când Blake ne stricase înțelegerea, la doar câteva minute înainte s-o încheiem. Pe atunci mă năpustisem afară din sala de ședințe a Angelcom, furioasă și înlăcrimată, incapabilă să explic cu adevărat ce se petrecea. După aceea colaborarea noastră fusese practic retezată, de vreme ce, în materie de investiții, Blake nu voia să aibă nimic de-a face cu Max și viceversa.

— Până acum totul merge bine. Avem mari speranțe de creștere de când am primit-o pe Risa în echipă.

— Fără îndoială. Socializează pe aici ca o profesionistă.

Ea l-a lovit în joacă peste braț și a râs.

— Ei bine, Max a făcut prezentările, așa că nu pot să-mi asum tot meritul.

Risa răspânda un amestec de entuziasm și sfială după care probabil că majoritatea tipilor se dădeau în vânt. Era frumușică și părea dulce. Dar era în stare să obțină ce-și dorea și mă interesa să văd cum avea să procedeze. Mai ales cu o persoană ca Max. Dacă reușea să-l joace pe degete pe craiul cel influent, atunci aveam să fiu de-a dreptul impresionată.

Am sporovăit toți trei, până când Max și-a îndreptat atenția către altcineva.

— MacLeod. Îmi pare bine să te văd. Ți place petrecerea?

Max s-a întins pentru a-i strânge mâna celui alt oaspete îmbrăcat în smoching, ai cărui ochi de un câprui-închis au sclipit în clipa în care i-au întâlnit pe ai mei.

— Mă străduiesc.

— Erica, el e...

— Ce mai faci, Mark? am întrerupt eu prezentările și m-am silit să nu-mi desprind privirea de căutătura sfredelitoare a bărbatului.

Înlăuntrul meu se declanșau tot felul de semnale de alarmă, iar inima începuse să-mi bată cu putere în piept. Dar refuzam să-i arăt vreo slăbiciune.

— Mult mai bine acum, a murmurat el.

Max a rânjit, imitând privirea lascivă cu care mă fixa Mark. Mi-am strâns mai tare poșeta în mână și mi-am adunat toate puterile pentru a mă arăta politicoasă și indiferentă, știind cât se poate de bine că reacția mea la vederea lui Mark avea să fie observată de cei aflați în jurul nostru. Mi se părea firesc ca ei doi să se cunoască în urma afacerilor pe care le aveau cu firma lui Daniel, dar Max era ultimul om care trebuia să afle despre trecutul meu întunecat cu Mark.

Știusese că era posibil să mă întâlnesc la gală cu fratele meu vitreg și îmi jurasem că, dacă o să se întâmple, n-o să mă pierd cu firea. Dacă Daniel avea să facă vreodată parte din viața mea, atunci și Mark avea să continue să-și facă apariția. Nu puteam să am un atac de panică de fiecare dată când îl vedeam.

Încetând să mai fie o fantomă, Mark devenise real. Prea real. O ființă palpabilă, cu un nume și un trecut, cu vulnerabilități și slăbiciuni la fel de reale ca ale mele. Am încercat să-mi amintesc toate astea, în timp ce el mă admira fără nicio rușine.

— Ce-ai zice de un dans?

Mi-am mscat dezgustul la auzul propunerii. Max și Risa se uitau la noi, așteptând.

— Poate mai târziu. Am nevoie de încă un pahar.

Mi-am înclinat cupa goală. Aveam nevoie de mai multe pahare dacă urma să iau în calcul propunerea.

— Ți-aduc eu unul. Du-te și dansează.

Max mi-a făcut cu ochiul și mi-a luat cupa. Până atunci nu-mi dăduse niciodată motive să-l urăsc. Chiar și după avertismentele primite de la Blake, deseori mă întrebasesem dacă într-adevăr fusese atât de rău intenționat pe cât îl făcuse el să pară. Acum îl detestam din motive pe care Max nu avea să le priceapă niciodată.

Mark m-a prins de mână și m-a tras către ringul de dans, ținându-mă strâns. L-am urmat mecanic, luată prea repede pentru a putea să-mi fac un plan de scăpare. El a încetinit și m-a răsucit mai aproape de el. Un val de greață m-a cuprins brusc în momentul în care trupurile ni s-au atins. M-am încordat, știind că, dacă mi s-ar fi făcut rău pe ringul de dans, asta n-ar fi fost un semn bun pentru orice aș fi sperat să obțin în seara aceea în plan profesional.

— Relaxează-te, mi-a spus el domol, apropiindu-se atât de mult, încât buzele i s-au lipit de urechea mea, iar răsuflarea lui fierbinte și umedă mi-a atins pielea.

Fiecare locșor în care ne atingeam îmi trimitea junghiuri de durere prin tot corpul. Ani întregi de ură față de omul ăsta și de

amintirile pe care mi le lăsase îmi erau întipăriți în minte, cerându-i trupului meu să lupte. Mi-am încleștat maxilarul și am inspirat adânc printre dinții încleștați, nu pentru că așa voia el, ci pentru că eram hotărâtă să depășesc momentul fără să-mi ies complet din minți.

— De ce faci asta?

Îmi tremura vocea. Mi-aș fi dorit să par mai stăpână pe mine decât mă simțeam.

— Nu mă pot ține departe de tine. Cred că mi-ai lipsit. Mă bucur mult că i-am zis lui Daniel să te invite. Am bănuit eu că o să vii dacă o să ți-o ceară el.

— Ce vrei de la mine? Doar lasă-mă în pace, te rog.

— Cred că știi.

Gura lui mi-a atins ușor gâtul și am încremenit, cuprinsă de panică. Privirea mi s-a încetșosat din pricina lacrimilor ce amenințau să se reverse. Cuplurile din jurul nostru zâmbeau și dansau, dar eu nu-l vedeam pe Blake nicăieri. Max și Risa se aflau în celălalt capăt al ringului, discutând. Nu îmi erau de niciun ajutor în clipele acelea.

Nu poate să-ți facă niciun rău aici. Glasul rațiunii era scăzut, înăbușit cu ușurință de gândurile gălăgioase și alarmante ce mi se învăteau prin minte. Mark mă mai atacase o dată, chiar dacă mă aflam într-o mulțime și aveam mulți prieteni prin preajmă. Îl credeam în stare de orice.

— Știi, încă îmi amintesc tot ce e legat de noaptea aia.

Singurul avantaj al apropierii dintre noi era faptul că nu puteam să-i văd fața. Fața lui, cu acel groaznic rânjet batjocoritor care mi se întipărise pe veci în memorie. Am închis ochii, încercând să blochez totul, însă îmi aminteam fiecare clipă.

— A fost prima dată pentru tine? Trebuie să fi fost. Erai atât de strâmtă! Atât de speriată!

M-am luptat cu impulsul de a suspina și am încercat să mă împing de lângă el, moment în care mi-a prins încheietura ca într-o menhină, cu cealaltă mână trăgându-mă și mai aproape de el.

— Îmi place la nebunie o luptă zdravănă, dar hai să nu facem o scenă la petrecerea lui tati, bine?

— Dă-mi drumul! Te rog! I-am implorat.

Am început să tremur necontrolat. Fantomă sau om, trebuia să scap.

Formația a încetinit, apropiindu-se de finalul cântecului. Tocmai când credeam că s-ar putea să încep să țip de-a binelea, Mark și-a slăbit în sfârșit strânsoarea și mi-a dat drumul.

— Până data viitoare, Erica, a rânjit el.

M-am îndepărtat, relaxându-mă doar puțin odată cu despărțirea de el. Am încercat să mă orientez pe ringul de dans. Unde era Blake? Trebuie să plec de acolo. Muzica s-a auzit iar, iar oamenii au început să se miște în jurul nostru, discutând și râzând. Îmi părea să sunt înconjurată doar de haos.

— E totul în regulă?

Daniel s-a ivit din spatele meu, ocolindu-mă, cu Margo alături de el.

Realitatea faptului că Daniel avea o legătură cu Mark, cu acel om îngrozitor care aproape că mă distrusese de-a binelea, era mai mult decât puteam îndura. I-am întors spatele fără să-i răspund și am părăsit ringul de dans, fugind pe un hol ce ducea către curtea exterioară.

Aceasta era scăldată în lumina beculețelor înfășurate pe trunchiurile copacilor ce mărgineau o alee pavată cu cărămidă. De îndată ce am pășit afară, am tras adânc în piept aerul nopții. Mă simțeam amețită, degetele mă furnicau și știam din experiență că eram pe cale să fac un atac de panică. Răcoarea îmi învăluia pielea, acum acoperită de un strat subțire de sudoare, o rămășiță a ultimelor câteva minute de panică pură.

— Erica.

Daniel s-a apropiat în grabă de mine, cu ochii plini de îngrijorare.

— Te simți bine?

— Nu.

Am scuturat din cap, apoi m-am gândit mai bine la reacția mea. În absența lui Mark, îmi venea încet-încet mintea la cap.

— Da, sunt bine. Îmi pare rău. Am nevoie doar de puțin aer.

— Hai, vino pe aici.

Daniel m-a cuprins cu blândețe de umeri și m-a condus înspre un colț liber al curții. Acolo ne-am așezat pe o bancă din fier forjat. Îmi simțeam tot trupul greoi, molesit. Tot ce mă mai ținea laolaltă era rochia, care tocmai fusese lipită indecent de tare de bărbatul care mă violase.

Mi-am lăsat capul în mâini. Îl uram pe Mark. Sincer și cu toată ființa mea. Îmi petrecusem ani din viață temându-mă de el, fără să știu când sau cum va reveni în viața mea. Însă acum, că reapăruse, frica lăsa loc unei furii crunte. Înainte, mă învinuiam doar pe mine însămi. Fusesem prea beată, prea naivă. Toate scenariile despre acea noapte conduceau înapoi la faptele mele și la felul în care aș fi putut să împiedic totul. Dar acele zile luaseră sfârșit. Mark era întocmai cum mi-l imaginasem de rău, iar mânia și toate suferințele pe care le trăisem după acea noapte și din pricina ei cădeau în vina lui.

Daniel mi-a așezat cu delicatețe o șuviță de păr după ureche.

— Ți-a zis Mark ceva?

Vocea lui m-a readus în prezent, iar când am ridicat privirea, l-am văzut încruntându-se, vădit îngrijorat. Am închis ochii și mi-am apăsat tâmpilele cu degetele. Lacrimile amenințau să iasă la iveală, așa că mi-am înăbușit un suspin. Exista ceva legat de Daniel, de felul în care se uita la mine, care mă făcea să-mi doresc mai mult decât mă așteptasem vreodată să primesc din partea tatălui pe care nu-l avusesem niciodată.

— Erica, a spus el, înăsprindu-și tonul.

— Eu îl cunosc pe Mark, am turuit fără să mă gândesc, dorindu-mi pe loc să n-o fi făcut.

— Nu pricep.

Am înghițit în sec, încercând să-mi ascund emoțiile ce dădeau năvală, în timp ce căutam cuvintele potrivite. Nu mă gândisem cătuși de puțin la asta. Totul se petrecuse atât de repede!

— De la facultate. Ne-am mai întâlnit. Nu... nu știu.

M-am uitat în ochii lui Daniel, dorindu-mi ca el să știe pur și simplu, să înțeleagă fără ca eu să-i spun. Chipul lui părea palid și reținut, fără să-mi dea vreun indiciu cu privire la părerea pe care și-ar fi putut-o face despre mine.

Aș fi vrut ca zidurile de culoarea fildeșului dimprejurul curții să mă înghită și să mă ducă înapoi în dormitorul meu, departe de oamenii aștia, de toți cei care nu puteau pricepe prin ce trecusem. Atunci am auzit glasul lui Blake, ivit ca o lumină în întuneric. Se grăbea să ni se alăture.

— Erica! Te-am căutat peste tot.

Simțindu-mă slăbită, am dat în tăcere din cap și m-am ridicat cu greu în picioare, pentru a sta lângă el. Daniel s-a ridicat odată cu mine, sprijinindu-mi cotul cu mâna.

— Blake, cred că Erica nu se simte bine. Ar trebui s-o duci acasă. Blake s-a încruntat și s-a uitat la amândoi.

— Desigur.

Și uite așa, Daniel s-a îndepărtat, dispărând în mulțimea de la petrecere.

— Scumpo, te simți bine?

— Da, am șoptit eu. Du-mă acasă!

Capitolul 6

Muzica era dată tare, făcând să răsunе zidurile casei. Chiar și auzit de afară, zgomotul era asurzitor. Nu puteam să respir, nu puteam să gândesc. Măinile și picioarele mi se mișcau prea încet, mintea îmi era încețoșată din pricina alcoolului. Rătăciserăm pe afară. Am înțeles de ce abia când el m-a împins pe iarbă într-un colț întunecat al curții. N-am fost în stare să-mi adun puterile pentru a mă elibera de sub greutatea corpului său, care mă țintuia la pământ. Până să-mi dau seama ce se petrecea, el îmi spinteca trupul ca un cuțit, scrâșnind din dinți în timpul ăsta.

Am deschis gura ca să țip, dar n-am putut să scot niciun sunet, rămăsesem fără glas. Tremuram, mă zbăteam, oarbă și mută, când el mi-a spus pe nume.

Mă cunoștea. Știa cum mă cheamă.

— Erica!

Vocea lui Blake a invadat coșmarul. Am deschis brusc ochii.

— Visai.

Mi-a mângâiat brațele. Fiecare atingere mă durea.

— Nu!

M-am tras înapoi, luptându-mă să revin cu picioarele pe pământ.

— Te rog, nu! Nu mă atinge, nu pot...

M-am împins cât mai departe, fiind cât pe ce să cad din pat, în graba mea de a mă retrage suficient de mult încât să nu mai poată pune mâna pe mine. M-am împleticit până în baie, unde m-am sprijinit de chiuvetă. Persoana pe care am văzut-o în oglindă îmi era cunoscută, dar n-o mai văzusem de multă vreme. Aveam ochii oboseți și încercănați, iar pielea înroșită din cauza coșmarului. Mi-am stropit fața cu apă, iar răceala ei m-a liniștit și, în același timp, m-a readus în prezent.

Încet-încet, au început să-mi revină în minte evenimentele din acea seară. Durerea mi s-a strecurat în suflet. Închisesem cercul. După ce mă tot asiguraseam că pot suporta reapariția lui Mark în viața mea, mă întorsesem exact de unde plecasem. Aveam să mă uit peste umăr, să mă aștept să apară de după fiecare colț. Doar că acum șansele de a fi găsită erau mult mai mari. Am suspinat și m-am prăbușit în genunchi, pe podeaua rece și tare.

Blake a intrat în cameră și a îngenuncheat la câteva zeci de centimetri distanță.

— Eu am făcut-o, Blake. Eu l-am adus înapoi. Totul e din vina mea.

— Pe cine, scumpo?

— Pe Mark.

Vocea îmi era doar o șoaptă, înghițită de suspinele care au urmat. Mi-am strâns brațele în jurul corpului, încercând să-mi țin în frâu suferința. Doamne, durerea era atât de puternică, încât mi se răspândea prin vene odată cu fiecare bătaie puternică a inimii! Mi se strângea stomacul când îmi aminteam chinurile fizice și emoționale la care mă supusese omul acela. După atâția ani, uitasem ce era în stare să-mi facă. Am încercat să respir normal și am riscat să arunc o privire înspre Blake, temându-mă de halul în care ajunseseam.

El a tresărit, cu chipul crispat din pricina îngrijorării și a strădaniei de a se abține. Și-a lăsat mâinile să-i cadă pe genunchi, strângând neliniștit pumnii.

— Spune-mi ce să fac.

Între noi s-a lăsat tăcerea, în timp ce eu mă gândeam la rugămintea lui. Abia dacă eram în stare să mă adun.

— Vrei să plec?

— Nu, m-am grăbit să-i răspund. Te rog, nu pleca! Nu... nu vreau să rămân singură.

Mi-am înăbușit următorul val de lacrimi, ce amenința să dea năvală la gândul că nu l-aș mai fi avut lângă mine. Aș fi vrut să-i întind o mână, să-i amintesc câtă nevoie aveam de el, dar mă strânsesem în interiorul meu ca într-un cocon, nevrând și neputând să las pe nimeni să se apropie de mine, în starea mea de spirit. Totuși, nu puteam să îndur ideea de a trece prin toate de una singură.

— Atunci nu plec nicăieri.

Blake și-a schimbat poziția și s-a sprijinit de peretele băii, cercețându-mă cu atenție. Sunetul vocii lui m-a învăluit și m-am mai relaxat puțin. Am tras adânc aer în piept și mi-am șters lacrimile rătăcite pe obraz.

— Vorbește-mi, i-am spus.

— Despre ce?

— Orice. Zi-mi ceva... vesel. Vreau să-ți aud glasul.

Fața i s-a destins, iar ochii i s-au îmblânzit odată cu ea.

— Povestea noastră e cea mai veselă pe care o știi. N-am crezut niciodată că o să cunosc pe cineva ca tine. Ești frumoasă, deșteaptă. Și puternică. Doamne, tare puternică mai ești! Uneori rămân cu gura căscată.

Lacrimile au izbucnit iar, ca și cum corpul meu s-ar fi curățat de toate emoțiile pe care le strânsesem în mine. Îl iubeam foarte mult pe Blake. El n-avea cum să înțeleagă cât de mult. Sub povara celor întâmplare, numai puternică nu mă simțeam, dar faptul că el vedea o

forță în mine îmi dădea un licăr de speranță că, într-un fel, voi putea să trec peste toate.

— Mă omori! Mă sfâșie să te văd așa, Erica. Spune-mi ce să fac! Cum pot să îndrept lucrurile?

Am râs fără vlagă.

— Nu poți să mă „repari“, Blake. Dar îți mulțumesc că vrei s-o faci.

Am tras încă o dată aer în piept, hotărâtă să mă ridic de pe podea. M-am săltat în picioare, îngrozită de imaginea ce mă privea din oglindă. Aveam ochii umflați și roșii. Arătam la fel de distrusă pe cât mă simțeam. Mi-am stropit din nou fața cu apă, apoi m-am șters și m-am întors în dormitor.

M-am prăbușit în pat și m-am făcut ghem sub pătura inutilă în acea noapte caldă. Aveam nevoie de confortul pe care mi-l dădea faptul că eram acoperită, deoarece știam că în acele momente n-aș fi putut suporta mâinile lui Blake pe trupul meu. Inima mea și le dorea, dar eram prea vulnerabilă, prea speriată de ce mi-ar fi putut face atingerea cuiva. El s-a așezat lângă mine și ne-am întors unul cu fața către celălalt, mai depărtați ca niciodată într-un pat pe care-l împărțeam.

— Îmi pare rău, am șoptit.

— N-ai niciun motiv să-ți pară rău.

— N-ar trebui să ai de-a face cu așa ceva.

— Nici tu, dar asta e. Și n-o să plec nicăieri până când n-o să mi-o ceri tu.

M-am întins pentru a-l lua de mână. Am adormit așa, ținându-ne de mână, acea simplă atingere fiind îndeajuns pentru a-mi aminti că încă ne aveam unul pe altul.

*

M-am trezit în patul gol, cu miresele micului dejun plutind prin cameră. Zâmbetul mi-a pălit în clipa în care m-am ridicat în

capul oaselor. Capul îmi pulsa de durere, ca și cum mi-aș fi petrecut noaptea bând, nu plângând.

Mi-am îmbrăcat pantalonii de trening confortabili și m-am alăturat lui Blake în bucătărie. El s-a întors de lângă aragazul pe care prăjea niște ouă jumări.

— Cum te mai simți?

— Mai bine.

M-am așezat pe unul dintre scaunele de la masa de lucru. El mi-a turnat o cană de cafea, adăugând cantități copioase de zahăr și frișcă, exact așa cum îmi plăcea mie. I-am mulțumit și am luat o înghițitură, simțindu-mă ceva mai pregătită să-mi încep ziua.

Blake a umplut două farfurii cu mâncare și a mâncat din a lui stând în picioare, de cealaltă parte a mesei. Păstra distanța de care avusesem nevoie cu o noapte în urmă.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat? m-a întrebat el încet.

Noaptea trecută fusesem atât de prinsă în groaza mea, încât el n-avea nici cea mai mică idee ce o provocase. Nu voisem să-i spun, să-l îngrijorez, însă Blake înfruntase noaptea împreună cu mine. Îmi stătuse alături așa cum nimeni n-o mai făcuse până atunci. Merita niște răspunsuri, oricât de mult mi-aș fi dorit să nu i le dau.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și m-am uitat pe geam, la cerul strălucitor al dimineții. Lumina soarelui se revărsa deja în apartament prin bovindourile livingului.

— Aseară m-am întâlnit cu Mark.

Mi-am întors privirea către el. Mușchii feței i se încordaseră și întreaga ținută i se schimbaseră, ca și cum Mark ar fi fost de față, iar Blake s-ar fi pregătit să sară la bătaie.

— Ce ți-a spus?

Am înghițit în sec, căutând cuvintele potrivite. Mark se exprimase neclar, însă intențiile lui fuseseră limpezi când mă luase în brațe în timpul dansului. Acum știam asta.

— A lăsat să se înțeleagă că... încă mă vrea.

Blake și-a lăsat furculița să-i cadă în farfurie.

— De ce nu mi-ai spus până acum? Habar n-am avut.

— N-am vrut să te supăr. Știu cum ești tu. Ți faci griji, reacționezi exagerat.

— Bineînțeles că-mi fac griji. Doamne, Erica! Trebuie să știu lucrurile astea.

A tras adânc aer în piept, trecându-și cu brutalitate o mână prin păr.

— O să-ți iau o echipă de pază, începând de azi.

— Nu, Blake! Zău, exact la asta mă refeream. Exagerezi.

— Când cineva îmi amenință iubita cu violul, o să reacționez. Tu spune-i cum vrei, dar să fiu al naibii dacă ăla o să se apropie cumva de tine!

— Să angajezi un paznic care să mă vegheze zi și noapte e prea mult. N-o să-mi trăiesc tot restul vieții în umbra amenințărilor lui. Nu pot s-o duc așa. Am *trăit* în felul ăsta și nu mai pot s-o fac.

— Cum rămâne cu noaptea trecută? Nu te-am văzut niciodată în starea aia. Erai absolut de nemângâiat.

Și-a strâns pumnii pe tăblia mesei de lucru.

— Nu puteam nici măcar să te ating.

— De obicei nu e așa de rău.

Trecuseră luni de zile de când avusesem ultima oară acel coșmar. Contactul apropiat cu Mark reinnoise amintirea, împrăștiase rana. M-am cutremurat la gândul ăsta, în timp ce îmi învărteam mâncarea prin farfurie. Îmi pierdusem pofta de mâncare, iar în locul ei aveam un nod în stomac, creat de adevărul vorbelor lui Blake. Trebuia să mă obișnuiesc cu teama pe care Mark o sădise în mine și încă nu-mi dădeam seama cum o să reușesc. Dar eram destul de sigură că angajarea unei gărzi de corp cu normă întreagă nu era soluția potrivită.

— Dacă facem asta, el câștigă. Nu poți măcar să încerci să mă înțelegi?

— Cred că el o să câștige dacă o să găsească o cale de a te prinde din nou singură. Spune-mi că nu e ceva ce te frământă.

M-am chircit de frică la gândul ăsta.

— Până acum am fost o țintă ușoară. Dumnezeu, am fost aproape inconștientă! Acum a încercat doar să mă sperie și sunt convinsă că asta-i dă satisfacție. Dar între tine și Daniel, nu văd cum ar putea, practic vorbind, să mă atace.

Toate gânduri logice, de bun-simț, însă abia dacă le credeam.

— Ei bine, o să am eu grijă să n-o facă.

Maxilarul i s-a încordat, ieșind în relief. Pe chip i se citea hotărârea. Nu-l mai văzusem așa de când îmi năruise afacerea cu Max.

— Ce plan ai?

— Ar trebui să rămâi acasă azi, Erica. A fost o noapte lungă. Ai nevoie de odihnă.

Buzele îi erau strânse într-o linie aspră. L-am așteptat să se uite la mine, dar el s-a apucat repede să strângă mizeria din bucătărie.

— Încetează să mai schimbi subiectul!

— Nu-l schimb. Arăți de parcă ai fi mers până în iad și înapoi. Ar trebui să-ți iei o zi liberă.

— Mersi! am bombănit eu, împingându-mă de lângă masă.

Am dispărut în camera mea și l-am auzit strigându-mă înainte să închid ușa după mine. Voiam să rezolv problema distanței care se ivise între noi noaptea trecută, dar eram prea obosită și secătuită din punct de vedere emoțional ca să mă mai cert cu el.

Până să fac duș și să mă îmbrac, Blake plecase deja. În timp ce-mi adunam lucrurile pentru a merge la serviciu, m-a cuprins neliniștea. El nu avea să renunțe. Când își puna ceva în minte, devenea de neclintit. Iar dacă era vorba despre siguranța mea, nu lăsa nimic la voia întâmplării.

M-am blestemat pentru că-mi pierdusem cumpătul cu o noapte în urmă, dar gândul de a trece prin toate de una singură, așa cum făcusem de atâtea ori până atunci, îmi părea mult mai rău. Mă obișnuisem să fiu vulnerabilă în preajma lui Blake, să-mi las la vedere cicatricile, trecutul. Când o făceam, el nu mă judeca și așa durerea avea, cumva, mai puțină putere asupra mea.

Îmi luasem cheile și geanta, mă îndreptam către ușă, când a intrat Sid. Arăta la fel de tras la față precum probabil că eram și eu, palid în ciuda părului negru, cu cearcăne întunecate sub ochi.

— Abia acum vii acasă?

— Mda.

Și-a masat gâtul, apoi și-a aruncat geanta pe podea.

— Am stat toată noaptea ca să țin site-ul în funcțiune. Foarte distractiv!

— E totul în regulă?

— Pentru moment e bine. O să preia Chris controlul cât mă mai odihnesc eu...

— Îmi pare rău, Sid. O să mă ocup de asta. Jur!

El a ridicat din umeri, părând prea obosit ca să mai dea importanță vorbelor mele, și s-a îndreptat spre camera lui, târându-și picioarele.

*

M-am dus direct în biroul meu, fără să mă mai deranjez să salut pe cineva. Risa n-a priceput aluzia și a băgat capul pe după paravan, arătând vioaie și perfect aranjată, ca de obicei. În clipa aceea n-aveam destulă energie să mă ocup de problemele sau întrebările cuiva, dar n-am apucat să-i spun să mă lase puțin, că ea s-a și așezat pe un scaun în fața mesei mele.

— Am o veste mare.

Zâmbea cu gura până la urechi, părul negru, lung până la umeri, încadrându-i fața. Am ridicat din sprâncene, simțindu-mă deja nervoasă. Numai ceva cu adevărat monumental mi-ar fi putut atrage atenția în dimineața aceea.

— Ce e?

— Am obținut o întâlnire cu directorul de marketing de la Bryant, în care să discutăm despre posibilitatea ca ei să sponsorizeze un cont la noi.

Bryant era unul dintre cele mai mari lanțuri de magazine de haine din nord-estul Statelor Unite. O întâlnire cu ei chiar era ceva îndeajuns de monumental pentru a-mi trezi interesul.

Am scuturat din cap, nefiind sigură că auzisem bine.

— Cum s-a întâmplat?

— Max. El îi cunoaște. I-am spus pe cine căutăm să contactăm și s-a oferit să-mi facă legătura. Azi-dimineață am ajuns direct la șefii de la Bryant și am stabilit o întâlnire pentru mâine-dimineață.

— Uau, a mers repede!

— Știu, dar m-am gândit că ar fi bine să acceptăm orice au disponibil. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu-i așa?

— Absolut. Trimite-mi amănuntele. O să mergem amândouă la întâlnirea cu ei.

— Vrei să trecem în revistă câteva variante pe care le putem propune și apoi să pregătesc eu o prezentare cu ele?

Mi-am adunat gândurile și am răsuflat încet. Misiunea mea din acea dimineață trebuia să treacă pe planul al doilea.

— Sigur. Ce ai?

Capitolul 7

Până la amiază, Risa și cu mine puseserăm deja la punct prezentarea, ceea ce însemna că mă puteam întoarce la planul meu inițial pentru acea zi. Am coborât la Mocha pentru a-mi lua doza de cafeină de la prânz. Am găsit o masă și mi-am scos laptopul, gândindu-mă să profit de o scurtă schimbare de decor.

— Bună! Te deranjează dacă stau cu tine?

Am ridicat privirea și am dat de James, care-și trăgea un scaun de cealaltă parte a mesei. Arăta înfloritor, îmbrăcat într-o cămașă neagră, cu mânecile suflecate, și o pereche de blugi. Părul lui negru și ondulat fusese perfect aranjat cu gel. Nu era de mirare că Risa se arăta peste măsură de amabilă cu el. Era, fără îndoială, un tip arătos, dar cu un aer de băiat rău. Bine făcut, cu un zâmbet ucigător și doi ochi albaştri mari, strălucitori ca două raze încărcate de energie, mă captiva de fiecare dată. Ceva din privirea lui mă făcea să mă simt ca și cum ne-am fi cunoscut de mult mai multă vreme decât în realitate.

— Sigur că nu.

— Arăți ca și cum ai fi pornit într-o misiune.

Am chicotit încet.

— Chiar *am pornit*.

— Pot să ajut?

M-am gândit câteva clipe la propunerea lui. Ce aveam de pierdut dacă acceptam puțin ajutor? Am început să-i descriu planul meu.

— Știi despre grupul de hackeri, M89, cel care ne atacă site-ul, nu-i așa?

El mi-a zâmbit larg. Își petrecuse ultima săptămână în tranșee, alături de Sid și Chris, așa că probabil cunoștea deja istoria grupului mai bine decât mine.

— OK, corect. Ei bine, echipa asta nu este cea originală, dar trebuie să existe o legătură între cineva din grupul inițial și cel care conduce acum. Acum un deceniu, locuiau cu toții în Boston, deci mă gândesc că n-ar trebui să fie prea greu să le dăm tuturor de urmă și să vedem unde ajungem.

Am omis informațiile legate de Cooper. Nu voiam să scot în evidență legătura lui Blake cu grupul și cu sinuciderea fostului său prieten.

— O să-i urmărești chiar tu pe oamenii ăștia?

Mi-am amintit aerul înfrânt pe care-l avusese Sid în acea dimineață.

— Am de ales?

— Și dacă asta nu face decât să agraveze situația?

— Îmi vine greu să-mi imaginez un scenariu mai dăunător decât cel cu care ne confruntăm acum.

James a strâns din buze și a dat din cap în semn de încuviințare.

— De acord. Ce pot să fac eu?

I-am dezvăluit numele tuturor membrilor din gruparea originală M89 despre care trebuia să adun informații. Am împărțit lista, iar când ne-am întors în birou, ne-am apucat de treabă pentru a afla tot ce puteam despre ei.

Spre surprinderea mea, am reușit să găsec CV-urile tuturor celor de pe lista mea. Fiecare dintre ei părea să aibă o carieră solidă,

deși mulți erau acum stabiliți pe coasta de vest, în Silicon Valley, unde lucrau pentru companii din domeniul tehnologiei. Le-am studiat cu atenție fotografiile, de parcă fețele lor mi-ar fi putut transmite cumva ceva ce nu aflasem deja. Care dintre ei îl ura oare atât de mult pe Blake, încât să ne saboteze în felul ăsta?

Am tresărit când mi-a sunat telefonul.

— Blake, bună! am spus eu.

— Cum merge?

Am tras cu ochiul la numele scrise în agenda mea, apoi mi-am îndreptat gândurile spre punctul în care lăsasem discuția din acea dimineață.

— Bine.

— Ascultă, trebuie să plec la San Francisco să mă ocup de niște afaceri. O să plec cu avionul în noaptea asta.

Oricât de mult m-ar fi enervat în dimineața aceea, am simțit o undă de regret. Am încercat să-mi masez fruntea pentru a-mi alunga încruntătura.

— E din scurt.

— A intervenit ceva. Știu că nu e un moment foarte potrivit.

Chiar n-aș fi vrut să te las singură acum, Erica.

Am oftat.

— O să supraviețuiesc.

— Sunt convins. Ai făcut deja cunoștință cu Clay?

— Cu cine? am întrebat eu, încruntându-mă iar.

— Bănuiesc că nu. E greu să-l ratezi.

— Cine naiba e Clay?

— L-am angajat să te conducă între serviciu și casă. O să te aștepte în fața firmei diseară, când o să ai nevoie să pleci.

— La naiba, Blake! Am mai vorbit despre asta!

— Am vorbit și așa trebuie să se întâmple, cel puțin până când o să mă întorc eu.

Cafeaua de la prânz îmi dăduse suficientă energie cât să mă revolt.

— Călătorie plăcută, Blake!

Am încheiat convorbirea și mi-am închis telefonul. În momentul acela nu eram în stare să mă ocup de mizeriile lui dominatoare.

Atunci a intrat James, care s-a oprit brusc când m-a văzut.

— Ești bine?

M-am îndreptat și am încercat să mi-l alung din minte pe Blake.

— Sunt în regulă. Ce s-a întâmplat?

— Tu ce-ai găsit până acum?

James s-a așezat, coborându-și vocea în timp ce vorbea. Nu că ar fi fost un mare secret faptul că cercetam grupul de hackeri cu care ne obișnuiserăm toți, dar nu voiam ca lumea să afle că eu chiar pornisem într-o vânatoare de cai verzi pe pereți, încercând să le dau de urmă atacatorilor. Din fericire, James părea să fi înțeles deja asta.

— Niște profile de invidiat în rețeaua LinkedIn. Se pare că toți au progresat și le merge bine. Din câte îmi dau seama, au devenit cetățeni-model. Dar tu?

— La fel și eu, dar sunt doi oameni care ți-au scăpat.

Am șovăit, așteptându-l să continue.

— Probabil știi că Landon a fost implicat.

Am dat din cap în tăcere.

— OK, și mai e Brian Cooper.

— El a murit, am spus pe un ton neutru, trădând ceea ce știam deja, dar nu-i împărtășisem mai devreme.

James a stat puțin pe gânduri, fără îndoială asimilând informația.

— Corect. Ei bine, lui i-au supraviețuit mama și fratele, Trevor.

— Ai aflat ceva despre ei?

— Mama lui locuiește la vreo douăzeci de minute distanță de aici.

— Mă îndoiesc că ea se află în fruntea unui grup de hackeri. Dar fratele?

— Nu reușesc să aflu nimic despre fratele lui.

— Și asta cu ce mă ajută?

Am regretat imediat felul în care mă exprimasem. Eram obosită și morocănoasă, dar n-avea niciun rost să mă răzbun pe James, când el încerca doar să mă ajute.

— Nu ți se pare ciudat că toți cei de pe listă au biografii strălucite, în vreme ce fratele în vârstă de douăzeci și cinci de ani al fostului lor complice nu are absolut nicio asociere profesională, nicio apariție pe internet, niciun profil, nimic?

— Poate că a învățat o lecție dură de la fratele lui mai mare și s-a hotărât să nu-și mai irosească viața pe internet, ca noi, ceilalți.

James și-a lăsat capul într-o parte, părând la fel de puțin convins pe cât mă simțeam și eu.

— Bine. Deci habar n-avem unde e și nici cu ce se ocupă.

Mi-am deschis și închis pixul, în timp ce-mi cumpăneam următoarea mișcare. O parte din mine își făcea griji cu privire la drumul pe care porneam, dar situația nu putea să se ducă de râpă mai mult decât o făcuse deja. Mai bine să merg până la capăt.

— Dă-mi adresa mamei.

— Te duci la ea?

— Așa intenționez.

— Lasă-mă să vin cu tine. S-ar putea să fie o vizită complet inofensivă, dar nu ar trebui să mergi singură.

Tonul protector al vocii lui m-a luat prin surprindere. M-am întrebat în tăcere dacă nu cumva îmi stătea scris pe frunte „domniță la ananghie“, însă adevărul era că nici eu nu mă omoram după ideea de a mă aventura de una singură.

— E în regulă. Mă descurc.

N-a părut mai mulțumit de planul meu solitar și a crescut în ochii mei pentru că-i păsa. Totuși, n-aveam de gând să-l implic și mai mult în încurcătura asta, mai ales dacă asta ar fi însemnat să dau în vileag legătura pe care o avusese Blake cu moartea lui Cooper.

— Nu-ți face griji, James. N-o să fiu singură.

*

Am ieșit în stradă și am dat nas în nas cu un bărbat impunător, ce stătea de pază lângă un Escalade negru, parcat pe marginea trotuarului.

— Domnișoară Hathaway.

A făcut un pas înspre mine și am rezistat impulsului de a mă retrage în defensivă. Simpla lui statură mă luase prin surprindere. Omul acela fusese angajat pentru a mă apăra.

— Bună, Clay.

I-am strâns mâna, care a înghițit-o cu totul pe a mea. Avea peste un metru optzeci, iar tricoul negru i se mula pe brațele musculoase. Părea făcut pentru rolul de gardă de corp, cu excepția ochilor lui cenușii și blânzi, ce contrastau frumos cu pielea închisă la culoare.

— Domnul Landon mi-a dat instrucțiuni să vă însoțesc oriunde aveți nevoie.

Mi-am reprimat impulsul de a-mi descărca pe el furia pe care mi-o stârnise Blake. Nu că aș fi putut s-o fac cu adevărat.

— Perfect. Am nevoie să mă duci cu mașina până în Revere.

Clay a dat din cap în semn de încuviințare și mi-a deschis portiera din spate. Am sărit pe banchetă și i-am dat adresa, păstrând încă speranța că el nu primise și ordinul de a-i raporta lui Blake unde mă aflu.

În scurt timp, Clay a oprit lângă o casă impunătoare, construită în stil colonial, într-un impresionant cartier nou. Dar, spre deosebire de vecinii gospodari, cel care locuia acolo nu-și petrecea prea mult timp îngrijindu-se de aparențe. Iarba era înaltă, iar buruienile creșteau în voie prin crăpăturile din alee. Curtea nu era împodobită cu nicio floare, iar steagul care atârna în față era zdrențuit ca vai de lume.

— Vreți să vin cu dumneavoastră, domnișoară Hathaway?

Vocea gravă a lui Clay m-a speriat.

— Nu, cred că n-ar fi o idee bună. Doar așteaptă-mă aici. N-ar trebui să dureze mult.

Am pornit către ușa din față, pregătindu-mă sufletește pentru o vizită stânjenitoare la mama fraților Cooper. Am apăsat butonul

soneriei și am așteptat răbdătoare. După ce am sunat din nou, fără să primesc vreun răspuns, am bătut cu putere, în caz că soneria ar fi fost stricată.

În cele din urmă, ușa s-a deschis, iar în fața mea s-a ivit un tânăr cu păr negru și lung, ce-i cădea peste ochi. Era palid ca o fantomă și nu cu mult mai înalt decât mine. Mi s-a tăiat răsufierea, dar mi-am păstrat calmul.

— Doamna Cooper e acasă?

— Ce vrei?

— E vorba despre o chestiune personală. Te deranjează dacă intru?

El m-a studiat cu precauție, după care s-a dat în sfârșit la o parte din dreptul ușii, făcându-mi loc să intru. L-am urmat în casă, pășind într-o sufragerie întunecoasă. Toate draperiile erau trase. Numai câteva raze insistente, ce se strecurau pe lângă marginile jaluzelelor, luminau încăperea. În afara dezordinii generale, casa părea nouă.

Tânărul a dat să cotească înspre un hol aflat în celălalt capăt al camerei, dar s-a întors și s-a uitat lung la mine.

— Cum ai zis că te cheamă?

— N-am zis.

Adrenalina mi-a inundat trupul, dându-mi curajul să vorbesc din nou.

— Tu trebuie să fii Trevor.

El și-a îngustat privirea.

— Tu cine ești?

— Erica Hathaway. Știi, cea a cărei afacere încerci s-o distrugi?

Nu puteam dovedi că avea asemenea intenții, dar el reprezenta cel mai bun indiciu al meu și, dacă totuși era implicat, probabil că nu aveam să ajung prea departe cu o serie de întrebări politicoase.

— Dar am impresia că nu de mine ești cu adevărat interesat.

— Ieși afară!

Tânărul s-a încruntat și a pornit spre mine. Am rămas pe loc. Chiar și în cel mai rău caz, eram destul de încrezătoare că-i puteam

face față. În plus, îl aveam pe Clay de partea mea. Am ridicat mâna pentru a-l opri.

— Nu așa de repede. Trebuie să vorbim.

Trevor s-a oprit brusc în fața mea.

— O să chem poliția, a șuierat el printre dinți.

Am râs, sincer amuzată de amenințarea lui.

— N-ai decât! Sunt sigură că o să fie foarte interesați de conținutul calculatorului tău.

Băiatul nici n-a clipit.

— Îmi terorizezi site-ul de săptămâni întregi și n-ai formulat nicio revendicare.

— Ce site?

M-am încruntat la auzul întrebării lui.

— Clozpin.

El și-a ridicat un colț al gurii într-un surâs satisfăcut care mi-a întărit bănuielele. Gunoii ăla mic! N-avusesem de gând să ajung față în față cu omul care ne spărsese site-ul, dar acum, că o făcusem, mă simțeam năpădită de furie.

— Ce dracu' vrei? i-am strigat, incapabilă să mă mai stăpânesc.

Eram cel mai prost negociator care a existat vreodată. Surâsul i-a dispărut, fiind înlocuit de o seriozitate meditativă.

— Spune-i lui Landon că-mi vreau fratele înapoi.

M-am potolit, neștiind încotro s-o apuc. Nu mă așteptasem la așa ceva. Mă gândisem doar să apelez la îndurerata mamă a lui Brian pentru informații despre Trevor. Nu mersesem mai departe de-atât.

— Trebuie să te împaci cu ceea ce s-a întâmplat, am zis, pe un ton ceva mai controlat.

— Iar tu trebuie să pleci.

Bine. Poate că nu puteam să apelez la el în plan personal, dar ceea ce făcea era evident ilegal.

— Pot să te pun sub anchetă. Tot ceea ce faci o să fie scos la lumină.

Am ezitat în privința a ceea ce urma să spun în continuare.

— O să sfârșești exact ca fratele tău, dacă nu încetezi imediat.

El a rânjit batjocoritor și a făcut un pas către mine, apropiindu-și fața la doar câțiva centimetri de a mea, însă chiar atunci o voce l-a strigat pe nume, din fundul casei. Ca un animal speriat, a tresărit, s-a retras și s-a uitat în direcția din care venise zgomotul.

— Ieși afară!

Eu m-am încapățânat.

— Nu plec nicăieri până nu ne lămurim.

Trevor și-a dat ochii peste cap și a dispărut în clipa în care a auzit o bufnitură pe hol.

— Mamă! Ești bine?

— Da. Care *dracu*'-i acolo?

Mama vorbea de parcă ar fi înghițit o cutie de cuie înmuiate în votcă. Hârâitul puternic al vocii ei m-a făcut să-mi regândesc hotărârea de a nu pleca.

Am cercetat în grabă camera, încercând cu disperare să găsesc ceva, orice, care m-ar fi putut ajuta să ajung la miezul problemei. Masa din sufragerie era plină de acte și scrisori. Am răscolit printre ele, până când am observat una care fusese desfăcută. Un cec în valoare de zece mii de dolari, pe numele lui Trevor. Plicul de sub el arăta că fusese trimis din partea unei firme de investiții din Texas, al cărei nume nu-l recunoșteam.

Am auzit-o pe mamă împleticindu-se pe hol, vocile celor doi apropiindu-se și devenind tot mai puternice.

— Nu vreau niciun afurisit de străin în casa asta. De câte ori tre' să-ți zic?

— N-am adus-o eu. A intrat pur și simplu. Îl cunoaște pe Blake.

Preț de o secundă, am încremenit. Nenorocitul de Trevor mă turnase nebunei de maică-sa! Am lăsat cecul pe masă și mi-am îndesat plicul în buzunar tocmai când cei doi intrau în sufragerie. Mama era o femeie solidă, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-un trening. Părul ei blond era vopsit doar la vârfuri și ușor spălăcit. Femeia avea ochii mari și injectați, în clipa în care s-a smuls

de lângă fiul ei. Eu am făcut câțiva pași în spate, când am văzut-o că se apropie, scuturându-și pumnul înspre mine.

— Ticăloasă mică! Ai impresia că po' să apari și să intri ca la tine acasă! Să-i zici lu' Blake că n-are decât să vină încoace și să dea ochii cu mine!

Privirea îi era sticloasă, înnebunită de emoție. S-a repezit către mine, dar m-am retras repede. Ea și-a pierdut echilibrul și s-a poticnit. Trevor s-a repezit să-și ajute mama, care a înjurat iar, lovindu-l cu brațul.

Nu puteam sta de vorbă cu niciunul dintre ei. Situația îmi scăpa de sub control, așa că m-am strecurat pe ușă afară și am alergat pe alee, înspre Escalade.

Clay a sărit afară și mi-a deschis portiera.

— Condu! i-am ordonat, aruncând o privire pentru a o vedea pe mama lui Trevor cum înaintează pe alee, cu tânărul după ea.

Azvârlea înjurături nedeslușite, pe care nu le-am mai putut auzi pe măsură ce Clay se îndepărta, lăsându-i pe cei doi în urmă.

*

— Vrei să-mi spui ce naiba faci?

Îmi dădeam seama după calitatea apelului că Blake mă suna din avion. Faptul că se deranjase să mă contacteze încă dinainte de a ateriza dovedea că era peste măsură de îngrijorat cu privire la siguranța mea, dar mi-am ieșit din fire la gândul că mă certa pe mine, când el era cel care ne bătuse în încurcătura asta.

— Blake, o dată în viața ta, taci și lasă-mă să vorbesc.

— Sunt de doar câteva ore în avion și deja Clay îmi spune că ai fost scoasă în fugă din casa cuiva.

— Lămuresc o situație pe care tu o ignori de mult prea multă vreme, m-am răstit eu. Ai putea să mă ascuți înainte să sari în sus.

Eram încă amețită de adrenalină, gata să mă cert cu oricine mi-ar fi stat în cale. Clay mă lăsase deja acasă, că altfel m-aș fi gândit

serios să-i spun și lui vreo două pentru că mă pârase lui Blake. Dar mi-am dat seama că așa fi arătat ca un chihuahua care latră la un bullmastiff, așa că am trecut scenariul ăsta în categoria „n-o să se întâmple niciodată“.

— Fratele lui Brian Cooper, Trevor, e cel care conduce M89.

Blake a făcut o pauză.

— De unde știi?

— În esență a recunoscut-o în fața mea, înainte să intre în scenă făcându-și maică-sa. Asta și faptul că amândoi ar fi pe veci fericiți dacă te-ar vedea ruinat. S-ar putea să ai dreptate în privința negocierii cu teroriștii. Nu părea dispus să facem pace.

— Deci să înțeleg că n-ai făcut decât să-l scoți și mai tare din sărite.

— Ce face el e ilegal! Nu putem să apelăm pur și simplu la poliție și să cerem să-i fie confiscate lucrurile?

— Omul conduce o operațiune virtuală. Ești nebună dacă ai impresia că nu și-a luat niște măsuri de siguranță infailibile, mai ales după ce i s-a întâmplat lui Brian. Acum, de când știe că i-ai dat de urmă, eu nu mi-aș face mari speranțe în privința unei soluții din partea autorităților.

Am mormăit o înjurătură, după care mi-am amintit de plic. L-am scos din buzunar și l-am studiat din nou.

— Tu ai auzit vreodată de AcuTech Investments?

— Nu, de ce?

— Trevor primește cecuri din partea lor. Cecuri uriașe.

— Trimite-mi datele. O să fac cercetări cât stau aici.

— OK.

M-am mai liniștit puțin și imediat am regretat faptul că Blake se afla la câteva sute de kilometri distanță. Ultimele opt ore fuseseră încărcate din mai multe puncte de vedere, iar noi ne petrecuserăm cea mai mare parte din ele ciondăindu-ne.

— Cât o să lipești?

— Sper că doar două zile. O să vedem cum merge treaba.

— Mi-e dor de tine.

Mi-am frământat buza și m-am luptat să păstrez un ton egal. Dacă Blake ar fi auzit că sunt supărată, n-ar fi făcut decât să se necăjească și mai tare din pricina faptului că era plecat.

El a oftat la celălalt capăt al firului.

— Știu, scumpo. Și mie mi-e dor de tine.

Glasul îi era mai scăzut, mai blând.

— Pot să-ți cer o favoare?

— Sigur, i-am răspuns repede, nerăbdătoare să-mi ocup mintea cu altceva decât dorul teribil de el.

— Poți să mai iei legătura cu Heath cât sunt eu plecat? Poate să luați prânzul împreună sau ceva. Sunt convins că o să se descurce, dar nu s-a întors de multă vreme. Vreau să mă asigur că rămâne pe calea cea bună.

— Bineînțeles.

— Mersi. Te sun mai târziu, OK?

— OK.

— Și fără alte trăsnăi.

— Da, da, am mormăit eu.

Am închis telefonul, m-am prăbușit pe pat și m-am lăsat pradă somnului, deși soarele nici măcar nu apusese.

Capitolul 8

Când ne-am urcat pe bancheta din spate a Escalade-ului, Risa părea nedumerită. Amândouă purtam taioare negre și pantofi cu toc, iar eu simțeam că, măcar în acea dimineață, făcusem la fel de multe eforturi ca și ea pentru a-mi pune la punct înfățișarea.

— El cine e? mi-a șoptit Risa, în timp ce Clay se așeza la volan.

Omisesem să-i spun că urma să fim duse cu mașina de către garda mea de corp.

— El e Clay. E paznicul/dădaca mea.

Aveam grijă ca bărbatul să mă audă din spate.

— Se asigură că nu intru în belele. Nu-i așa, Clay?

— Da, doamnă!

Clay a pătruns lin pe strada aglomerată și a virat înspre destinația noastră. Am surprins o urmă de surâs în oglinda retrovizoare. I-am răspuns cu un zâmbet larg, dar nu sunt sigură că m-a văzut. Aceea fusese toată dojana pe care avea s-o primească de la mine. Biroul lui Bryant era în afara orașului, așa că m-am așezat comod și am început să-mi sortez e-mailurile pe telefon, ca să-mi omor timpul.

— Oh, nu!

Risa se uita în jos la ecranul mobilului ei, ținându-și o mână căuș peste gură. Mi s-a strâns inima și am sperat că nu primise vești proaste în legătură cu site-ul.

— Ce e?

— O informație de ultimă oră. Azi-dimineață, Mark MacLeod a fost găsit mort în apartamentul lui. E cel cu care ai dansat la gală, nu-i așa? Prietenul lui Max?

M-am holbat la ea cu ochii goi, cu gura căscată, dar fără să scot vreun cuvânt. Ce-aș fi putut spune? Am închis gura și m-am străduit să-mi ascund panica. Gândurile mi se învârteau în cap, în timp ce încercam să dau un sens veștii.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi tremura vocea. Am înghițit în sec, lipindu-mi palmele umede de banchetă. Rita a mai parcurs articolul vreme de câteva secunde. Îmi venea să-i smulg telefonul din mâini, ca să citesc cu ochii mei, însă m-am abținut.

— Aparent a fost o sinucidere, dar presa nu spune cum s-a întâmplat. Cică se așteaptă un raport toxicologic.

Mark era mort. Mort! Mi-am tot repetat în gând lucrul ăsta, silindu-mă să cred.

Cel mai negru coșmar al vieții mele dispăruse pentru totdeauna.

M-am uitat pe fereastră, încercând să pătrund însemnătatea veștii pe care Risa tocmai mi-o împărtășise. Înaintam cu greu prin valul de emoții ce se abătuse asupra mea. Ușurarea era de neconfundat. Nu aveam să mai trăiesc într-o permanentă teamă de el, gândindu-mă cu groază la felul în care prezența lui ar fi afectat fiecare clipă în care aș fi încercat să îmi cunosc tatăl.

Pe măsură ce pricepeam treptat toate astea, o povară mi se ridica de pe suflet. Parcă aș fi primit un cadou, răspunsul la o rugăciune. Mi-au dat lacrimile și mi-am mușcat buza ca s-o opresc din tremurat.

— Chiar îl cunoșteai foarte bine?

Vocea Risei era blândă și purta acel ton înțelegător pe care se cuvine să-l ai într-un asemenea moment. Aș fi putut umple volume întregi cu tot ce nu știa ea despre adevărata problemă.

Mi-am dres glasul și m-am îndreptat.

— Nu. Îl întâlnisem prin intermediul firmei de investiții a lui Blake și mai stătusem puțin de vorbă. Cred că avea o slăbiciune pentru mine, dar abia dacă-l cunoșteam. E șocant... Trist.

Oare chiar era? Nu vorbeam despre vreun tragic accident și, oricât de ușurată m-aș fi simțit, nu-mi puteam alunga neliniștea. Mark își luase viața, dar de ce? Nu puteam înțelege, părea să aibă toți sortii de partea lui. De când reapăruse în viața mea, Mark păruse deosebit de interesat în a mă chinui din punct de vedere emoțional. Dar ce altceva mai putea fi în joc? Nu știam nimic despre el, în afara iadului personal pe care mi-l crease.

Câteva minute mai târziu, Clay ne lăsa în fața intrării în clădire. Risa și cu mine ne-am îndreptat către ascensoare, în timp ce eu încercam să-mi revin din punct de vedere afectiv.

— Ești OK? Cred că m-aș putea duce și singură la întâlnirea asta, dacă ai nevoie de un răgaz.

Am apăsat butonul care comanda liftului să urce.

— Sunt bine. Hai să ne vedem de treabă.

Risa a tras adânc aer în piept și mi-a zâmbit. În mod normal aș fi fost agitată, dar nimic nu-mi mai părea la fel de important pe lângă vestea pe care tocmai o primisem.

Din fericire, întâlnirea cu directorul de marketing al companiei Bryant s-a dovedit a fi una scurtă, ceea ce a fost bine, pentru că îmi venea tare greu să mă concentrez la ce spunea omul. El nu-și rezervase prea mult timp pentru noi, așa că am lăsat-o pe Risa să conducă prezentarea propunerii noastre. A fost cât se cuvine de concisă și a făcut treabă bună. Ori de câte ori ezita sau se poticnea, interveneam eu. Împreună, am reușit să facem o ofertă destul de convingătoare. Directorul a părut mulțumit și a spus că-și va consulta echipa, apoi ne va contacta de îndată ce va obține aprobarea.

În mașină, pe drumul de întoarcere, Risa și-a sprijinit capul de tetieră și a scos un oftat greu.

— Chiar așa de mari emoții ai avut?

Ea a zâmbit.

— Cam da. Mă bucur foarte mult că ai venit.

— Și eu. Facem o echipă bună.

I-am întins pumnul pentru a-l ciocni de al ei în semn de victorie, gest la care mi-a răspuns râzând. Îmi doream foarte mult să păstrez o atmosferă degajată, așa că discuția noastră s-a concentrat asupra muncii. În clipele acelea, n-aș mai fi putut suporta alte întrebări legate de Mark.

— Categoric. Indiferent dacă reușim sau nu, sunt sigură că o să pot folosi întâlnirea asta drept mijloc pentru a lua legătura cu câteva dintre celelalte magazine. Poate că Max mai are niște relații.

— Poate.

Nu eram convinsă că ar fi bine să ne folosim prea mult de resursele lui Max, însă el părea dispus să ajute. N-aveam nimic de pierdut dacă o lăsam pe Risa să-și exerseze farmecele asupra lui.

De îndată ce m-am întors la birou, m-am strecurat în cafenea. Mi-am scos laptopul și am verificat știrile. Încet-încet erau făcute publice tot mai multe detalii despre moartea lui Mark. Ajunsesem la jumătatea articolului pe care îl citeam, când mi-a sunat telefonul, iar chipul lui Alli a luminat ecranul.

— Bună! am răspuns eu.

— Oh, Doamne, ai urmărit știrile?

— Da.

— Sunt șocată! I-ar fi stat în fire să-și ia pur și simplu zilele?

Am clipit și m-am uitat cu atenție la fotografia lui Mark, deschisă pe ecranul laptopului. Era un portret făcut pentru firma de avocatură, în care avea un aer profesionist și mai mult decât pregătit să ia în piept lumea corporațiilor americane. Acel zâmbet care îmi întorcea stomacul pe dos umplea acum toate paginile de știri.

— Nu sunt sigură, am recunoscut eu. L-am văzut acum două seri, la Gara Spiritului. S-a dat la mine și m-a speriat de moarte. N-aș fi ghicit că o să se întâmple așa ceva.

— Mă rog, nu e ca și cum l-ai fi cunoscut bine.

— Nu crezi că are vreo legătură cu mine, nu-i așa?

— Doamne, Erica, tu te consideri vinovată pentru ce s-a întâmplat?

— Nu, dar...

— OK, o să încetezi cu prostiile chiar în clipa asta! Mark a fost un om îngrozitor. Ar trebui să te bucuri că s-a dus și că de acum n-o să mai facă parte din viața ta. Bine că ai scăpat!

— Nu știu. Probabil că încă nu-mi vine să cred.

Mi-era greu să mă bucur de moartea cuiva, fie și de a unui om pe care-l detestam atât de mult ca pe Mark. Probabil că Daniel și Margo își ieșiseră din minți de durere.

— Scrie aici că nici măcar n-a lăsat un bilet. N-are niciun sens.

— Și ce să fi scris? O mărturisire a tuturor lucrurilor dezgustătoare pe care le-a făcut?

Simone mi-a adus obișnuita cafea cu lapte fără ca măcar să i-o fi cerut. I-am murmurat un „mulțumesc“ și am început să amestec încet în băutură, gândindu-mă la vorbele lui Alli.

— Cred că ai dreptate. Eu încă încerc să mă obișnuiesc cu ideea.

— Caută să te gândești la povestea asta ca la încheierea unui capitol din viața ta. Acum poți în sfârșit să mergi mai departe.

Am scuturat din cap, știind foarte bine că moartea lui Mark n-ar fi putut niciodată să-mi șteargă din minte ce-mi făcuse.

*

M-am silit să termin de redactat contractul cu Bryant, deși sinuciderea lui Mark abia dacă-mi ieșea din minte în timp ce mă chinuiam să înaintez cu lucrul. Era cât pe ce să renunț și să verific din nou știrile, când a apărut pe neașteptate Risa.

— Cum îți merge? m-a întrebat ea, oprindu-se radioasă în fața mea.

— Aproape am terminat. Dar ție?

— Am reușit să mai stabilesc încă două întâlniri cu reprezentanți ai unor magazine pentru săptămâna viitoare.

— Uau, ești pe val!

Am ridicat din sprâncene, sincer impresionată. Ea mi-a zâmbit larg, apoi a devenit mai serioasă.

— Ai urmărit știrile?

Mi-am îndreptat atenția către ecran.

— Nu, ce mai e nou? nu m-am putut abține să întreb.

— Se spune că s-ar fi împușcat. Avea alcoolemia de două ori peste limita legală.

Am închis ochii, luptându-mă să nu-mi imaginez cum trebuie să fi arătat scena. Dintre toate căile de a încerca să-și ia viața, o alesese pe cea care îi garanta că nu va supraviețui.

— Însmormântarea o să aibă loc duminica asta. Crezi că o să te duci?

— Risa, ți-am spus că abia dacă l-am cunoscut! am izbucnit eu.

Fir-ar al dracului! Mi-aș fi dorit tare mult să-și vadă de treaba ei. Nu voiam altceva decât să rămân singură cu gândurile mele, iar Risa se așezase în primul rând, încercând să mi le citească.

— OK, scuze. Credeam că ai vrea să știi.

— Acum știi, mersi!

Am început să tastez ultimele cuvinte în documentul pe care-l aveam deschis, sperând ca ea să priceapă că sunt ocupată.

A priceput și a plecat fără niciun cuvânt. M-am relaxat din nou și imediat am început să regret că fusesem atât de nepoliticoasă. Eram întoarsă pe dos și singurul om de care aveam cu adevărat nevoie nu se afla câtuși de puțin prin apropiere.

Am așteptat până după ora cinci, când toată lumea plecase, pentru a-l suna pe Blake. Când a răspuns, l-am auzit vorbind cu altcineva.

— Blake.

— Bună!

— Mark e mort, am spus, muncindu-mi din greu mintea pentru a pricepe vorbele. Încă nu-mi venea să cred.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea, în vreme ce așteptam ca Blake să aibă o reacție, să mă întrebe cum și când. Cu siguranță urma să aibă la fel de multe întrebări pe cât aveam și eu. Dacă cineva îl urăse pe Mark la fel de mult ca mine, atunci Blake era acela.

— Știu.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut în fluxul de știri. Îmi pare rău, am vrut să te sun, dar am fost prins în ședințe toată dimineața. Stai o secundă.

— OK.

Vorbeam cu un glas moale, gâtuit de emoție. Aș fi vrut să mă înfurii pentru că nu mă sunase, dar nu mă puteam gândi decât la ce dor îmi era de el. La celălalt capăt s-au auzit zgomote înfundate, apoi vocile din fundal au dispărut.

— Te simți bine? m-a întrebat Blake, pe un ton mai blând.

Am bătut darabana în masă, întrebându-mă cum să pun în cuvinte cât de rău mă simțeam.

— Când vii acasă?

El a oftat. Am tresărit. Mă transformam în genul ăla de iubită dependentă din punct de vedere emoțional, de care probabil că nu avea nevoie. Unde mai pui că nici eu nu-mi imaginasem vreodată că o să ajung așa.

— Scuze, tu doar vezi-ți de treabă acolo, Blake. Nu-ți face griji pentru mine, da? Sunt bine.

Mi-am înghițit lacrimile, încercând să par cât mai puțin afectată cu puțință.

— O să mă întorc cât pot de repede.

— Sunt bine, am repetat eu, dorindu-mi ca amândoi să credem asta, în timp ce-mi ștergeam o lacrimă de pe obraz. Sunt puțin zăpăcită acum, dar o să-mi revin.

Am auzit din nou voci în fundal, apoi pe Blake mormăind o înjurătură.

— O să te sun diseară, OK?

— Sigur.

Am închis telefonul și mi-am lăsat capul în mâini. De ce trebuia să mă pună Blake pe picioare? Ce se schimbase în ultimele câteva săptămâni de aveam nevoie de Blake ca de aer? Treaba asta n-avea niciun sens pentru mine, așa cum n-avea niciun sens nici ideea trăs-nită care-mi venise, de a sări în primul avion spre San Francisco, pentru a mă duce la el.

— Arăți ca și cum ai avea nevoie de o băutură.

James stătea lângă biroul meu. Ca de obicei, arăta grozav, într-un tricou negru cu imprimeu și o pereche de blugi închiși la culoare, dar ce mi-a atras atenția a fost îngrijorarea de pe chipul lui. M-am șters repede la ochi, brusc preocupată de starea în care ajunsese rimelul meu după o asemenea zi.

— Credeam că nu mai e nimeni.

— A trebuit să termin niște treburi pe aici. M-am gândit că am putea să mai stăm de vorbă.

M-am îndreptat, sperând în tăcere că nu-mi auzise discuția cu Blake.

— Poate altă dată. Ar trebui să plec spre casă.

Am început să așez într-un teanc hârtiile ce mi se adunaseră pe birou de-a lungul zilei.

— Vineri seară? Credeam că o să sărbătorești noul contract.

— Păi, încă nu e finalizat. În plus, mai am de lucru. Trebuie să stabilesc direcția în care se va îndrepta campania publicitară pe care o pregătim.

— Ce-ar fi să-mi pasezi mie o parte din treabă și să mă lași să te scot la un pahar? O să vin mâine la serviciu, dacă e nevoie.

Am scuturat din cap.

— Nu trebuie să faci asta.

— Vreau s-o fac. Haide, e o cârciumă mișto chiar în josul străzii! Asta dacă nu cumva îți plac mai mult localurile alea de fițe, în care se servește martini?

Am zâmbit. Într-o privință avea cu siguranță dreptate: mi-ar fi prins bine o băutură. Și perspectiva de a avea cu cine vorbi, chiar dacă nu despre ziua absolut odioasă ce tocmai se încheiase, era destul de atrăgătoare.

— Bine. Un pahar.

*

James s-a ținut de cuvânt și m-a dus într-o cârciumă tipică. Întunecat și sărăcăcios decorat, localul atrăgea clienți de prin partea locului. Cei mai mulți dintre ei erau îmbrăcați lejer, așa că eu săream în ochi cu costumul meu. Poate că un bar cu martini ar fi fost mai potrivit, judecând după privirile lungi de care aveam parte.

Am găsit două scaune libere în fața tejghelei aglomerate și ne-am comandat fiecare câte o băutură. Am încercat să ignor informațiile ce curgeau pe ecranul televizorului montat în perete.

— Ceva nou?

M-am speriat puțin.

— La ce te referi?

— La puștiul Cooper?

— Ah, da, categoric el e omul nostru.

Mi-am amintit scena din casa lui Trevor și mi-a părut rău că nu-i puteam spune lui James tot adevărul. Făcuse o treabă bună dând de urma familiei lui Brian și mă întrebam în sinea mea dacă nu cumva avea și alte idei pentru rezolvarea situației.

— Glumești! L-ai cunoscut?

— Am fost aseară acasă la maică-sa. Locuiește cu ea, așa că am sfârșit prin a-i întâlni pe amândoi.

— Și o s-o lase mai moale?

Am scuturat din cap, apoi i-am mulțumit barmanului blond și uscățiv care ne adusese băuturile.

— Și Landon ce amestec are în povestea asta?

Am sorbit din băutură, savurând înțepătura alcoolului.

— Hai să spunem doar că cei din grupul original nu s-au despărțit în bune relații. Trevor îi poartă ranchiună lui Blake și, judecând după cum a mers discuția de aseară, asta n-o să se schimbe prea curând. Iar din cauza legăturii lui Blake cu noi, dușmănia s-a revărsat și asupra companiei noastre. Așa că, în esență, am ajuns din nou într-un punct mort, dacă nu găsim o cale de a mă înțelege cumva cu Trevor.

James și-a sprijinit coatele de tejghea, cuprinzându-și berea cu ambele mâini și etalându-și astfel brațele puternice, acoperite de tatuaje.

— Poate reușesc eu să mă înțeleg cu el.

Am râs.

— Sunt sigură că n-ai avea nicio problemă să-i forțezi mâna și în momentul ăsta probabil că aș încerca orice, dacă mi s-ar părea că are șanse de reușită. Din păcate, nu sunt convinsă că ne-ar fi de vreun folos. Blake nu prea crede că Trevor s-ar lăsa ușor descurajat.

— Până la urmă care-i treaba cu tine și Blake?

James a luat o gură de bere și a ridicat ochii către televizor, ca și cum răspunsul nu l-ar fi preocupat prea tare. Dar până să apuc să-i dau vreo replică, cineva m-a strigat pe nume din celălalt capăt al încăperii. Îmbrăcată într-o bluză cu spatele gol și o pereche de blugi bărbătești, sfâșiați, Simone s-a apropiat de noi cu pași apăsați.

— Femeie, nu știam că și tu obișnuiești să vii aici!

— Nu obișnuiesc, am spus, bucurându-mă că o vedeam în afara cafenelei.

Părea lipsită de griji, cu părul roșcat despletit și revărsându-i-se peste umeri.

— Aici ești la mine acasă!

— Și localul ăsta e tot al tău?

Simone a râs zgomotos, făcându-i pe aproape toți bărbații în putere din jurul nostru să întoarcă pe loc capetele.

— Nu, aici vin când nu lucrez și nu dorm.

— Aha, mișto! Îmi place.

Simone m-a luat de după umeri, dar s-a oprit când l-a văzut pe James.

— Bună, tu!

Și-a mijit ochii în chip sugestiv. El a rânjit ușor.

— Bună!

— Simone, el e James.

— Îmi pare bine. Vreți să jucați o partidă de biliard?

James s-a uitat la mine pentru a-și da seama cât de interesată eram, iar eu am ridicat din umeri.

— Nu-i jocul la care mă pricep cel mai bine, dar fac o încercare.

— Mă rog, probabil că ești ca un afurisit de rechin.

Accentul de Boston al lui Simone era ceva mai pronunțat ca de obicei. În mod clar mi-o luase înainte la capitolul băutură. Totuși, era fără îndoială o persoană simpatcă. Dacă până atunci fusese deja o mare figură, acum avea să fie un adevărat spectacol.

James ne-a trecut numele pe listă pentru următoarea masă care avea să se elibereze și a intrat în vorbă cu oamenii care jucau în momentul acela, în vreme ce eu și Simone am rămas pe loc. Ea s-a sprijinit de scaunul lui James.

— Hai să-ți comandăm o băutură adevărată!

— Beau whisky. Mai adevărat de atât nu se poate.

— Eu vorbesc despre shoturi.

— Ăăm, nu sunt sigură în privința asta.

— Măcar unul.

Și-a țuguiat buzele și i-a făcut semn cu mâna blondului care acum nu ne lua în seamă.

— Hei, blondule! Două târfe roșcate².

2 Joc de cuvinte. În original, *red-headed slut* (sau *ginger bitch*) este numele unui cocktail, deseori sub formă de shot, compus din Jägermeister, schnapps de pere și suc de merișoare, care îi dă o culoare roșcată.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Subtil, Simone.

— Ce? Eu sunt roșcata și tu ești târfa.

— Poftim?

Jenată, m-am uitat în jur, sperând ca nimeni să n-o fi auzit. Ea și-a dat băutura peste cap fără să-mi răspundă, iar eu i-am urmat exemplul. Simone a comandat imediat încă două păhărele. În ziua aceea nu mâncasem mai nimic. Mă alimentasem doar cu cafea și cu gustările pe care le pitisem în sertarul de la birou. Trebuia s-o iau mai încet, altfel aveam să plătesc mai târziu.

— Ce-i cu el? Credeam că ești cu investitorul ăla, a spus Simone, făcând semn cu capul înspre James.

— Nu-i nimic cu el. Am ieșit doar să bem ceva. Și *sunt* cu investitorul ăla. Așa că să nu-ți vină vreo idee.

— Nu-ți face griji. Nu ești genul meu. El, în schimb, e mai pe gustul meu. Mi-ar plăcea să mă uit mai bine la tatuajele alea.

Și-a mușcat buza.

— Treci la atac! E un tip tare de treabă.

Am dat pe gât unul dintre cele două păhărele cu băutura pe care barmanul mi le așezase în față. Blake era la mii de kilometri distanță, iar eu avusesem o zi de coșmar. Poate că aveam nevoie de vreo câteva duști ca să mă liniștesc.

— Aș trece eu, scumpo, dar de când am ajuns aici, el nu și-a luat ochii de la tine. Recunosc privirea aia când o văd.

M-am încruntat și m-a întors în direcția lui James, fără pic de discreție. Privirile ni s-au întâlnit, dar el și-a ferit-o repede pe a lui și s-a sprijinit de masa de biliard ca să urmărească jocul.

Drace!

— E ridicol!

M-am răsucit din nou înspre teighea și am dat peste cap cel de-al treilea păhărel.

*

Nu eram atât de nepricepută la biliard pe cât crezusem la început. Deși mă cherkelisem considerabil, dădeam niște lovituri bune. Simone se aliase cu cineva din echipa care câștigase partida precedentă, iar după primele runde, James și cu mine conduceam. M-am aplecat pentru următoarea lovitură, dar până să apuc s-o dau, o mână mi-a alunecat peste mijloc, încălzindu-mă prin țesătura subțire a bluzei fără mâneci pe care o purtam. James s-a aplecat pe lângă mine, așezându-și trupul prea aproape de al meu. Necuviincios de aproape, după standardele eticii profesionale.

— Țintește buzunarul din stânga.

Răsuflarea lui mi-a atins gâtul și toți mușchii mi s-au încordat. Am închis ochii preț de o clipă, dorindu-mi ca în locul lui să fi fost Blake. Doamne, doar pentru câteva minute! Îmi era așa de dor de el! Când i-am deschis, am surprins-o pe Simone privindu-mă cu acel aer victorios de „ți-am spus eu“. Mi-am schimbat poziția, am lovit, iar bila s-a afundat în buzunar. Am făcut un pas în spate și m-am clătinat ușor pe pantofii cu toc. James era acolo, sprijinindu-mă cu mâna pe care nu și-o ridicase de pe mijlocul meu.

— Te simți bine?

— Sunt bine.

I-am zâmbit și, din spirit de autoconservare, m-am depărtat puțin de el. Trebuie să preiau controlul situației, înainte ca James să-și facă o idee greșită. Eram pe cale să încep să mă dojenesc singură pentru că mă apucasem să beau cu un angajat, când din mulțimea aflată dincolo de mesele de biliard s-a ivit un chip cunoscut.

— Ă-ău! am murmurat eu.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat James.

Heath s-a apropiat încet de noi, ținându-și mâinile în buzunare, până când a ajuns chiar în fața noastră. I-a aruncat o privire aspră lui James, după care s-a întors spre mine. Eu am făcut ochii mari, în timp ce prin gând mi se perindau toate cele petrecute în ultimele câteva minute, inclusiv scurta și sugestivă lecție de biliard a lui James.

— Am dat de necaz, nu-i așa?

Heath mi-a răspuns cu un surâs încordat. Mi-am înșfăcat poșeta și mi-am scos telefonul, văzând că Blake mă sunase de douăsprezece ori. *Fir-ar să fie!*

— Trebuie să plec.

Am aruncat o scurtă privire înspre Simone și James, nerăbdătoare să iau legătura cu Blake și să lămuresc lucrurile.

— Ai nevoie să te duc cu mașina? a întrebat James, făcând un pas în față.

— Nu, nu are.

Heath aproape că l-a pus la pământ cu privirea, în timp ce mușchii maxilarului îi zvâcneau într-un fel care mă făcea să mă întreb serios dacă în momentul acela nu-i servea cumva drept interfață fratelui său.

— Haide! Să plecăm de aici! mi-a spus el, adresându-mi-se pe un ton ceva mai iertător.

Nerăbdarea mi-a dispărut brusc. M-am aprins la față. Heath se afla acolo la ordinul strict al lui Blake. Gândul de a fi scoasă din bar la comanda iubitelui meu mă umilea, iar demnitatea mea nu avea să înghită așa ceva.

— Ies într-o clipă.

Mi-am ridicat sprâncenele spre el, provocându-l să mi se împotrivească. Heath s-a oprit puțin, dar în cele din urmă a încuviințat, dând ușor din cap.

— Cine naiba era ăla? a exclamat James, strâmbându-se în direcția ușii pe care tocmai ieșise Heath.

— Fratele lui Blake.

— Puțin cam protector, nu-i așa?

Simone a venit lângă mine și s-a sprijinit de masa de biliard.

— Uneori, am mințit eu.

— Chiar mă părăsești? m-a întrebat ea, cu un aer bosumflat.

I-am zâmbit.

— Da, oricum sunt terminată. Trebuie să mă duc să mă culc, înainte să fac vreo prostie.

— Jalnic!

— Taci din gură! James o să aibă grijă de tine, bine?

El a surâs politicos, însă dezamăgirea îi umbrea privirea. Simone s-a aplecat pentru a mă îmbrățișa. Când mi-a dat drumul, James m-a tras mai aproape și m-a sărutat iute pe obraz.

— Noapte bună.

M-am răsucit așa de repede din brațele lui, încât a fost cât pe ce să-mi pierd din nou echilibrul. Am ieșit din bar fără să-mi mai iau rămas-bun.

Clay ne-a dus în tăcere, pe mine și pe Heath, înapoi la apartament. Îmi venea să le trag amândurora o săpuneală, dar asta n-ar fi schimbat o iotă, de vreme ce Blake le controla fiecare mișcare. Nu se deosebeau cu nimic de mine.

Am intrat în casă și am trântit ușa în urma mea, înainte ca Heath să apuce să-mi ureze noapte bună. Cady, vecina noastră de jos și asistenta personală a lui Blake, stătea pe canapea alături de Sid și se uita la un film. Niciodată nu-i văzusem cuibăriți așa aproape unul de celălalt. Mi-am fluturat mâna înspre ei și i-am salutat, după care am dispărut în dormitorul meu.

M-am trântit pe pat, dorindu-mi ca pereții să se oprească puțin din învârtit înainte să dau telefon. Am tras o înjurătură și am căutat numărul lui Blake.

— Erica.

Vocea lui era un puternic amestec de panică și enervare.

— M-ai sunat?

Mă hotărâsem să păstrez o atmosferă relaxată, așa că am mers pe linia asta.

— Încep să mă simt ca o placă stricată, dar ce dracu'?

Blake cu siguranță nu era relaxat.

— Ieșisem să beau ceva cu un amic. Era gălăgie. N-am auzit telefonul. Nu mai exagera!

— Amicul tău era cel care te pipăia peste tot? Sau ăla era altul?

Am strâns din dinți și am respirat adânc, în timp ce prin minte îmi treceau înjurături una după alta. Heath avea s-o încaseze de la mine pentru asta.

— Probabil că te referi la colegul meu James și nu, nu mă pipăia peste tot. Jucam biliard. Îmi arăta o lovitură. O *lovitură*. Îmi arăta cum să lovesc.

Am gemut zgomotos. Faptul că îngălam cuvintele nu mă ajuta prea mult să-mi susțin cauza.

— Tocmai mi-ai oferit o imagine mentală cu adevărat grozavă.

— Nu mai fi așa de gelos! am mormăit, deja prea obosită ca să mă mai cert.

— Acum ești acasă?

— Îhî! La mine în pat. Și mă gândesc să mă dezbrac, l-am tachinat eu, sperând să muște momeala, ca să putem sfârși cu scandalul.

— Suntem cam excitată, nu-i așa?

— Oh, am putea să vorbim prin Facetime. Ești pe Wi-Fi?

El a râs, iar eu am zâmbit, ușurată că nu era atât de furios pe cât păruse.

— Trebuie să iau o cină de afaceri cu unul dintre partenerii proiectului la care lucrez aici. Oricât de mult mi-ar plăcea s-o las încolo pentru o partidă de sex la telefon cu tine, scumpo, asta n-o să facă decât să mă țină și mai mult plecat. Și cred că niciunul dintre noi nu-și poate permite o întârziere. De acord?

M-am îmbufnat și m-am prăbușit la loc pe pat.

— De acord.

— Am nevoie să faci două lucruri.

— Minunat! Ce mai decretează stăpânul universului?

— Să bei o sticlă de apă. Bea-o pe toată și ia patru pastile de Ibuprofen. Se pare că o să ai nevoie de ele.

— Da, să trăiți! am gemut eu, gata să închid telefonul și să mă duc la bucătărie.

— Hei!

— Ce?

— Te iubesc, Erica!

— Și eu te iubesc.

Capitolul 9

Cineva bătea la ușa mea.

— Ce vrei? am mormăit din așternut.

— Trezește-te și strălucește! M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva de mâncare la micul dejun.

Am tras cu ochiul de sub plapumă. Heath părea vesel și plin de energie, ținând în mână o porție mare de cafea cu gheață și ceea ce speram să fie o cutie cu gogoși. Numai cofeina m-ar fi putut ține la verticală în dimineața aceea.

M-am ridicat încet în capul oaselor. Nu mi-era chiar atât de rău pe cât ar fi trebuit, grație sfatului pentru prevenirea mahmurelii pe care-l promisem târziu în noapte de la Blake. Heath s-a așezat la picioarele patului, privindu-mă cu nesiguranță. Probabil aștepta să mă reped la el. Dacă m-aș fi simțit mai bine, poate că aș fi făcut-o.

— Te urăsc, știi?

Eram răgușită, ceea ce a mai redus din impactul pe care aș fi vrut să-l aibă vorbele mele.

— Știu. Într-un fel speram că asta ar putea fi o ofertă de pace.

M-am strâmbat când mi-am amintit subtilele avansuri ale lui James și, mai rău, faptul că Heath fusese martor la ele.

— Țin să se știe că nu există nimic între mine și James. Poate că începea să fie puțin prea prietenos, dar lucrează pentru mine. Dacă cineva trebuie să-l pună la punct, mi-ar plăcea să fiu eu aceea.

— Sincer să fiu, nu e treaba mea. Blake mă tot întreba cu cine ești și nu voiam să-l mint. Dacă are vreo importanță, să știi că-mi pare rău. Blake m-a târât afară din mai multe baruri decât pot număra. Și n-au fost cele mai grozave momente ale mele.

Mi-am coborât privirea spre plapumă și m-am apucat să ciupesc un fulg ce ieșea prin țesătura ei.

— Îmi pare rău că te-a pus într-o asemenea situație. Presupun că, dacă aș fi fost mai ușor de găsit, chiar dacă el e complet nebun, întreaga scenă ar fi putut fi evitată. Un bar era probabil ultimul loc în care aveai nevoie să ajungi aseară.

— Nu-ți face griji în privința asta. Abstenența mea nu e chiar așa de fragilă. Dacă ar fi fost, mă îndoiesc că Blake m-ar fi trimis acolo. Cred că s-a gândit doar că aș fi o alegere mai bună decât Clay.

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet. Am izbucnit în râs când mi l-am imaginat pe Clay, unul dintre cei mai solizi bărbați pe care-i văzusem vreodată, negociind cu James despre cine urma să mă ducă acasă cu mașina. Asta da rușine!

— Bine gândit!

Am sorbit îndelung din cafea, simțind cum creierul începe să mi se trezească la viață.

— Heath, cum îi faci față lui Blake?

— Nu cumva vrei să spui: cum îmi face el față mie?

Am râs încet. Nu demult, aș fi putut cu ușurință să spun așa ceva, dar Heath se schimbase tare. Acum el părea cumva cel mai rezonabil dintre frați, iar Blake cel mai impulsiv.

— Nu știi. E vorba despre ce ne-am spus în seara aia, pe când eram în Vegas, despre faptul că toată lumea parcă gravitează împrejurul lui. Nu știi cum reușește sau măcar de ce ar vrea asta uneori.

— Erica, în momentul ăsta, eu îi datorez viața. După tot ce-a făcut pentru mine, sunt dispus să mă supun la aproape orice ar crede el că e mai bine. Fie că e vorba despre a-l ajuta cu afacerea sau despre a mă muta aici, orice are nevoie. Dumnezeu știe că nu sunt prea priceput la luat decizii.

— Te gândești să rămâi de tot aici?

Privirile ni s-au întâlnit. Era limpede că nu intenționase să-mi spună asta.

— Am discutat ideea. La New York am călcat strâmb de foarte multe ori, iar aici, între Blake și ai mei, am parte de mult sprijin. Dar trebuie să mă consult cu Alli. În momentul ăsta, ea e cea mai importantă persoană din viața mea. Vreau să știu că putem face față situației, înainte să hotărâsc ceva.

Nu-mi închipuiam că Alli avea să primească foarte bine vestea, dar n-aveam de gând să le pun la încercare relația, și așa complicată, amestecându-mă în ea.

— Nu-ți face griji. Eu n-o să spun nimic. Sunt sigură că atunci când o să vrea să vorbească despre asta o să vină ea la mine.

Heath a părut ușurat.

— Mersi!

— Părinții voștri locuiesc prin apropiere?

Nu mă puteam abține să stărui asupra menționării lor.

— Spre nord, la vreo jumătate de oră de mers în afara orașului. De obicei nu vin în localitate, dar când sunt eu prin preajmă, ne străduim să luăm cina împreună măcar o dată pe săptămână.

— Oh!

Am încercat să-mi ascund surprinderea. După tot timpul pe care-l petrecusem împreună cu Blake, habar n-aveam că părinții lui locuiau atât de aproape sau că se vedea cu ei în mod regulat. M-a durut puțin faptul că nici el nu adusese vorba despre asta. În naivitatea mea, nu mă gândisem niciodată prea mult la restul familiei lui, în afară de Heath și Fiona. Familia mea, dacă exista, nu era nici pe departe una normală. Dar fratele lui Blake dădea impresia că ei aveau ceva mai stabil.

— Ce pui la cale pentru azi? m-a întrebat Heath, atrăgându-mi din nou atenția spre el.

— Cine vrea să știe? l-am tachinat eu.

— Hei, acum sunt în afara programului! Făceam doar conversație.

— Arată-mi că vorbești serios și dă-mi gogoșile alea.

*

Reflectând perfect mahmureala mea, ziua era înnorată și mohorâtă. Pentru că nu voiam să mă prindă ploaia, l-am lăsat pe Clay să mă ducă cu mașina până la serviciu. Începea să-mi fie milă de el, de vreme ce nu avusese nici măcar o zi liberă de când Blake îl însărcinase să mă plimbe de colo până colo.

Am sărit peste obișnuita mea oprire la cafenea. Deja prinsesem putere și încă nu eram sigură că aş fi putut face față unui interogatoriu din partea lui Simone. M-am așezat comod la biroul meu. Un mesaj mi-a făcut telefonul să scoată un clinchet.

James: Mai trăiești? Curând mă îndrept spre birou.

Erica: M-am deșteptat în mod oficial din morți. Sunt deja aici. Nu e grabă.

Probabil că ar fi trebuit să discut cu James despre seara trecută. Dar poate că aveam să scap, evitându-l cu totul. Vreau să spun, amândoi băuserăm. În astfel de împrejurări, oamenii fac tot felul de alegeri proaste. Una peste alta, păstrarea unei atmosfere profesionale la locul de muncă era peșemne la fel de importantă pentru el ca și pentru mine. La urma urmei, voia să-și păstreze slujba.

Mi-am verificat e-mailul, apoi am făcut ce am făcut și am ajuns pe știri. Detaliile privind moartea lui Mark erau prea captivante ca să le pot rezista. Mă simțeam ca un șofer care trece pe lângă locul unui groaznic accident și nu-și poate lua ochii de la el. Fuseseră publicate noi poze cu Daniel și Margo, în care cei doi arătau atât de îndurerați pe cât mă așteptasem să fie, în timp ce încercau să evite aparatele

de fotografiat ale paparazzilor. Mă durea inima pentru ei, oricât de strâmb ar fi fost sentimentul ăsta în cazul meu. Compasiunea mea devenise parțială și condiționată.

Dintr-un impuls, am luat telefonul și am parcurs lista de nume, până când am ajuns la al lui Daniel. Am tras aer în piept și am sunat, perfect convinsă că voi da direct peste căsuța vocală. Nu voiam decât să le spun că mă gândesc la ei, gest care mi se părea adecvat în situația dată. În definitiv, eram fiica lui. Nu voiam să creadă că nu-mi pasă, chiar dacă Margo și-ar fi dorit să păstreze distanța.

Am fost șocată când Daniel mi-a răspuns.

— Bună!

M-am chinuit să continui. Obișnuitul „ce mai faci“ nu avea să funcționeze și de data asta.

— Știi că probabil nu e un moment potrivit. Voiam doar să-ți spun că mă gândesc la tine și la Margo. Îmi pare rău.

El a rămas tăcut, aparent pentru mult timp.

— Crezi că ne-am putea întâlni azi?

Am rezistat îndemnului de a-mi da imediat acordul. În minte îmi răsunau vorbele lui Margo.

— Azi?

— Ne putem vedea la Castle Island într-o oră?

Cumva îmi vorbea altfel, mai scurt și mai puțin precaut. Tonul relaxat poate că ar fi trebuit să mă bucure, dar mă îngrijora. Mi-am mușcat buza, dorindu-mi să fi știut ce era în mintea lui.

— OK, am încuviințat.

— Ai nevoie să te aducă cineva? Pot să-ți trimit o mașină.

— Nu, e în regulă. Ne vedem curând.

Am închis, apoi i-am dat un mesaj lui James pentru a-i spune că o să lipsesc puțin. O neliniștitoare impresie că mă aflu într-o situație presantă îmi dădea ghes în vreme ce ieșeam pe ușa din spate și pășeam pe stradă, unde am oprit un taxi. Blake s-ar fi înfuriat dacă ar fi știut că încerc să mă strecor nevăzută, dar nu voiam să fiu nevoită să-i explic lui Daniel de ce umblu cu un bodyguard vânjos după mine.

Ploaia se mai potolise, dar o ceață deasă se lăsase deasupra golfului în momentul în care taxiul a oprit la destinație. Am plătit cursa și am coborât. Un Lincoln negru era parcat în apropiere. Fâșia de plajă ce înconjura golful, de obicei aglomerată, era acum pustie din pricina vremii.

În timp ce mă apropiam de automobil, o brută de om, cu păr morcoviu, a coborât de pe scaunul șoferului. Avea ochii incredibil de deschiși la culoare, abia dacă-i puteai numi albaștri, și pistrii presărați în număr mare pe toată fața.

— E acolo, mi-a spus el, arătând către cărarea ce deschidea cercul dimprejurul golfului, al cărui capăt se pierdea în ceață.

Am pornit spre ea, căutând chipul lui Daniel pe măsură ce vizibilitatea se îmbunătățea. În sfârșit, l-am zărit. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din stofă kaki și o haină de piele cu buzunare, stătea cu privirea îndreptată spre apa sticloasă, având în față crâmpeie din conturul orașului.

Mi-a aruncat un zâmbet stins când m-a văzut apropiindu-mă. În ciuda hainelor lejere, arăta chiar mai bătrân decât mi-l aminateam. Firele cărunte erau mai vizibile, iar ridurile de pe chip, mai pronunțate.

— Mulțumesc că ai venit.

— Desigur.

Nu mă simțeam în largul meu, deși nu știam exact de ce. Poate că subestimaseam cât de stânjenitoare risca să fie întreaga situație.

Daniel a băgat o mână în haină și a scos o sticluță plată lucitoare, gravată. I-a răsucit capacul și mi-a întins-o. Am scuturat din cap. El a dus-o la buze și a dat peste cap o bună parte din conținut. A răsuflat printre dinți, împrăștiind în aer mirosul ca de turbă al whisky-ului. Whisky din cel bun.

— Îmi pare foarte rău, Daniel.

M-am întins și i-am atins umărul. El a pus sticluța la loc în buzunarul hainei, apoi mi-a acoperit mâna cu a lui. S-a întors și s-a așezat pe una dintre lespezile de granit ce serveau drept barieră între cărare

și apa de sub ea. Ținându-mi mâna într-a lui, m-a tras în jos, astfel încât să mă așez alături de el.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu-i nevoie să-mi zici că-ți pare rău, Erica.

M-am încruntat. Încearca să se țină tare?

— Daniel, chiar îmi pare rău. Nu-mi place să te văd suferind.

Nici nu-mi pot închipui prin ce treci. Mi-aș dori să pot să fac ceva.

Un val de vinovăție s-a năpustit asupra mea. Oare dacă aș fi avut de ales, l-aș fi adus pe Mark înapoi? Oricât de mult m-ar fi întristat pierderea lui Daniel, nu încăpea îndoială că eram recunoscătoare pentru a mea. Nu mă puteam convinge să mă pun în locul lui, așa cum aș fi făcut-o în cu totul alte condiții. Parcă aș fi fost o contradicție ambulantă. Însă Daniel îmi era tată. Trecutul nostru comun era doar o jalnică imitație, dar în clipa aceea el avea nevoie de tot sprijinul pe care i-l puteam oferi.

Daniel a scuturat din cap, apoi și-a desprins mâna de a mea, băgând-o din nou în haină, în căutarea băuturii. După ce a golit sticluta, s-a întors către mine. Ochii lui injectați îi sfredeleau pe ai mei. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza alcoolului ori a emoțiilor, însă părea să aibă un aer chinuit.

— Nu știu cum s-a întâmplat, dar aproape din clipa în care ai intrat în viața mea m-am mândrit cu tine. Până să te cunosc, n-am știut niciodată ce înseamnă asta cu adevărat. E cam deprimant, nu-i așa?

Vorbele lui m-au lăsat fără suflare. Am înghițit în sec și am tras aer în piept, tremurând. El mi-a dat cu blândețe la o parte părul de pe față. Tandrețea gestului său mi-a frânt inima.

— Dar Mark?

Daniel s-a uitat din nou în zare, către insulele goale aflate dincolo de orizont.

— Toată educația din lume nu l-ar fi putut ajuta pe Mark. Nu știu. Tatăl lui a murit pe neașteptate, iar când m-am căsătorit eu cu

Margo, am simțit că deja pierduse prea mult ca să mai pot contribui într-adevăr. Era ceva întunecat în băiatul ăla și multă vreme am crezut că voi reuși să-l canalizez într-o direcție bună. Pentru Dumnezeu, lumea corporațiilor americane e plină de ticăloși reci și fără inimă, dar el nu părea să fie în stare să respecte nici măcar regulile lor. După tot ce i-am oferit...

A oftat și a clătinat din cap.

— Nu voia să știe de nimic. De *nimic*.

Judecând după felul în care a accentuat ultimul cuvânt, n-am mai avut nicio îndoială. Chipul i s-a mai luminat.

— Pe urmă ai apărut tu. Nu avuseseseși nici banii, nici relațiile mele. Niciuna dintre înlesniri și totuși iată-te, atât de ambițioasă, cu tot ce mi-aș fi putut dori pentru tine. Și ești a mea.

A zâmbit blând.

— Asta-i partea cea mai bună.

Mă luptam să-mi înfrânez emoțiile, dar mă înecam în vorbele lui. Oare chiar era sincer în tot ce spunea? Oare vorbea băutura din el? Parcă ar fi citit dintr-un scenariu în care apăreau toate replicile pe care mi-aș fi dorit să le aud de la el. Așteptasem ani de zile să aud asemenea cuvinte din partea lui, încă dinainte să fi știut cine e ori ce-a însemnat pentru mama mea.

— Și să aflu că fiul căruia îi oferisem totul... te-a făcut să suferi.

A strâns din dinți, în timp ce își întorcea din nou privirea.

— Știi?

Vocea îmi era prea slabă, aproape pierdută în șuierul brizei ce sufla pe deasupra noastră.

— Erai tare supărată în seara galei. Ți se citea pe toată fața. Atunci l-am confruntat pe Mark, cerându-i să-mi spună de unde te cunoaște, și el a mărturisit totul. Era chiar destul de mulțumit de sine. Mi-a zis că, dacă am de gând să stau în calea planurilor lui de a se ține după tine, o să dea în vileag adevărul despre relația noastră. După tot ce-am investit în campania asta, el voia să facă un troc cu mine. Te apăr pe tine sau apăr campania.

Chipul i s-a strâmbat într-un rânjet amar.

— Acum nu te mai poate răni.

Am încremenit, paralizată de cuvintele cu care încercasem să mă liniștesc ultima oară când Mark mă ținuse captivă în brațele lui.

— Nu pricep. El... el s-a sinucis.

Ultima propoziție a sunat mai degrabă ca o întrebare, pentru că nu mai eram convinsă de nimic.

— Cu siguranță așa a părut, nu?

O tăcere stranie s-a lăsat între noi. Eu am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred ce lăsa el să se înțeleagă. Daniel n-ar fi fost în stare de una ca asta. M-am ridicat în picioare și am făcut câțiva pași nesiguri, înainte de a mă întoarce din nou cu fața către el.

— Daniel, ce vrei să zici?

— Cred că știi.

— Nu... Dumnezeu! Nu se poate s-o fi făcut... Nu pentru mine.

El s-a încruntat.

— Ba da, pentru *tine!* Am făcut ce trebuia, fir-ar să fie! Mark te amenința pe tine. Blake mă amenința pe mine. Tuturor ne e mai bine fără el, crede-mă!

S-a ridicat și a scos un pachet de țigări dintr-un buzunar al hainei. A aprins una și a tras îndelung din ea.

— Cum adică, Blake te amenința?

Daniel a scuturat din cap și a râs scurt.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de când ni l-ai prezentat. Nu poți ține secrete față de un om ca Landon. Se pare că a avea niște alegeri de câștigat reprezintă o vulnerabilitate de care dușmanii mei sunt mai mult decât dornici să profite.

— Blake nu ți-e dușman.

Habar n-aveam ce se petrecuse între ei, dar Blake știa cât de importantă e relația mea cu Daniel. Nu i-ar fi făcut vreun rău în mod intenționat, chiar dacă ar fi considerat că e spre binele meu. Cel puțin așa credeam.

Seriozitatea i-a întunecat privirea tatălui meu, care a făcut un pas către mine, ridicându-și degetul arătător.

— Oricine vine cu amenințări e un dușman, Erica, indiferent care i-ar fi intențiile. El m-a vizitat a doua zi după gală și mi-a spus, cât se poate de clar, că trebuie să-l alung pe Mark din viața ta. Să-l trimit undeva, la filiala noastră din New York, pe o insulă pustie. Nu-i păsa prea mult, atâta vreme cât era departe de tine. Mi-a spus că, în caz contrar, îmi va compromite campania. Nu sunt genul de om pe care să-l ameninți fără rost, dar recunosc că mi-am cântărit opțiunile.

A suflat un nor de fum din colțul gurii.

— Acum tu ești în siguranță, campania e în siguranță, iar Blake e mulțumit pentru moment. Toată lumea câștigă.

— L-ai... omorât?

— Am făcut ce trebuia făcut.

A ridicat vocea, îndreptându-și veninul către mine.

— Nu te purta de parcă n-ai fi al dracului de încântată că ai scăpat de el!

Și-a masat fruntea și a tras aer în piept.

— Margo, Dumnezeu s-o aibă în pază, e singura care suferă în clipa asta, dar ea, mai mult ca oricine, își dorea să câștig. Acum așa o să se întâmple.

— Ce vrei să spui?

Daniel a ridicat din umeri și a tras încă o dată din țigară.

— Deja cresc în sondaje. Moartea lui Mark m-a înfățișat ca pe o ființă umană, un candidat în care te poți regăsi. Imediat ce o să se termine ancheta, lucru care ar trebui să se întâmple curând, cursa va fi ca și câștigată. Nu putem pierde.

Nu mai suportam să rămân niciun minut. Căldura pe care o văzusem mai devreme la el dispăruse, fiind înlocuită de un om trufaș și calculat, a cărui singură grijă era drumul cel mai scurt către succes. N-aveam idee ce rol juca în scenariul ăsta dragostea lui pentru mine ori mândria pe care i-o stârneam și nici nu voiam să aflu.

Am pornit-o înapoi spre promenadă. Daniel m-a strigat pe nume, dar am continuat să înaintez cu pași hotărâți prin ceața deasă, până când am zărit capătul aleii.

Nu mai eram în stare să gândesc limpede. Mark pierise. Dumnezeu să mă ajute, dar Daniel îl omorâse. Oare pentru mine ori pentru companie? Cine ar fi fost în stare să facă așa ceva, indiferent de motiv? Era clar că situația mă depășea, fiindcă lui Daniel toate astea i se păreau logice.

Bărbatul cu păr morcoviu mi-a ieșit în întâmpinare la capătul aleii, tăindu-mi aproape complet calea cu trupul său solid. Nu se compara cu Clay, dar nici nu era de glumă cu el. Am încetinit pe măsură ce mă apropiam.

— Domnul Fitzgerald trebuie să vă vorbească. Așteptați aici.

M-am întors. Daniel ieșea din ceață, înaintând spre mine, fără vreo urmă de dragoste în privire. M-am strecurat pe lângă omul lui și am apucat să fac doar câțiva pași, când bărbatul m-a apucat de bluză și m-a smucit înspre mașină, unde Daniel mi s-a alăturat.

— Dă-i drumul, Connor!

Bărbatul m-a eliberat la comandă și am început să mă retrag încet către vehicul, încercând să las cât puteam de multă distanță între mine și ei.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Ce mai e de zis? Ți-ai omorât fiul. Vrei să te felicit?

— Nu era fiul meu. Dar, pentru Dumnezeu, tu ești fiica mea! Pe hârtie te cheamă Hathaway, Erica, dar pentru mine ești o Fitzgerald.

— Ce vrei să spui?

— Încă vreo câteva luni, și o să ocup scaunul de guvernator. Apoi, cât ai bate din palme, o să fim la Washington, croindu-ne drum spre succes, iar tu o să mă ajuți să ajung acolo.

— Cum așa putea să fac asta? Nu știu nimic despre politică.

— Fă-ți afacerea profitabilă și vinde-o. Sau nu. Nu prea-mi pasă, dar o să te iau să-mi conduc campania în mediul online. Ești mai deșteaptă decât oricare dintre oamenii mei.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu se putea să vorbească serios. Nu se putea să fi urzit în minte tot planul ăsta, crezând că eu o să-l laud. Mi-am fluturat mâna, ca și cum aș fi alungat propunerea.

— Nu. Nu vreau să am niciun amestec. Îmi place viața mea așa cum e, mulțumesc.

Chipul i s-a strâmbat într-un rânjet batjocoritor.

— Corect. Aproape că uitasem de prietenul nostru, Landon. El n-o să te lase să renunți atât de ușor, nu?

— Mă îndoiesc, de vreme ce a investit patru milioane de dolari în companie.

— Dă-i înapoi!

— Cum adică? N-aș putea să returnez încă toți banii, nici dacă aș vrea. Deja am început să-i investesc.

— O să te ajut eu să-i dai înapoi.

— E o nebunie, Daniel! Poate că ar trebui să discutăm altă dată, când situația n-o să mai fie așa de complicată. Îmi ceri să renunț la toată munca de până acum.

— Și nu doar la ea.

— Ce vrei să zici?

— Landon. Trebuie să dispară din peisaj.

Sângele mi s-a scurs din obraji. El a început să râdă.

— Mă rog, nu de tot. Atâta vreme cât o să lucrezi cu mine, Erica, o să mă mulțumesc doar să-l îndepărtezi din viața ta. Așa nu voi fi nevoit să-l îndepărtez eu definitiv.

Mi-am strâns pumnii, încordându-mă pentru a ține piept furiei ce năvălise asupra mea. Nu se putea să vorbească serios!

— Blake nu e o amenințare. Mă iubește. Te-ai țicnit dacă ai impresia că o să-l părăsesc doar pentru că...

Nările i s-au umflat. Fără niciun avertisment, a ridicat brațul și mi-a tras un dos de palmă, împingându-mă în mașină. M-am izbit de ea cu o bufnitură, recăpătându-mi însă echilibrul înainte de a mă prăbuși pe jos. Mi-am dus mâna tremurândă înspre locul în care mă lovise. Durerea ascuțită pălea în comparație cu șocul pe care-l

resimțeam la gândul că făcuse un asemenea gest și încă fără nicio ezitare. M-am ridicat încet, prea speriată ca să mă uit la el. Trebuia să plec de acolo, dar până să apuc să mă gândesc măcar la următoarea mișcare, Daniel și-a apropiat fața la câțiva centimetri de a mea. Am înghițit în sec și m-am lipit de mașină, încercând să-mi potolesc gâfâitul.

— Țsta a fost un avertisment.

M-am înfiorat când i-am auzit tonul necruțător.

— Eu conduc nenorocitul ăsta de oraș. Nu-mi pasă câți bani are Landon, nimeni nu mă amenință și scapă nepedepsit. O să-l părăsești sau îl omor, fir-ar al dracului! Nu e primul care-mi stă de-a curmezișul și mă îndoiesc că va fi ultimul. Eu protejez cu orice preț ce e al meu, iar în clipa asta el îmi stă în drum.

M-am ferit de veninul din glasul lui. Eram prea uluită, prea înfricoșată ca să vorbesc. Am riscat să arunc o privire înspre Connor, care stătea apatic și lipsit de orice emoție la câțiva metri în spatele lui Daniel. Șansele mele de a scăpa din acea situație așa cum voiam eu scădeau vertiginos. M-am luptat cu tremurul care-mi străbătea tot trupul. Eram prinsă în capcană.

Mi-am ridicat cu prudență capul înspre Daniel, încercând să-l înțeleg. Mă fixa cu o privire în care lucea înfumurarea.

— N-ai îndrăzni, l-am provocat, încordându-mi cu hotărâre maxilarul.

Daniel a ridicat mâna și am tresărit, dând înapoi. Am deschis ochii când și-a trecut încheieturile degetelor peste obrazul care mă ustura, un gest surprinzător de tandru după ceea ce tocmai făcuse și spusese.

— Categoriec aș îndrăzni, Erica. Să nu te îndoiești de asta.

Vorbea încet, pronunțând înapoi mai rar cuvintele, în timp ce răsuflarea îi mirosea a alcool.

— Ești deșteaptă, așa că n-o să-ți ia multă vreme să înveți cum merg treburile în familia asta. Dacă ții la el, o să păstrezi distanța. Nu mai avem nevoie de alte accidente. Pricepi?

Teama mi-a spintecat trupul, iar vorbele lui mi-au înghețat sângele în vene. Când punea astfel problema, nimic nu putea fi mai limpede. Am înghițit în sec, după care am răspuns, străduindu-mă să nu-mi tremure vocea.

— Pricep.

Capitolul 10

— Lasă-mă să cobor aici.

Connor a încetinit și a oprit la câteva străzi distanță de birou. Am dat să apuc mânerul ușii. Daniel m-a prins de încheietură, împiedicându-mă să ies din mașină. Era tot ce-mi doream de douăzeci de minute încoace. Luasem vag în calcul ideea de a sări afară din mers, apoi mă gândisem mai bine.

— Știi, o să crezi că am făcut asta pentru campanie, dar am făcut-o pentru tine. Pentru noi. Eu am sacrificat ceva, iar acum e rândul tău.

M-am uitat în gol pe fereastră. După tot ce se petrecuse, voia să-i dau binecuvântarea mea, să-l iert? Asta era aproape ridicol.

— Uită-te la mine.

Am închis ochii preț de o clipă, înainte de a mă întoarce către el.

— Landon e prea apropiat de toată povestea, iar eu nu-mi mai pot asuma niciun alt risc. Încearcă să înțelegi ce e în joc înainte de a te hotărî să mă urăști.

Am surprins o licărire de regret în privirea lui. Poate că începea să se trezească, dar acea parte din mine care poate că s-ar fi înmuia

la auzul vorbelor lui fusese redusă la tăcere. Acum întrezărisem cine era cu adevărat: un bărbat întunecat și violent, ascuns în spatele costumelor și a puterii politice. Văzusem prea multe și nu mai aveam cum să dau înapoi.

— Acum pot să plec?

Nu știam sigur cât aveam să mai rezist în preajma lui. Tânjeam după aerul înăbușitor al verii, îmi doream cu ardoare să scap de el și de acolitul lui afurisit. Amenințările și sucita lui dragoste paternă mă sufocau. Imboldul de a țipa fierbea în mine. Dacă ieșeam mai repede din mașină, aveam să dau în clocot.

În cele din urmă, Daniel mi-a dat drumul. Am coborât din vehicul cât am putut de elegant, deși îmi venea să mă năpustesc afară și să fug cât mă țineau picioarele. În schimb, m-am întors la birou cu pași normali, cumpătați.

Când am ajuns, James era deja acolo. Stătea cu ochii lipiți de ecranul computerului. Văzându-mă, s-a ridicat în picioare și s-a apropiat.

— Dumnezeu, ești OK?

Nu plânsesem, dar fața parcă îmi era încinsă și umflată. Mi-am coborât privirea în pământ, jenată și dându-mi perfect seama cât de fierbinte îmi era obrazul palmuit de Daniel. Speram să nu arăt la fel de rău pe cât mă simțeam. Cel puțin din punct de vedere fizic. Nimic n-ar fi putut să arate la fel de îngrozitor pe cât mă simțeam în adâncul sufletului.

— Sunt bine, am insistat.

M-am gândit să rămân, să mă ocup ce orice ar fi reușit James să pună la cale, dar nu puteam gândi limpede. Nicio șansă!

— Va trebui s-o luăm de la capăt luni. Dar îți mulțumesc că ai venit.

El a tăcut preț de câteva clipe. Mi-a atins bărbia, ridicându-mi ochii către ai lui. Aceștia erau surprinzător de adânci. Niciodată nu mă apropiasem suficient de mult de el la lumina zilei, încât să-i pot privi cu adevărat, dar aveau o nuanță profundă, impenetrabilă, de

albastru, cu scântei cenușii. Chipul lui avea o expresie de nepătruns în clipa în care mi-a mângâiat blând pielea înroșită cu dosul mâinii.

— Cine ți-a făcut asta?

M-am dat cu un pas în spate, brusc îngrozită de atingerea lui.

— Nimeni. Nu-i nimic. Sunt bine.

M-am retras în biroul meu. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât abia dacă am putut să-mi înșfac lucrurile și să mi le îndes în geantă. James și-a făcut apariția chiar în secunda în care terminasem.

— Erica.

— Ne vedem luni, i-am spus repede, în timp ce treceam pe lângă el, plecând înainte să apuce să-mi mai zică ceva.

*

Am mers pe jos cale de patru străzi, până când picioarele n-au putut să mă ducă mai departe. Atunci m-am așezat pe o bancă dintr-un parc cuibărit în inima orașului. Străzile erau tăcute. Norii începuseră să se împrăstie, iar soarele dădea să iasă din nou la iveală. Din păcate, asta-mi influența prea puțin starea de spirit.

În minte mi se tot repetau amenințările lui Daniel. Dacă în joc n-ar fi fost viața unui om, ci orice altceva, poate că m-aș fi gândit să-i pun la încercare intențiile. Dar el îl omorâse pe Mark. Ba chiar mersese atât de departe, încât să lase impresia unei sinucideri, iar polițiștii, fie ei și cinstiți, probabil că aveau să se lase păcăliți. Căci altfel Daniel n-ar fi îndrăznit. Caz închis, o viață curmată. Nu că viața lui Mark ar fi fost dintre cele mai onorabile, dar cine era Daniel să decidă asta? Își ucisese propriul fiu vitreg.

Ce l-ar fi împiedicat să-i facă același lucru și lui Blake? Avea dreptate. Blake l-ar fi putut cumpăra și vinde pe Daniel. Însă acesta avea putere și o impresionantă rețea de relații, construită de-a lungul a câteva generații. Nu-i puneam la îndoială abilitatea de a face pe cineva să dispară, dacă ar fi hotărât că așa trebuie să se întâmple. De un singur lucru mă îndoiam: oare ar fi fost în stare s-o facă știind cât de mult

însemna Blake pentru mine? Asta depindea mult de cât însemnam eu pentru Daniel. Pe de-o parte, mai că-mi spusese că sunt mândria și bucuria lui. Pe de-altă parte, mă izbise de o mașină și păruse a-i face o fudulă plăcere să mă controleze astfel. Eu n-aș fi numit asta iubire.

Dar trebuia să fac ceva și să găsec o cale de scăpare prin care eu și Blake să rămânem împreună. Dacă aș fi reușit să mai trag puțin de timp, aș fi putut să mă apropii de Daniel și să-l fac să priceapă că Blake nu e o amenințare, nu e dușmanul lui. În cazul ăsta, eu și iubitul meu am fi avut un viitor. Dar trebuia să-l conving pe Blake să-mi acorde răgazul necesar, iar asta era o discuție pe care nu mi-o puteam închipui în clipa aceea. Noi ne certam, ne ciondăneam și ne amestecam unul în treburile celuilalt, însă voiam să fim împreună. Eram mai apropiați ca niciodată. Acum mă vedeam nevoită să pun o distanță între noi. Dacă nu... Nici măcar nu eram în stare să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi reușit.

Și cu cine aș fi putut să vorbesc? În Alli nu mă puteam încrede pentru că era prea apropiată de Heath. Marie și-ar fi făcut prea multe griji sau, și mai rău, ar fi mers la poliție. Orice om care ar fi aflat că Daniel a omorât pe cineva, fie și pentru un presupus bine al meu, ar fi fost încă o persoană cu viața în pericol. Trebuia să duc singură greutatea aceluia groaznic adevăr, cel puțin pentru moment.

Nu știam sigur când să mă aștept la întoarcerea lui Blake din California, dar primul lucru pe care-l aveam de făcut era să plec din apartament înainte de venirea lui. Am sunat-o pe Marie.

— E totul în regulă? m-a întrebat ea.

— Trebuie să vorbim despre Daniel.

Marie a tăcut preț de câteva clipe.

— Ce-i cu el?

— Vreau să știu ce s-a întâmplat între el și mama. Tot ce știi.

Am auzit-o oftând și mi-am dat seama numai decît să nu avea să-mi ușureze situația.

— Erica, discuți cu persoana nepotrivită. Mama ta era cea care-l cunoștea, nu eu.

— Iar tu o cunoșteai pe ea. Erai cea mai apropiată prietenă a ei pe vremea când aveau o relație.

— Și ce dacă? Au avut o scurtă și pătimașă aventură, apoi drumurile lor s-au despărțit. Asta-i toată povestea. Sinceră să fiu, nu știu ce vrei să-ți mai zic.

Am închis ochii și m-am gândit la mama. La chipul ei. La părul ei frumos și blond, la surâsul ei, la felul în care mă ținea în brațe atunci când aveam mai mare nevoie de alinare. Îi simțeam lipsa, acum mai mult ca oricând. Mi s-a pus un nod în gât și am tras adânc aer în piept, pentru a-mi veni în fire. Plânsul n-ar fi dus nicăieri. Mama mea murise, iar tatăl meu era un sociopat. Astea erau adevărurile vieții mele.

— Pot să vin și să stau o vreme la tine? Poate pentru vreo două săptămâni, până când o să-mi gălesc o altă locuință? am întrebat eu în cele din urmă.

— Bineînțeles! Vrei să te iau eu? Mă îngrijești.

Tonul i se schimbase, dintr-unul defensiv, într-unul afectuos. Dar s-o fac pe ea să creadă că mă simt bine avea să fie mai ușor decât să-l conving pe Blake că trebuie să punem capăt relației noastre.

— Nu, mă descurc. Nu-ți face griji, OK?

— OK, mă găsești aici.

Am închis telefonul și mi-am început lungul drum spre casă.

*

Mi-am petrecut o ultimă noapte în apartament. Evenimentele din cursul zilei mă epuizaseră și trebuia să-mi pun ordine în gânduri, înainte de a putea să fac față cuiva.

Somnul însă mi-a oferit prea puțină ușurare după ziua de care avusesem parte. În vis eram la fel de chinuită pe cât fusesem cu ore în urmă. M-am trezit brusc, înnebunită de teama că se întâmplase ceva. O transpirație rece îmi înfiora pielea. Mi-am strâns plapuma în jurul meu. Născocirile minții mele adormite mă făcuseră să-mi cred cele mai negre coșmaruri. Că Daniel mersese până la capăt cu

amenințările. Că Blake dispăruse. Pierise, în mod irevocabil. Mi-am strâns genunchii la piept și m-am silit să revin la realitate. Blake era în siguranță, însă numai eu puteam face să rămână astfel.

Pe umeri mi s-a așezat povara gândului că eu abătusem cumva necazurile astea asupra mea, asupra noastră. Pentru că așa era, nu? Oricum aș fi luat-o, povestea pornea tot de la mine. Mark era mort, iar biata lui mamă nu avea să afle niciodată adevărul. În ciuda încercărilor lui de a mă apăra, mai întâi de Mark și apoi de adevăr, acum Blake se pusese rău cu Daniel. Iar eu mă îndreptam către un viitor atât de puțin cunoscut, încât nici măcar nu puteam încerca să-l înțeleg. Dacă Daniel urma să aibă un cuvânt de spus, atunci mă aștepta o viață alături de el. Nu reușeam să-mi imaginez cum ar fi fost să aparțin lumii lui de tertipuri, lăcomie și manipulare. O lume pe care nu mă îndoiam că Mark o cunoștea prea bine.

M-am agățat de imaginea vieții la care sperasem. Una pe care nu putusem s-o văd limpede până atunci, poate din teama de ce însemna ea cu adevărat. Una în care Blake și cu mine aveam un viitor, unul real. Una în care rostul nostru era împreună și nimeni nu amenința să ne răpească asta. Am îndrăznit să mă gândesc la căsătorie, la clădirea unei familii împreună. Apoi am izbucnit în lacrimi, storcând tot ce mai rămăsese în mine, până când m-am cufundat din nou într-un somn agitat.

Daniel ieșea la iveală din ceață. Mă găsisese, mă vânase. Putuse s-o facă, pentru că Blake dispăruse pentru totdeauna. Scena se derula iar și iar, până când simțeam că nu mai e cale de scăpare. Îmi pierdeam și apoi îmi recăpătam cunoștința, încercând să mă curăț de acele gânduri înfricoșătoare. Apoi frigul a fost brusc înlocuit de un val de căldură. Slăbită de sentimentul ușurării, m-am relaxat. L-am simțit pe Blake în preajma mea, domolindu-mi țipetele. Iubitul meu! Forța dragostei noastre cu siguranță putea rezista amenințărilor lui Daniel și incertitudinii cu care mă confruntam. Blake era cumva în stare să le alunge pe toate... În visul meu, încercam din răspuțeri să cred asta. Mă agățam de promisiunea pe care mi-o făcea.

Dar nu era un vis. Blake se afla lângă mine, alintându-mă cu atingerea lui, gonindu-mi grijile cu sărutările lui. În lumina slabă din încăperea, mi-am deschis ochii pentru a-i întâlni pe ai lui. Atât de familiari și totuși atât de străini, acei ochi care mă fixau erau plini de iubire, de îngrijorare. Luându-mă în brațe, Blake m-a sărutat profund, cu înflăcărare. I-am răspuns, dorindu-mi cu disperare să-l am din nou alături. I-am inspirat parfumul, nevenindu-mi să cred că era adevărat.

— Alt coșmar? mi-a șoptit el.

Am scuturat din cap. *Nu. Acum viața mea e coșmarul.* Mi-am apucat buza între dinți ca s-o împiedic să tremure. El nu știa. Nu trebuia să știe.

Blake mi-a desprins buza cu degetul mare, apoi și-a coborât din nou gura spre a mea. Stătea lipit de mine, purtând încă toate hainele în care călătorise. Gândurile îmi goneau prin minte, în vreme ce mă străduiam să separ visele de realitate. Ușurarea de a-l avea din nou lângă mine a fost iute copleșită de tot ce însemna asta. M-am agățat de el, apucându-l strâns de umeri, ca și cum ar fi putut să plece iar. Trebuia să-l țin aproape.

— Mi-a fost tare dor de tine!

El m-a sărutat pe gât, pe obraz, apoi din nou pe buze, de parcă nu s-ar mai fi săturat de mine, dar nici nu s-ar fi putut hotărî de unde să înceapă.

— Nu mai pot să stau departe de tine.

Dragostea din glasul lui, frânt de emoție, mi-a sfâșiat inima. Măcar dacă el nu m-ar fi iubit, totul ar fi fost mai ușor. Eu mi-aș fi putut vindeca sufletul și mi-aș fi putut reveni, așa cum făcusem de fiecare dată până atunci. Dar gândul că voi pleca și că el va simți o fărâmə din ceea ce aveam să simt eu în momentul despărțirii era insuportabil.

Blake și-a strecurat o mână pe sub maioul meu, cuprinzându-mi sânul în palmă, ridicându-l și masându-mi sfârcul cu degetul mare. Când mi l-a ciupit, am tras brusc aer în piept, arcuindu-mă pe pat.

— Fă dragoste cu mine, Blake! Te rog, nu mai pot aștepta!

Mi-am lăsat mâinile să hoinărească, amintindu-mi fiecare particică din corpul lui, grupele puternice de mușchi ce duceau mai jos de talia blugilor. I-am zdrobit buzele cu ale mele și mi-am înfășurat trupul în jurul lui în toate felurile posibile. Intensitatea a ceea ce simțeam pentru el mi se răspândea în mâini și picioare, în timp ce mă luptam să îndepărtez straturile de haine ce ne despărțeau. De acum, nimic nu mai avea sens. Trebuia doar să-l iubesc în noaptea aceea, să îi ofer măcar atât.

Blake s-a dezbrăcat și, câteva secunde mai târziu, s-a lăsat peste mine, acoperindu-mă cu căldura lui. Senzația pielii lui lipite de a mea m-a copleșit. Niciodată nu-l dorisem mai mult, nu-l iubisem mai mult. Mi-am lăsat mâinile să-i alunece pe piept, apoi în jos, până când am ajuns la erecția lui, la pielea mătăsoasă ce ardea în strănsorea mea. Nu mai eram în stare să aștept nicio secundă pentru a-l avea. L-am ghidat în mine, iar el m-a pătruns adânc, dintr-o singură mișcare.

Un strigăt răgușit mi-a scăpat printre buze, laolaltă cu patima pentru el, care-mi umplea toată ființa. Nimic nu mi se păruse vreodată mai potrivit. Multă vreme am rămas așa, ținându-ne strâns în brațe, de parcă oricare dintre noi ar fi putut să dispară dintr-o clipă în alta.

— Acum sunt acasă. Chiar aici.

S-a legănat în mine, incredibil de adânc, iar eu m-am arcuit în ritmul mișcărilor, adorând fiecare întâlnire lentă a trupurilor noastre ce se uneau. L-am cuprins cu brațele și cu picioarele, până când am ajuns să ne atingem pretutindeni, complet înlănțuiți.

Blake mi-a luat obrazul în palmă, prinzându-mă în capcana privirii lui. Nu puteam. Am închis ochii și m-am ferit. Îmi era teamă de ce ar fi putut să vadă dacă s-ar fi uitat prea atent. M-a silit să mă întorc din nou către el și m-a sărutat, împingându-se și mai tare în mine. Am tras aer în piept și m-am cutremurat, savurând cunoscutele valuri de fierbințeală ce-mi pătrundeau în fiecare celulă. Mâinile și picioarele îmi vibrau.

Am încercat să nu mă gândesc la reversul medaliei, la îndelungata prăbușire dintre zguduitorul fericire pe care mi-o oferea Blake și întunericul unei vieți fără el. Am încercat să nu mă gândesc la asta, însă realitatea rece și dură tot mi se furișă în minte. Timpul se scurgea, trupul meu refuza orgasmul, fugind de atracția lui dăătoare de dependență. Dacă aș fi putut să opresc clipa aceea: trupurile noastre incredibil de apropiate, alunecoase datorită pasiunii noastre dogoritoare, într-o nesfârșită stare de a fi. Aș fi putut să trăiesc așa, fără să ajung vreodată la punctul culminant, dacă asta ar fi însemnat să nu fim niciodată nevoiți să ne întoarcem la realitate.

Am întors capul, ațintindu-mi privirea spre umbrele din cameră, cu gândurile departe de noi. Blake mi-a adus din nou fața spre el. Chipul îi era încordat, cu pielea întinsă și înroșită.

— Fir-ar să fie, ce se întâmplă?

M-am bâlbâit, încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Îmi pare rău. Nu te opri, te rog.

— La ce te gândești?

— La nimic. Nu vreau să mă gândesc la nimic altceva în afară de tine.

S-a oprit. Apoi, fără niciun avertisment, a ieșit din mine și a coborât din pat. A scotocit prin geanta de voiaj lăsată lângă ușă. Nu știam cum de reușește să vadă ceva în întunericul din încăpere.

— Ce faci?

— Îți dau o stare de spirit mai bună.

Patul s-a lăsat din nou sub greutatea lui.

— M-am tot gândit cât am fost plecat, scumpo, și cred că ai tot la fel de multă nevoie de treaba asta câtă am și eu. Dar o s-o luăm încet.

Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-a întins brațele deasupra capului, mi-a prins încheieturile în două cătușe din piele moale, apoi a petrecut legătura care le unea pe după una dintre zăbrelele de la capul patului.

— Poftim! Așa e mai bine. Ești OK?

— Ce-o să faci?

Era o rugăminte tăcută. O parte din mine se temea de ce-ar fi putut urma, dar aveam nevoie de ceva, și încă repede.

Blake m-a apucat de șolduri și m-a tras mai jos, până când brațele mi s-au întins complet deasupra capului. Gâfâiam, iar mușchii mi se încordau din pricina poziției. Am simțit un sărut umed între sâni și am suspinat. Cu mângâieri calde ale limbii, Blake mi-a dezmiertat pe rând sfârcurile. Acestea erau hipersensibile, aproape dureros de tari, ridicându-se cu neobrăzare sub efectul lentului chin la care le supunea. După care m-a mușcat ușor, făcându-mă să tresar din pricina plăcerii care mi-a străbătut tot trupul.

Blake a continuat să mă mângâie cu o mână, în vreme ce pe cealaltă și-a strecurat-o între coapsele mele, ajungând la apogeul dorinței mele. S-a jucat cu clitorisul meu, trecându-și degetul peste marginile vaginului, apoi a revenit, mișcarea excitându-mă până în măduva oaselor.

Când credeam că nu pot îndura mai mult, el s-a retras și m-a întors pe burtă, întinzându-mi tare brațele. Legătura care unea cătușele s-a răsucit în jurul zăbrelei, crescându-mi tensiunea din încheieturi.

Blake și-a trecut limba peste șira spinării mele, făcându-mă să tremur. Coapsele lui m-au încălecat, iar mâinile lui mi-au alunecat lin peste piele, pe spate în jos, strângându-mi șoldurile și fesele.

— Mmm, mi-a fost dor de asta! În fiecare noapte, cât am fost plecat, m-am gândit la cum o să-ți înroșesc fundul.

Mi-am mușcat buza. Știam ce urmează și mă udasem de nerăbdare, durerea dintre picioarele mele ajungând să pulseze.

— N-ai fost prea cuminte cât am lipsit, nu-i așa?

Am scuturat din cap atât cât am putut. Palma lui s-a izbit cu putere de fundul meu. Șocul durerii m-a făcut să sar. Apoi m-a încălzit un neașteptat val de plăcere.

— Altceeva a pus mâinile pe tine. N-o să mai lăsăm să se întâmple așa ceva, nu?

M-am făcut mică de rușine când mi-am amintit de James.

— Erica, răspunde-mi!

Vorbea cu glas aspru, repezit, în timp ce mâna i se lăsa grea în același loc.

— Nu, promit! am gemut eu, perfect conștientă de umezeala ce mi se strângea între coapse.

Blake a continuat să mă pedepsească în același fel, până când capul a început să-mi vâjâie din pricina unui amestec de adrenalină și dorință inexplicabilă. Acelea nu erau niște palme blânde. Cădeau grele și zgomotoase, răsunând în toată camera, fiecare aterizând și lăsând o usturime ce mă făcea să mă încordez cu nerăbdare în așteptarea următoarei lovituri. Îmi izbeau cu atâta putere pielea, încât aș fi putut să jur că eram certată.

Îmi doream să fiu, așa că mi-am îngăduit s-o cred. M-am convins că Blake mă pedepsea, iar eu îl lăsam. Pentru că-i stârnisem gelozia, pentru că-i permisese lui James să se apropie prea mult. O meritam și pentru ceea ce urma să-i fac lui, relației noastre.

— Vreau să te aud.

Mâna lui s-a lipit încă o dată de fundul meu, biciuind pielea care deja amortise din pricina endorfinelor.

— Vreau să aud gemetele alea mici și neajutorate pe care le scoți tu. Să știi că ce-ți fac te înnebunește în trupșorul ăla strâmt al tău.

N-am scos niciun sunet, deși țipetele îmi ardeau în gât.

— Erica! s-a răstit el.

Vocea lui tăioasă m-a trezit.

— Mai mult! am strigat. Vreau mai mult! Mai tare!

În mod inexplicabil, așa și era. El a răsuflat zgomotos.

— Ești sigură?

Mi-am ridicat șoldurile în mâinile lui și m-am apucat strâns de zăbreaua patului.

— Blake, te rog! am gemut, copleșită de poftă pentru durerea pe care o meritam cu vârf și îndesat.

El s-a dat jos din pat și l-am auzit mișcându-se pe lângă mine, după care am auzit haine căzând pe podea. S-a urcat din nou peste mine, încălecându-mă.

Atingerea lui a fost urmată de curbura rece a unei curele din piele, ce-mi lovea pielea fierbinte. Palmele mi s-au umezit de frică și excitare, alunecând pe zăbreaua patului. Un tremur lent mi-a urcat prin tot corpul. Pieptul se ridica și cobora într-un ritm sacadat și mă luptam să respir în timp ce așteptam.

— Spune-mi dacă e prea mult, a murmurat el. Folosește-ți... doar spune-mi să mă opresc, OK?

M-am arcuit în pat, trupul meu cerând mai mult înainte ca mintea să-și poată da seama ce se petrece. Indiferent ce durere s-ar fi aflat la celălalt capăt, o meritam deja sau urma s-o merit.

— Doar dă-i drumul!

Am auzit trosnetul ascuțit al curelei pe pielea mea, chiar înainte să percep mental durerea. Gura mi s-a deschis într-un urlet mut în clipa în care suferința a izbucnit în mine. *Fir-ar al dracului să fie, doare!*

Blake s-a oprit, așteptându-mă să vorbesc. Când a văzut că n-o fac, m-a plesnit încă o dată. Am mușcat perna de sub mine și mi-am înăbușit un țipăt. Indiscutabil, durea. Tot trupul mi se încorda împotriva fiecărei lovituri. *De ce faci asta?* Lacrimile îmi înțepau ochii, iar emoțiile adunate mă gătuiau. *O meriți. Meriți ce ți se întâmplă. Rabdă! Rabdă tot!*

— Ești OK, scumpo?

— Fă-o, fir-ar al dracului, pur și simplu fă-o! am mormăit, cu glasul răgușit, pentru că-mi venea să plâng.

Blake a șovăit preț de câteva clipe, apoi a izbit cu cureaua cu o precizie măsurată. O dată și încă o dată, mi-a acoperit fundul și coapsele cu lovituri usturătoare. Cumva, durerea reușea să spintece negura tristeții ce se abătuse asupra mea. Hohoteam cu fața ascunsă în pernă. Lacrimile mi se revărsau, îmbibând țesătura, purificându-mă, supunându-mă.

Savuram pedeapsa, primeam cu brațele deschise expresia fizică a tot ceea ce fierbea în mine. Totul ieșea la suprafață. Trupul mi s-a relaxat, chiar în timp ce Blake încă mă lovea, ca și cum aș fi fost

complet descompusă, redusă la cea mai simplă, neprelucrată stare pe care mi-o puteam închipui. Nu reușeam să pricep de ce, dar întreaga situație avea ceva ce mă făcea să mă simt foarte bine.

Când hohotele mi s-au mai domolit, Blake s-a oprit și a azvârlit cureaua de pe pat. Mi-a sărutat cu blândețe spatele, degetele lui atingându-mi ușor, ca fulgul, pielea și alinându-mi durerea. Căldura trupului său s-a așternut peste mine. Îi simțeam erecția apăsându-mi fesele, greutatea ei fiind aproape prea mult pentru pielea iritată de acolo. Plăcere și durere. Blake era un maestru în a le oferi pe amândouă. Acum aveam nevoie de plăcere. Eram pregătită pentru ea.

— Ai încasat foarte bine. Știu că nu ți-a fost ușor. Sunt mândru de tine.

Am simțit o strângere de inimă în momentul în care m-a cuprins ușurarea la auzul vocii lui. Blând, încărcat de afecțiune, tonul lui era o binevenită schimbare după personajul poruncitor care tocmai mă pedepsise cu scrupulozitate.

— Acum o să ți-o trag, iar tu o să ți dai drumul doar când o să-ți zic eu. Dacă nu, o să te pedepsesc iar. Ai înțeles?

Am scâncit în semn de încuviințare. Deși rostită pașnic, amenințarea lui se făcea auzită.

M-a sărutat între omoplați, zgâriindu-mi ușor pielea cu dinții. M-am cutremurat, iar sfârcurile mi s-au întărit din pricina senzației. Apoi m-a întors din nou pe spate și m-a îndemnat să-mi desfac picioarele, astfel încât să se poată așeza cât mai bine între ele.

Aplecându-se deasupra mea, mi-a pus o mână pe șold, iar cu cealaltă mi-a dat la o parte părul umed din dreptul ochilor. Mi-a șters lacrimile, iar pofta care-i umbrea privirea s-a schimbat. Colțurile ochilor i s-au încrețit cu îngrijorare.

— Îmi pare foarte rău, am spus cu glas gătuit, atât de surescitată încât credeam că o să-mi explodeze pieptul din cauza tuturor emoțiilor.

El nu avea să afle niciodată cât de rău îmi părea.

Cutele adânci din dreptul ochilor lui s-au mai netezit și Blake mi-a prins buzele într-un sărut lent, profund. Și-a împins în mine vârful înfierbântat al erecției, abia penetrându-mă.

— Aș minți dacă ți-aș zice că nu vreau să-ți pară rău, Erica. Nu-ți pot spune ce efect are asupra mea să te văd așa, dându-te cu totul mie.

— Te rog! am gemut, arcuindu-mă în căutarea atingerii, dorindu-l cu disperare.

Mi s-a tăiat răsuflarea când, dintr-odată, el m-a pătruns cu totul. Senzația era arzătoare, copleșitoare, un puternic val de plăcere ce-mi îneca durerea.

— Oh, fir-ar! am țipat.

— Erica, mi-a șoptit el. Am nevoie de asta. Am nevoie de tine.

Între vorbele lui, strădania de a mă abține și penetrarea profundă, ceva a cedat. O lăcomie mistuitoare a pus stăpânire pe mine și m-am încheștat cu neajutorare în jurul lui. Blake s-a retras până când a mai rămas doar cu vârful în mine, apoi s-a împlântat din nou până la capăt. Mi-am înfășurat degetele în jurul zăbrelei de care mă legase și am scos un strigăt răgușit.

— Asta e, scumpo! Dă-ți drumul cu totul!

Vocea lui scăzută și aspră m-a împins dincolo de marginea prăpastiei. Numai că prăpastia s-a transformat într-o avalanșă și din clipa aceea n-a mai fost cale de scăpare. Încă vreo câteva mișcări și aveam să fiu pierdută, neputincioasă în lupta cu senzațiile. Orgasmul începea, fie că voiam, fie că nu. Eram pierdută în lumea pe care el mi-o crease, la fel de beată de plăcere pe cât eram de flămândă după ea.

Blake s-a înfipt adânc, șoldurile lui izbindu-le pe ale mele cu mișcări violente. S-a împins în mine, penisul devenindu-i incredibil de mare pe măsură ce făcea asta. Mi-a prins între buze lobul urechii, sugându-l, apoi zgâriindu-l cu dinții.

— *A mea. Ești a mea. Exact așa. Corpul tău, sufletul tău. Fiecare părticică din tine.*

Șoptindu-mi neîncetat la ureche, nu mă lăsa nicicând s-o uit, nici măcar pentru o clipă.

— Sunt a ta.

Lacrimile au izbucnit iar, în timp ce trupul meu renunța și la ultima picătură de împotrăvire.

— Dă-ți drumul acum, scumpo! Dă-mi totul!

Cătușele îmi mușcau pielea de la încheieturi. Bine întinsă și cu picioarele larg desfăcute, eram complet la mila lui. Toți mușchii mi s-au încordat și am explodat. I-am strâns șoldurile între coapse, iar sexul mi s-a contractat în ritmul orgasmului. M-am prăbușit cu putere, tremurând necontrolat, întinzându-mă pe măsură ce voluptatea-mi sfâșia trupul, lăsându-mi pe buze doar numele lui. Pentru o secundă, greutatea mi s-a luat de pe suflet și nimic altceva n-a mai contat.

— Erica! a gemut el.

Corpul i-a tresărit lângă al meu. M-a apucat cu înverșunare de șolduri, găsindu-și propria descătușare. S-a încordat, apoi s-a înmuiat alături de mine. Îi simțeam corpul alunecos lipit de al meu, în timp ce râsufla cu greutate.

Mi-a dezlegat mâinile și mi-a masat încheieturile înroșite. Ștergându-mi lacrimile, mi-a prins gura într-un șir de sărutări lente, liniștite. Amândoi eram epuizați, dezgoliți în urma experienței prin care trecuserăm. Cu ultima fărâcă de energie, l-am cuprins în brațe, așezându-mi un picior peste șoldurile lui. Aveam nevoie să-l simt aproape ca să mă liniștesc. Încă nu eram pregătită să renunț la el.

Am zăcut așa multă vreme, fără să scoatem niciun cuvânt. Începea să-mi fie clară forța a tot ceea ce făcuserăm, iar gândurile mi se învârteau în jurul însemnătății pe care o aveau cele întâmplare. Dar în lumina a ceea ce avea să aducă ziua următoare, poate că nu mai exista nicio însemnătate.

— Îmi pare rău, mi-a șoptit el în cele din urmă.

— Te iubesc, am murmurat, după care m-am cufundat într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul 11

Când te trezești, vino sus pentru micul dejun.
Cu drag,
Blake

Am lăsat biletul să cadă înapoi pe pernă și m-am prăbușit la loc în pat. Am rămas cu ochii pironiți în tavan, dorindu-mi ca soluțiile să fie scrise acolo. Încă aveam timp.

M-am dus până la baie și am încercat să-mi netezesc părul care stătea ca naiba. Pe șolduri aveam vânătăi de mărimea unor vârfuri de degete. Fesele îmi erau acoperite cu zeci de punctulețe roșii, vase capilare sparte de loviturile serioase pe care le promisem. Obrajii mi s-au colorat într-un roșu-aprins.

Legată și rămasă la mila lui în întunericul nopții, supraviețuisem întoarcerii neașteptate a lui Blake, depășindu-mi frica și îndoielile. Mai mult decât atât, cumva se dovedise că aveam nevoie de așa ceva, pentru a răzbi prin nebunia din mintea mea. Temerile mele păruseră prea mici, prea puțin semnificative în fața iminentei tragedii.

Am făcut duș și m-am îmbrăcat. Am aruncat o privire pe fereastră. Tesla lui Blake se afla în fața clădirii. Câteva mașini mai încolo, stătea parcat un Lincoln negru și așa fi putut să jur că văd în trecăt o clăie de păr roșu mișcându-se pe scaunul șoferului. Atenția mi-a fost distrasă de un zăngănit ce venea din bucătărie.

Am pășit cu băgare de seamă în sufragerie, cu nervii întinși la maximum. Sid își pregătea micul dejun la prăjitorul de pâine. M-am mai relaxat puțin, ușurată că Blake nu se întorsese. Măcar nu-mi începusem dimineața alături de el. Noaptea trecută nu avusesem energia necesară pentru a mă pregăti să fac față trezitului lângă el. Nu-mi făcusem niciun plan. Pentru nimic din ce mi se întâmpla.

— Te-ai trezit devreme, i-am spus eu lui Sid.

— Da, încerc să-mi fac un program mai bun. Prietenii noștri, hackerii, probabil că sunt în vacanță, așa că n-am mai fost nevoit să pierd nopțile, ceea ce mă ajută.

— Zău? S-au oprit pur și simplu.

— Așa se pare.

— Uau!

Mi-am amintit de întâlnirea cu Trevor. Nu păruse să aibă vreun dram de iertare în suflet, iar discuția noastră nu-l convinsese nici pe departe să-și oprească atacurile. Poate faptul că-l urmărisem până la el acasă îl zguduise suficient de tare încât să-l facă să înceteze. Mă întrebam dacă renunțase să se lege și de celelalte afaceri ale lui Blake sau se hotărâse să mă cruțe doar pe mine.

— Să sperăm că ei o să păstreze în continuare distanța, iar noi o să ne putem întoarce la treabă.

— Crezi că așa o să facă?

— Habar n-am. Codul e atât de solid acum, încât îmi vine greu să-mi imaginez cum l-ar mai putea sparge, dar n-avem cum să ne apărăm de ceea ce nu vedem. Cred că va trebui să așteptăm și să vedem dacă reapar.

— Corect, i-am dat eu dreptate. Ascultă, Sid. Sunt sigură că pentru tine n-o să aibă mare importanță, dar pentru ceva vreme o

să locuiesc la o prietenă. Dacă n-o să mă mai vezi pe aici, să știi că ăsta e motivul.

— O să vii în continuare la birou?

— Bineînțeles.

Cu un aer indiferent, Sid s-a așezat la masa de lucru. Și-a rupt în două biscuitul cu cremă, dar când a ridicat privirea spre mine, am surprins un licăr de îngrijorare în ochii lui.

— E totul în regulă?

Oricât de nepăsător ar fi încercat să pară, pentru mine însemna mult să știu că-i pasă. Între noi se legase o prietenie ciudată, care se adâncise în felul ei de-a lungul vremii. Nu prea știam cum să-i răspund.

— Cred că o să fie. O să vedem în timp.

Sid s-a mulțumit să dea din cap, cu toate că mă exprimasem criptic și nici eu nu credeam decât jumătate din ce spusese. Din fericire, el nu era genul care să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

*

Am bătut încet la ușa lui Blake, deși stăteam cu degetul pe cheia lui, pe care o aveam în buzunar. El m-a întâmpinat cu un zâmbet care aproape că m-a lăsat fără suflare. Arăta superb în blugii lui vechi, ponosiți, și un tricou alb, simplu. Părul îi era ciufulit. În ciuda nopții lungi de care avusese parte, părea odihnit și fericit.

— Bună, frumoaso!

M-a ridicat în brațe și m-a sărutat. Eu i-am răspuns, sclavă obiceiului de a mă topi la fiecare atingere a lui și de a tânji să-i simt pielea lipită de a mea. Ce naiba era în capul meu? Nimic din tot ce urma nu avea să fie câtuși de puțin ușor.

— Ce vrei la micul dejun?

Blake m-a lăsat din nou jos, dar nu s-a îndepărtat. A început să-și răsucescă pe deget o șuviță din părul meu. Am scuturat din cap și mi-am ferit privirea, fizic incapabilă să mă uit drept în ochii lui.

— Te simți bine?

— Da.

Stăteam acolo cu stângăcie, încremenită.

— Putem să... vorbim?

— OK.

Blake și-a îngustat ușor privirea, apoi a pășit înapoi în apartament și a închis ușa după noi. El a înaintat în casă, dar eu am rămas în dreptul ușii, căci nu voiam să mă fac prea comodă. Nu mă puteam lăsa atrasă în rutina noastră.

Mi-am mutat de câteva ori greutatea de pe un picior pe celălalt. Blake a ridicat puțin din sprâncene. Drace, ar fi trebuit să-i scriu pur și simplu un e-mail. Nu eram în stare să fac asta față în față.

Poți s-o faci. Trebuie s-o faci.

— Cred că avem nevoie de ceva spațiu.

Am strâns din dinți pentru a mă împotrivi tremurului ce amenința să pună stăpânire pe mine. Mi-am strâns pumnii, hotărâtă să nu-mi pierd cumpătul.

De pe chipul lui a dispărut orice urmă de căldură ori amuzament.

— Ce înseamnă asta?

Vorbea cu glas scăzut, înfiorător de scăzut. Fir-ar să fie, se întâmpla! Se întâmpla cu adevărat.

— O să locuiesc cu Marie pentru o vreme. Am nevoie de ceva timp și cred că mi-ar fi mai ușor dacă n-aș mai sta aici.

— Timp? Cât timp?

— Nu știu.

Habar n-aveam cât urma să dureze. Nu renunțasem nici pe departe la ideea de a ieși din încurcătură, dar îmi trebuia un răgaz alături de Daniel, pentru a-mi da seama cum s-o scot la capăt. Într-un timp, nu-i puteam risca viața lui Blake. Viața lui... Nu puteam s-o pun în joc. Gândul că Daniel și-ar fi dus la îndeplinire amenințarea m-a izbit din nou. Era un gând înfricoșător, care mă trezea la realitate și-mi dădea hotărârea de care mă agățam în clipele acelea.

Și dacă nu aveam să mai fac nimic altceva, pe Blake tot urma să-l apăr. El mă alesese, încercase să mă ocrotească și acum... iată-ne.

— De unde naiba a picat asta? Am greșit eu cu ceva?

Am scuturat din cap, căci nu voiam să se învinovățească pe sine, deși știam că probabil avea să găsească oricum o cale s-o facă.

— Tot ce se petrece acum e pur și simplu prea mult pentru mine. Rămân în urmă cu munca. Nu mă pot concentra. Iar pe deasupra, vestea despre Mark a avut un impact puternic. N-am apucat să asimilez în întregime cele întâmplate.

Din păcate, mare parte din ce spuneam era adevărat, acesta fiind probabil singurul motiv pentru care puteam rosti cuvintele.

— Și în clipa asta nu pot s-o fac cu tine prin preajmă.

Blake a scuturat din cap, făcând ochii mari. Păraseam lumea lui sigură, îndepărtându-mă tot mai mult de el.

— Nu. Eu... nu, *fir-ar al dracului!* Orice ar fi, putem să lămurim situația. Erica, nici măcar n-am apucat să vorbim de când m-am întors, și acum îmi arunci vestea asta?

I-am tăiat repede vorba, temându-mă să-l las să preia controlul discuției.

— M-am gândit mult cât ai fost plecat.

La cât de tare te iubesc, la cum nu pot să respir fără tine.

— Și cred că ăsta e cel mai bun lucru pentru moment. Țin la tine, Bl...

— Ții la mine?

S-a încruntat strâns. Atinsesem un punct sensibil.

A făcut un pas către mine, iar eu m-am retras înspre ușă, ca și cum volumul vocii lui m-ar fi putut doborî. Îi simțeam furia ca pe o lovitură fizică. Veninul din vorbele lui își croia iute drum prin ființa mea. Lacrimile amenințau să izbucnească, așa că am închis strâns ochii, luptându-mă cu ele.

— Te rog, Blake! Lasă-mi doar ceva timp. E tot ce-ți cer.

Glasul meu nu mai era decât o șoaptă.

— E vorba despre James?

Am lăsat gândul să-mi umble prin minte preț de câteva clipe. Blake îmi dădea un motiv, unul care l-ar fi rănit adânc. Aș fi putut

să recunosc minciuna, iar el m-ar fi crezut. Bănuiala infidelității cu siguranță ar fi fost îndeajuns de nimicitoare, încât să-i stingă dragostea pe care o simțea pentru mine, fără să se mai întrebe dacă spuneam sau nu adevărul.

Am scuturat din cap. N-aș fi putut îndura consecințele negative ale unei recunoașteri mincinoase.

— Nu. N-are nicio legătură cu James.

— Erica, e ceva ce nu-mi spui. Cum de am ajuns de la tine beată, vrând să faci sex la telefon, la noaptea trecută (care, apropo, a fost uluitoare) și acum la asta?

Îi trebuiau răspunsuri. Nu avea să mă lase să plec fără să i le dau. Poate că, după ce urma să ne împăcăm cu despărțirea, i-aș fi putut da niște motive care să aibă sens. Dar nu atunci. Totul era prea dureros. Ar fi citit drept prin mine.

Erau prea multe lucruri nespuse, dar nu-i puteam mărturisi adevărul. Ar fi pornit pe urmele lui Daniel și atunci am fi intrat într-o belea și mai mare. Doamne, poate că niciunul dintre noi n-ar fi supraviețuit! Ca într-un film de Quentin Tarantino, în care nici nu mai poți să ții socoteala cadavrelor însângerate împrăștiate pe podea. Iar noi ne-am fi aflat printre ele, fără să existe vreun învingător. Doar o ditamai încurcătura dracului.

— O să te iubesc mereu, i-am șoptit, temându-mă să pronunț cuvintele cu patima pe care o trăiam în realitate.

Odată ce le-am spus, m-am mai relaxat puțin. Adevărul mă făcea să mă simt în largul meu, iar Blake trebuia să afle măcar atât.

— Știu că ești furios. Ai tot dreptul să fii, dar te rog să nu te îndoiești de asta.

El s-a apropiat, și-a ridicat brațul și l-a proptit în ușă. Am tresărit și m-am retras. Ca un animal chinuit, mai fusesem lovită și, în acea fracțiune de secundă, la asta mă așteptasem. Blake a lăsat mâna în jos și s-a uitat atent la mine. Și-a îndesat degetele în păr. Eu am tras adânc aer în piept, dorindu-mi să-i alung suferința, să-i pot spune cine îmi sădise teama în suflet.

O să doară. Eram acolo să dau o lovitură, nu s-o alin.

Mi-am desfăcut cu neîndemânare încuietorile brățărilor, apoi am ridicat bijuteriile scânteietoare pentru a i le da înapoi. Pentru o secundă, am sperat că o să le ia, că o să le accepte, dar el a rămas neclintit în fața mea, sfredelindu-mă cu acei superbi ochi căprui. M-am ferit, detestând felul în care mă implorau, temându-mă de ce ar fi putut să vadă în ai mei. Când am constatat că nu vrea să ia brățărilor, am trecut pe lângă el și le-am așezat pe masa din bucătărie, alături de cheia apartamentului.

M-am întors să plec.

— Stai!

Stăteam cu fața către ușă, cu mâna pe clanță, gata s-o iau la goană. Blake era aproape. Răsuflarea lui întretăiată îmi dezmiarda pielea.

— Iar faci asta. Fugi.

— Nu fug. Plec.

— Și dacă de data asta n-o să te mai las să te întorci? Pentru Dumnezeu, de câte ori o să-ți mai permit să ne faci așa ceva?

Am strâns din dinți, urând gândul că putea fi ultima șansă pe care mi-o dădea.

— Uită-te la mine, fir-ar să fie!

A izbit cu palma în ușă. Am sărit în sus la auzul zgomotului și al tonului tăios pe care îmi vorbea. Am tras adânc aer în piept și m-am întors încet cu fața către el.

— Spune-mi care-i adevăratul motiv pentru care faci asta, iar eu o să-ți spun de ce e greșit.

— Ți-am zis, am nevoie de timp.

— Prostii!

— Ar trebui să plec.

— Nu, ar trebui să rămâi aici, cu mine. Aici e locul tău.

Am închis ochii și am scuturat din cap. Nu-mi venea să cred că găsisem puterea de a merge atât de departe, însă pe dinăuntru mă destrămam. Dragostea mea pentru Blake se lupta să preia

controlul, în dauna amenințării cât se poate de reale de care trebuia să-l protejez.

Era nevoie să plec, altfel riscam să-mi pierd hotărârea. Înainte să se întâmple una ca asta, m-am răsucit și l-am părăsit fără niciun alt cuvânt.

Am încercat să mă mișc repede, dar greutatea emoțiilor îmi încetinea mișcările, amorțindu-mă. Mi-am făcut bagajele mecanic, într-o stare de amețală și detașare, în care lacrimile îmi încețoșau privirea. N-o să știu niciodată cum de am reușit, dar mi-am îndesat în valiza încăpătoare mai tot ce mi-ar fi putut fi de trebuință pentru câteva săptămâni petrecute departe de apartamentul acela.

Sid era ascuns în camera lui, așa că, din fericire, n-am fost nevoită să dau din nou ochii cu el. Am ieșit din casă și, din pură obișnuință, am cercetat strada, în căutarea lui Clay și a unui Escalade negru. Mark nu mai era o amenințare, iar Blake se întorsese în oraș. Noi doi nu mai formam un cuplu, deci nu mai era nevoie de o dădacă. În ciuda faptului că mă împotravisem ideii de gardă de corp, începuse să îmi placă puțin de Clay.

Mi-am aruncat privirea în josul străzii și am observat o prezență mai puțin binevenită. Connor stătea sprijinit de limuzină. Și-a înclinat pălăria către mine, în semn de salut. Un simplu gest, am presupus eu, de vreme ce probabil primise însărcinarea de a-i raporta lui Daniel fiecare mișcare a mea. Avea s-o țină tot așa până când tatăl meu urma să fie convins că totul se încheiase între mine și Blake.

M-am dus către el, trăgându-mi cu zgomot valiza după mine.

— Poți să-i zici că s-a terminat. Acum lasă-mă dracului în pace.

Chipul lui era la fel de țeapăn și lipsit de emoție ca la ultima noastră întâlnire.

— O să-i transmit mesajul.

Am trecut pe lângă el și am oprit un taxi, începându-mi lunga călătorie către locuința lui Marie, aflată la marginea orașului. Când mașina a cotit pe Commonwealth Avenue, m-am uitat în urmă, ca să mă asigur că omul tatălui meu nu se luase după mine. Din fericire,

n-o făcuse. Marie era ultima persoană pe care o voiam în vizorul lui Daniel. El habar n-avea că noi păstram încă legătura, iar ea era singura care mai știa despre legătura lui de rudenie cu mine.

Taxiul își croia drum prin traficul lejer. O mulțime de oameni își vedeau de treburile lor. Oameni obișnuiți, fericiți, cu probleme simple. Eu părăseam singurul cămin pe care îl cunoscusem vreodată, iar Blake avea dreptate. Fugeam. Era o fugă deznădăjduită și fără nicio țintă dintr-o lume pe care eu o clădisem, una pe care o iubeam cu adevărat.

Capitolul 12

Când am ajuns la ea, Marie nu m-a luat la întrebări. Doar m-a ținut în brațe atât de strâns, încât aproape că m-a durut. Am plâns la pieptul ei, lăsând toată suferința să se scurgă din mine.

— Orice ar fi, o să trecem noi și peste asta, fetiță scumpă, mi-a promis ea.

Aveam nevoie de așa ceva, de cineva care să mă iubească și care, neștiind o iotă despre nimic, să-mi promită că totul o să fie bine. Îmi doream din suflet s-o cred.

Mi-am petrecut ziua urmărind programe stupide la televizor, câtă vreme Marie era plecată cu treburi. Voiam să-mi umplu mintea cu prostii, orice numai să înec tristețea.

După ce am savurat o uimitoare cină gătită în casă și câteva pahare de vin, am început să mă mai relaxez puțin. Nu mă mai simțeam atât de amorțită și mă oprisem în sfârșit din plâns, ceea ce părea un progres.

După masă, Marie și cu mine ne-am așezat comod în livingul ei, unde muzica de jazz cânta în surdină, în timp ce noi ne cuibăream pe

două canapele încăpătoare. M-am învelit cu o pătură și am cuprins în căușul palmelor un pahar mare cu vin. O tăcere confortabilă s-a așternut între noi.

— Îmi pare rău că am picat așa pe capul tău.

— Nu fi caraghioasă! Tu poți să vii oricând aici. Fie că e zi sau noapte. Asta e și casa ta.

— Mulțumesc. Înseamnă mult.

Din păcate, nu mai aveam multe alte locuri în care să fug.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat? m-a întrebat Marie, lăsându-și capul într-o parte.

Evenimentele ultimelor două zile mi s-au perindat în grabă prin minte. Mai întâi Mark, apoi asta. De îndată ce o povară îmi era ridicată de pe umeri, o alta îi lua locul. În ciuda colapsului în care intrasem de când sosisem, evitasem să-i dau vreo informație lui Marie. Ea presupunea că ceva mersese îngrozitor de rău cu Blake și, pentru moment, era de ajuns.

— Nu prea, am răspuns în cele din urmă.

— Poate că ar trebui. Niciodată nu te-am mai văzut în starea asta, iubito.

Ce-i drept, eram terminată. Arătam ca naiba, dar mă simțeam recunoscătoare pentru faptul că, atunci când mă aflam în preajma lui Marie, nu trebuia să arborez o figură fericită. Nici măcar una machiată. Puteam să fiu eu însămi, chiar dacă nu aveam de gând să-i mărturisesc tot adevărul.

— Luăm o pauză. Atâta tot. Nu mă aștept să ne fie ușor, dar crede-mă când îți spun că așa e cel mai bine.

— Ce-a făcut Blake?

— Nu-i vorba despre el, ci despre mine. Eu... chiar nu vreau să vorbesc despre asta, Marie. Oricum, nu în clipa asta.

Ea n-a părut pe deplin mulțumită cu reținerea mea în a-i împărtăși cele petrecute, însă nu avea să mă forțeze. N-o făcuse niciodată. Mereu se pricepuse să-mi lase libertate de mișcare, să nu mă sufoce cu grija și întrebările ei. Iar pentru că proceda așa, de obicei

ajungeam să-i spun probabil mai multe decât ar fi trebuit. Dar de data asta era altceva.

— Vreau totuși să discutăm despre Daniel.

Marie și-a dat ochii peste cap și a oftat.

— Te rog, nu din nou! În momentul ăsta probabil că tu mi-ai putea spune mai multe despre individ decât aş avea eu să-ți zic.

— Ai văzut știrile?

Ea a dat din cap în semn de încuviințare.

— Da, am aflat că i-a murit fiul. O tragedie. Ai vorbit cu el despre asta?

— Da, a primit destul de bine vestea.

Replica mi-a ieșit ceva mai sarcastică decât intenționasem. Vinul mă făcea prea slobodă la gură. Am lăsat jos paharul. Nu-mi puteam permite scâpări provocate de „serul adevărului“. Miza era prea mare ca să risc să devin neglijență.

— Vreau să-mi zici tot ce știi despre el, Marie. Nu avea grijă să înfrumusețezi trecutul. Crede-mă când îți spun că nu-mi fac niciun fel de iluzii în ceea ce-l privește.

Ea a rămas tăcută, trecându-și degetele peste marginea paharului. Privirile ni s-au întâlnit și mi-am dat seama că mai erau lucruri pe care nu mi le povestise. Spre binele meu, fără îndoială.

— De ce îți dorești atât de mult să afli? Nu te-ai gândit niciodată că Patty a avut un motiv pentru care nu ți-a spus?

— Mă gândesc la asta în fiecare zi.

Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost așa al naibii de curioasă? Nu l-aș fi găsit niciodată pe Mark. Mi-aș fi păstrat anonimatul, iar el ar fi rămas în viață. Blake n-ar fi fost pe jumătate răspunzător pentru moartea lui și nu s-ar fi aflat în pericol să-și piardă propria viață. Doamne, întreaga situație ar fi arătat altfel în clipele acelea. Cu totul altfel.

— Vreau să știu, pentru că n-am toată încrederea în el. Mă vrea în viața lui. Desigur, nu în mod public, ca fiică a lui, dar trebuie să aflu în ce mă bag. Daniel nu se arată extrem de deschis, iar soția

lui vrea să păstrez distanța. E complicat. Mă gândesc că, dacă mi-ai putea spune ceva despre trecutul lui, ar fi un început. Aș vrea măcar să știu cine a fost el.

Marie a rămas cu ochii pironiți în pahar, cu buzele strânse într-o linie aspră.

— Habar n-aveam că o să-l găsești, dar de cum ai făcut-o, am avut presentimentul groaznic că o să se ajungă la asta.

— La ce?

— La faptul că voi fi nevoită să-ți zic totul. Patty m-a pus să-i promit că n-o să-ți povestesc niciodată. Până de curând mi-a fost ușor să-mi țin promisiunea, pentru că, de fapt, tu nu m-ai luat nici odată la întrebări. Acum, după atâția ani, îmi ceri să-i nesocotesc dorințele?

Nimic nu mi se părea mai important decât să aflu cine era Daniel cu adevărat. Ce-l motiva, cine conta cel mai mult pentru el. Trebuia să descopăr cum să mă înțeleg cu un om atât de crud și intransigent. Am insistat, căci nu voiam să las vinovăția să se amestece în ceea ce simțeam atunci.

— Nu-i nesocotești dorințele. Eu deja știu cine e el. Am aflat pe cont propriu. Acum nu mai am nevoie decât să mă ajuți să umplu golurile.

— Nenorocita aia de poză!

Marie a murmurat o înjurătură. Ea rareori înjura. Apoi a oftat iar.

— Se iubeau. Orice străin și-ar fi putut da seama. Ți-am spus cândva că toți o îndrăgeau pe Patty. N-am mințit. Era frumoasă, bineînțeles, dar și caldă, charismatică. Avea o energie splendidă, care-i atrăgea pe oameni înspre ea, iar Daniel a remarcat lucrul ăsta. Ca o molie atrasă de flacără, a trebuit s-o aibă. A curtat-o, nu s-a dat în lături de la nimic. A fost chiar al naibii de romantic și n-a durat mult ca ea să se îndrăgostească până peste cap. În doar câteva luni, au devenit de nedespărțit.

— Și ce n-a mers?

— Anul școlar se apropia de sfârșit. Evident, ea voia să știe încotro se îndrepta relația lor și dacă aveau vreun viitor. De fiecare dată când îl întreba despre asta, Daniel ocolea subiectul. O amâna, spunându-i că deocamdată nu trebuie să-și bată capul cu așa ceva. Că o să discute când o să vină vremea. Bineînțeles că vremea a venit atunci când ea și-a dat seama că e însărcinată. Avea nevoie de răspunsuri. Acum ori niciodată, trebuia să afle dacă o să rămână împreună.

— El a pus capăt relației?

— Nu, după absolvire, a trimis-o înapoi în Chicago, la rudele ei. I-a spus că trebuie să încerce s-o scoată la capăt cu ai lui. O solidă și influentă familie de politicieni ca a lui nu se putea să nu aibă păreri ferme cu privire la întreaga situație. Nu conta că și ea provenea dintr-o familie bună. Daniel n-avea decât să se distreze cât poftea, dar se așteptau să încheie o căsătorie strategică, cu cineva care să poată spori valoarea familiei și a numelui Fitzgerald.

— Par idei de modă veche.

— Nu tocmai. Nu când sunt în joc banii și puterea, crede-mă.

— Și ce s-a întâmplat?

— Patty s-a întors acasă și a așteptat. Săptămânile au trecut una după alta. Până la urmă, Daniel a sunat-o și i-a spus că relația lor n-o să meargă. În toamnă, el urma să înceapă facultatea de drept, iar o soție și un copil pur și simplu nu-și aveau locul în proiectul ăsta. Familia lui nici nu voia să audă.

— S-a despărțit de ea, așa, pur și simplu?

— I-a spus că o iubește sincer. Dacă mai are vreo importanță, mama ta mi-a povestit că Daniel părea să regrete, dar era ca o marionetă între ai lui. Dependent de avere, sclav al așteptărilor. Își făcuse un întreg plan pentru viitor, pe care trebuia să-l respecte. Patty și cu tine nu făceați parte din el.

Știam bine povestea, dar mi se părea ciudat să mi-l închipui pe Daniel, pe intimidantul și puternicul Daniel, în ipostaza asta. Fusese la fel ca jumătate dintre foștii mei colegi de la Harvard, independenți și al dracului de încrezuți, până ce venea weekendul petrecut cu

părinții, iar atunci să-i vezi cât de repede se cumișteau. Nu puteau risca să piardă sprijinul financiar de la mami și tati.

— Uau!

Cine știe care erau sentimentele lui reale, însă Marie tocmai discreditase complet ce-mi spusese el mie.

— Daniel știa că ea o să mă păstreze?

— Nu. El i-a spus că ar trebui să întrerupă sarcina, dar Patty nu i-a mărturisit ce avea de gând să facă. După aceea n-au mai vorbit niciodată, deci e posibil ca el să fi presupus că a făcut avort.

Mi-am amintit puținul timp petrecut împreună cu el în locuința lui din Cape Cod, când îl întrebam de ce mama nu-i spusese niciodată despre existența mea. *După ce s-a întors la Chicago, am presupus că o să rezolve problema. N-am mai primit nicio veste de la ea și n-am vrut s-o caut ca să nu trezesc bănuielile rudelor ei.*

Mincinos murdar și nenorocit.

Am rămas mută de uimire, încercând să pricep de ce Dumnezeu ar fi vrut să aibă de-a face cu mine acum, după ce în trecut ne îndepărtase cu atâta răceală. Viața lui respecta mărețul plan ce-i fusese pregătit cu ani în urmă. Ce se schimbese atât de mult, încât acum îmi găsea și mie un loc în el?

Marie a venit și s-a așezat lângă mine, luându-mi mâinile în ale ei.

— De asta nu ți-am spus niciodată, scumpo. Mă urăști pentru că ți-am povestit?

— Bineînțeles că nu. Ar fi trebuit să știu toate astea. Zău! Doar că nu mi se pare prea logic faptul că acum vrea să mă cunoască.

Am scuturat din cap.

— Erica, nu știu ce s-a întâmplat pentru a-l face să se răzgândească în privința ta, în afara împrejurării în care tu l-ai găsit pe el. Dar sper sincer să te merite acum, după tot ce-a făcut.

M-am aplecat ca s-o îmbrățișez pe Marie. Ea m-a ținut strâns la piept, mângâindu-mi părul așa cum obișnuia să facă mama mea. M-am înmuiaț lângă trupul ei subțire, dorindu-mi să pot plânge.

Dar m-am abținut, știind că, dacă o s-o iau de la capăt, n-o să mă mai pot opri. Începeam să pierd puținul control pe care-l aveam asupra emoțiilor mele. Am sărutat-o în semn de noapte bună și m-am scuzat pentru a merge la culcare, jurându-i că mă simt bine. Că mă simt foarte bine.

M-am făcut comodă în camera de oaspeți a lui Marie. Luasem cu mine paharul de vin pe jumătate gol și mă hotărâsem să-l beau dintr-o singură înghițitură. La naiba cu Daniel! La naiba cu afurisita asta de zi îngrozitoare!

Am așezat paharul pe noptieră și mi-am desfăcut valiza. Nu mă deranja să stau cu Marie, dar situația nu era tocmai ca pe vremuri: vacanțe de vară, weekenduri de sărbători... Acum fugeam de propria mea viață, fără să am vreo idee unde urma să ajung.

Am aruncat o privire către telefon și, ignorând glasul rațiunii, l-am luat și am citit un mesaj primit de la Blake.

Sună-mă. Hai să rezolvăm problema. Te iubesc.

*

Cu greu am ajuns la serviciu la timp. Mă gândisem în trecut să-mi iau o zi liberă, dar aveam o echipă întreagă la birou, în vreme ce eu nu eram acolo. După ce văzusem mesajul lui Blake, adormisem plângând. Dacă SMS-urile ar fi putut săucidă, vorbele lui m-ar fi spintecat de la un capăt la altul. După ce le citisem, îmi închisesem telefonul, hotărâtă să nu-l mai deschid înainte de a reuși să mă stăpânesc. Porcăria cu plânsul trebuia să înceteze.

Când am sosit, mi-am fluturat mâna înspre echipă în semn de salut și am dispărut în biroul meu. Risa s-a înființat numaidecât acolo, pentru a-mi spune ultimele noutăți, care aveau de-a face cu faptul că eu trebuia să-i pregătesc alte contracte și să organizez împreună cu băieții activele aduse de noile conturi. Pentru prima dată, îi eram recunoscătoare pentru energia ei fără limite și pentru etica profesională neabătută. Deși mă simțeam epuizată, ea m-a azvârlit drept

în muncă, adică tocmai acolo unde ar fi trebuit să se îndrepte toată atenția mea în ultimele două săptămâni.

Îmi stătuse prea mult capul la altele. Mă gândisem la Blake, îmi făcusem griji din pricina lui Mark, dar în acea zi m-am cufundat în treburile cotidiene cu o fervoare care a făcut ca toate celelalte preocupări să se piardă în fundal. Dacă nu reușeam să le fac să dispară cu totul, aveam să mă mulțumesc cu diminuarea lor.

Peste weekend, James schițase pentru noi câteva variante de campanii publicitare. Toți trei ne-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii încercând să cădem de acord asupra unei direcții. Eu aș fi vrut să dau mai multă greutate părerilor Risei, dar, în ciuda entuziasmului cu care atrăgea noi clienți, ea părea să se înmoaie puțin în preajma lui James. Ori de câte ori el spunea ceva, îl aproba cu emfază. Când el se lăsa în față pentru a sublinia o idee, făcea și ea la fel, profitând de orice ocazie pentru a-l atinge ca din întâmplare.

Când, în sfârșit, i-am dat Risei o altă sarcină, care a scos-o din biroul meu, James s-a relaxat vizibil. Am continuat să discutăm despre restul de însemnări ale lui, iar conversația a fost mai lejeră. Dar l-am surprins aruncându-mi priviri întrebătoare.

— Ești bine?

Am încercat să nu mă uit în ochii lui. Mă fixau cu o intensitate cu care începeam să mă obișnuiesc.

— Sunt bine, i-am răspuns și am afixat un zâmbet fals.

— Pari obosită.

— Sunt, am recunoscut eu, simțind ceva mai acut extenuarea.

— Cum a mers treaba între tine și Landon după seara aceea?

Am închis ochii pentru o clipă, respingând valul de emoție ce se înălțase de cum fusese pomenit numele lui Blake.

— Cred că am pus la punct graficele astea, James. Tu ocupă-te doar de cele câteva mici ajustări despre care am vorbit și ar trebui să fim gata să-i dăm drumul.

Orice altceva nu era treaba lui. Nu voiam să discut despre ciudata confruntare de vineri, dintre el și Heath, nici despre sfârșitul relației

mele cu Blake, nici despre felul în care mă atinsese el în timpul partidei de biliard, de parcă ne-am fi cunoscut de mult mai multă vreme și mult mai bine decât în realitate. Intenționam să înghesui toate astea într-un colț, laolaltă cu restul de sentimente cu care nu aveam chef să mă confrunt în clipele acelea.

— Nu e tocmai un răspuns.

Am oftat și m-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Dacă ții neapărat să știi, ne-am despărțit în weekendul ăsta.

— Asta o să afecteze afacerea, având în vedere că el e investitor?

— Nu, e un investitor din umbră și nu poate rezilia împrumutul.

Nu că ar fi făcut-o, oricum. Totuși, aș vrea să-i înapoiez banii de îndată ce o să pot, ca să putem redeveni independenți.

— Tu cum te simți?

— Sunt OK, am mințit eu.

Îi eram recunoscătoare pentru grija lui, dar mă temeam că asta nu era tot ce simțea față de mine.

— Știi, sper, că poți vorbi cu mine. Sunt aici.

— Mersi, James.

— Mă scuzați.

Privirea mi s-a îndreptat ca o săgeată înspre marginea biroului meu, acolo unde stătea acum Blake. El s-a uitat scurt la mine, după care și-a ațintit ochii asupra lui James. Acesta l-a înfruntat cu o privire rece ca oțelul, pe care o vedeam pentru prima oară la el. Sfinte Sisoe, nu era de bine!

Nimeni nu se clinea.

În cele din urmă, Blake s-a întors din nou către mine, abia reușind să-și ascundă iritarea din voce.

— Putem discuta între patru ochi?

Am deschis gura ca să-i răspund, dar James mi-a luat-o înainte.

— Suntem într-o ședință.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele pe piept, dând semn că intenționa să rămână.

— Nu cu tine vorbeam.

Blake nu-și mai ascundea iritarea. A făcut un pas amenințător, determinându-l pe James să se ridice și el în picioare. Stăteau la câțiva metri distanță unul de celălalt, duelându-se din priviri. Blake era ceva mai înalt, dar James avea un trup mai voinic, mai bine legat. S-ar fi putut înfrunța de la egal la egal, dar eu îl mai văzusem pe Blake în acțiune. Felul în care ataca atunci când mă apăra era un factor imprezvizibil de care James nu avea nici cea mai mică idee.

M-am ridicat repede și l-am apucat pe Blake de braț, îndemnându-l să iasă din impasul în care intrase cu James.

— Blake, hai să discutăm afară.

El a rămas pe loc, cu mușchii tensionați și neclintii. Până la urmă, s-a relaxat suficient cât să se întoarcă și să iasă din birou împreună cu mine. L-am condus de-a lungul holului, recunoscătoare că ne îndepărtam îndeajuns de mult de sediul firmei, încât să avem puțină intimitate, chiar dacă dialogul dintre noi devenea unul aprins.

— Despre ce voiai să vorbim? l-am întrebat încordată.

— Ce-ar fi să începem cu el? Ce s-a întâmplat weekendul ăsta? I-ai tras-o?

Am scos un sunet de revoltă când am auzit acuzația, devenind la fel de furioasă ca și el.

— Nu! Ți-am spus că suntem prieteni. Voia doar să mă apere.

— Ce-l face să creadă că ai nevoie să fii apărată?

— Tu pari să crezi asta în mod regulat, deci poate că e o epidemie. Poate că sunt genul de fată pe fruntea căreia scrie „domniță la ananghie“. Nu știu, dar în clipa asta n-am nevoie să vii aici și să-mi faci probleme. E locul meu de muncă. Dacă vrei să discutăm, putem s-o facem, dar în altă parte. Nu poți să apari așa, tam-nisam.

— Acum nu mai am voie nici să vin aici?

Am șovăit, gândindu-mă în grabă dacă s-ar fi convenit să fac o concesie. Însă orice întâlnire cu el era riscantă.

— Nu cred că e o idee bună, Blake.

— Lasă-mă să înțeleg. Te desparți de mine doar pentru că ai nevoie de spațiu ca să-ți pui ordine în viață. Iar acum mă alungi din

afacerea în care am investit patru milioane de dolari și te aștepți ca eu să mă retrag pur și simplu? Fără nicio întrebare?

M-am sprijinit de perete, oboseala punând din nou stăpânire pe mine.

— Tu n-ai venit aici pentru afacere. Dacă ar fi fost așa, am fi discutat altfel.

— Ai dreptate. Nu pentru asta am venit.

— Atunci ar trebui să pleci.

Am întors capul, evitându-i privirea. El a ridicat încet o mână și mi l-a răsucit la loc, silindu-mă să mă uit în ochii lui arzători și plini de hotărâre.

— Tu fugi de ceva. Poate că de mine, dar știi ce? De data asta n-o să te mai las. Ai nevoie de timp ca să te lămurești cum stau lucrurile? Bine, dar o să ne lămurim împreună. Hai să mergem înapoi acasă și să vorbim pe îndelete.

Am intrat în panică. N-aș fi fost niciodată în stare să supra-viețuiesc unei confruntări între patru ochi cu el, spunându-i jumătăți de adevăr până ce avea să se lase cumva convins. Iar Blake urma s-o țină tot așa, trecând pe la mine, urmărindu-mă până când aveam să-i dau un răspuns logic. Cu cât tocam mai mult, cu atât mai firave aveau să pară argumentele mele. Trebuia să mă creadă, odată pentru totdeauna, căci dacă Daniel ne-ar fi văzut împreună... Nici nu mă puteam gândi!

— Nu mai am nevoie de timp ca să descopăr ceea ce știu deja.

I-am dat mâna la o parte.

— Nu există nimic ce-ai putea spune ca să mă faci să mă răzgâdesc. O să-ți înapoiez banii imediat ce o să-i am, dar în clipa asta nu-mi permit să te implic în afacere. O să discut cât pot de repede cu Sid să preia el contractul de închiriere, dar chiria o să ți-o primești oricum.

M-am silit să-mi cred propriile vorbe și m-am uitat drept în ochii lui. Nu-l puteam lăsa să se îndoiască, riscând totul fiindcă nu eram în stare să pun capăt cum trebuie relației.

Blake a străbătut distanța dintre noi, cuprinzându-mi obrazul în palmă cu și mai multă hotărâre. Mi s-a tăiat răsuflarea și m-am luptat din răspuțeri cu toate instinctele pentru a nu-l săruta. Buzele lui erau atât de aproape! Răsuflarea lui întretăiată s-a unit cu a mea.

— Mă iubești.

Rostise vorbele ținându-și dinții încleștați, ca și cum ele l-ar fi ars. Eu mă luptam cu forța magnetică dintre noi, deși simțeam cum cedez, cum pierd controlul. *Trebuie să-l protejezi*, mi-am amintit. Viața lui depindea de asta.

— Dacă mă iubești, o să mă lași să plec.

Mi s-a rupt inima în clipa în care am folosit chiar cuvintele lui Daniel împotriva omului de care eram îndrăgostită.

Mi-am trecut degetele peste conturul aspru al maxilarului său și l-am simțit înmuindu-se sub atingerea mea. M-am ridicat în vârful picioarelor pentru a-l săruta cu blândețe. Un ultim sărut. Blake s-a aplecat pentru a-l prelungi, dar m-am retras înainte să apuce să o facă.

— Adio, Blake!

Aproape că ajunsesem la capătul holului, când el a vorbit în sfârșit.

— Să nu te mai întorci, Erica!

Replica lui m-a pus la pământ. Am simțit un nod în stomac la gândul că puteam să pierd orice șansă la un viitor împreună. M-am întors cu fața către el, speriată de ce aveam să văd în ochii lui. Blake stătea cu pumnii strânși pe lângă corp, cu fălcile încleștate, cu mușchii încordați.

— Dacă acum închei relația, nu te mai deranja să vii înapoi.

Cu mâinile tremurând, am deschis ușa firmei și am dispărut înăuntru, lăsând în urmă tot ce mi-era mai scump pe lume.

Capitolul 13

Restul săptămânii s-a scurs ca prin ceață. Abia dacă am ieșit din birou. Concentrarea mea asupra muncii, cândva binevenită, căzuse într-o obsesie de a merge înainte, în ciuda lipsei de somn. Chiar și atunci când dormeam, imaginile ce mă bântuiau nu mă ajutau să mă odihnesc cu adevărat.

Cumva, oboseala și faptul că mă supuneam singură presiunii de a continua să lucrez mascau o mare parte din suferință. Hăul ce se căsca în pieptul meu acolo unde, cândva, fusese o inimă nu mi se mai părea atât de nimicitor atunci când pretindeam că-mi pasă doar de cifre, liste și mersul înainte al afacerii, la o viteză primejdioasă. Toți cei din firmă țineau pasul. În ritmul ăsta, probabil că până la urmă nu aveau să-mi mai trebuiască banii tatălui meu. În orice caz, voiam să-i restitui cât mai repede împrumutul lui Blake.

Eram în mijlocul unei ședințe cu Risa, când am primit un telefon de la Daniel. I-am spus fetei că trebuie să răspund și am așteptat-o să iasă înainte să încep discuția.

— Alo.

— Erica, sunt jos. Aș vrea să vorbesc cu tine.

Glasul lui era rece și poruncitor.

— Ieși prin spate.

Am închis, apoi i-am spus Risei că ies să iau prânzul mai devreme. Am ieșit pe ușa din spate și l-am găsit pe Connor la volanul Lincolnului, așteptând în parcare, cu motorul la ralanti. Daniel stătea sprijinit de capotă, fumând o țigară, îmbrăcat în obișnuitul lui costum negru, cu cămașă albă. Întruchiparea politicianului, mi-am zis eu, în timp ce prin minte îmi alergau motivele pentru care s-ar fi putut afla acolo. Marie, Blake... Nici nu mai puteam vorbi din cauza fricii care pusese stăpânire pe mine.

— Ți-e foame?

Am scuturat din cap, mai degrabă din zăpăceală decât pentru a-i da un răspuns adevărat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Hai să luăm prânzul!

El s-a împins de lângă mașină și a azvârlit țigara. Mi-a deschis portiera și mi-a făcut semn să urc, păstrând pe chip o expresie de nepătruns.

M-am silit să mă mișc. Pe vremuri mi se încălzea inima la vederea lui, oricât de intimidat ar fi părut uneori. Pe atunci primeam cu bucurie timpul petrecut împreună, dar acum trebuia să-mi forțez picioarele să se pună în mișcare pentru a intra în mașină alături de el.

— Connor, du-ne la O'Neill!

Am inspirat adânc de câteva ori, încercând să mă liniștesc. O'Neill părea o destinație destul de nevinovată. Poate că Daniel voia doar să mâncăm împreună. Toate nopțile nedormite îmi sporiseră enorm starea de neliniște.

— De ce ai vrut să ne întâlnim?

— Intenționez să trec mai repede pe la tine, dar m-am gândit că ți-ar prinde bine un răgaz. Cum merge treaba cu Landon?

Un val de ușurare m-a cuprins la gândul că Blake era în siguranță, însă a fost iute înlocuit de amintirea durerii pe care o provocase despărțirea noastră.

— N-am de unde să știu. Nu l-am mai văzut de zile întregi.

M-am uitat îndelung pe fereastră, sperând că Daniel nu avea să mă oblige să-i înșir toate detaliile despărțirii noastre.

— Bun. Înțeleg că pare să fi acceptat situația.

Am ridicat din umeri, încercând să ignor junghiul pe care-l simțeam în piept la gândul că era posibil ca Blake să fi renunțat, în sfârșit, la noi doi. Dar asta voisem, nu? Nu mai primisem nicio veste de la el toată săptămâna, lucru care mă liniștea și mă chinuia în același timp. Mi-am înghițit lacrimile care îmi ardeau ochii. Acum nu era momentul pentru așa ceva.

— El a însemnat chiar atât de mult pentru tine?

Daniel îmi vorbise pe un ton mai blând decât mă așteptasem, așa că m-am întors cu fața către el, clipind pentru a-mi usca genele. Aș fi putut să jur că zărisem un licăr de tristețe în privirea lui, însă m-am gândit că nu făceam decât să-mi proiectez propria suferință.

I-am cântărit în minte întrebarea. Blake însemnase totul pentru mine, dar la ce bun să-i fi spus asta lui Daniel?

— Te-am întrebat ceva!

— E singurul om pe care l-am iubit vreodată.

El s-a încordat ușor și s-a uitat în altă parte. Adevărul și reacția lui stranie mi-au dat puțin curaj.

— Nu prea am timp pentru asemenea mici întâlniri. Putem să trecem la subiect?

— Ai grijă!

Daniel și-a îngustat puțin ochii, ceea ce mi-a amintit cât de înspăimântător putea deveni în doar o clipă. M-am întrebat în tăcere de la cine-mi moștenisem temperamentul, deși niciodată nu aveam să mă pot compara cu el la capitolul ăsta.

— Ți-am zis că te scot pentru prânz.

Mi-am încrucișat brațele la piept, asigurându-mă că stau strâns lipită de cel mai îndepărtat capăt al banchetei. Connor ne condusesese către sudul orașului și trecuserăm pe străzi pline de case identice, lipite una de alta, până când ajunseserăm să străbatem drumul principal al unui mic cartier de la periferie.

— Unde suntem?

— În vechea mahala. Aici au crescut bunicul tău și tatăl lui, înainte ca numele Fitzgerald să însemne ceva.

M-am lăsat pe spate și am studiat împrejurimile. Nu mai fusesem niciodată în acea parte a orașului. Se deosebea mult de străzile curate, invadate de turiști, din centrul localității. Nu era nici cea mai sigură zonă. Connor a oprit în fața unei taverne de la colțul străzii. Pe o firmă uzată scria *La O'Neill*.

L-am urmat pe Daniel afară din mașină și am rămas stingheră lângă el, în timp ce-i strângea mâna bărbatului care stătea așezat pe un taburet chiar în fața intrării. Era un tip lat în spate și musculos, asemenea lui Connor, dar cu păr cârlionțat, negru ca tăciunele, și ochi închiși la culoare, în mare parte ascunși de bucle și de cozorocul unei șepci cadrilate. Individul l-a salutat pe Daniel spunându-i pe nume și ne-a lăsat să trecem.

Am pătruns în interiorul întunecos al tavernei și ne-am așezat în colțul din capătul opus intrării. Daniel a comandat beri și doi burgeri. O'Neill avea cu siguranță un meniu limitat, așa că n-am comentat. În plus, mă hotărâsem să-mi aleg luptele cu Daniel, dacă nu voiam să capăt obiceiul de a-mi ascunde vânățiile. Doamne, cât eram de recunoscătoare că mama nu putea să mă vadă în momentele acelea!

— Aș vrea să discutăm despre afaceri, a început el.

Eu îmi doream să mai amânăm subiectul. Trebuia să aflu mai multe despre el, dacă aveam de gând să găesc o cale de scăpare din încurcătura în care intrasem.

— Ce mai face Margo? l-am întrebat, sperând să abat discuția de la marele plan pe care-l avea cu viața mea.

— Atât de bine pe cât e de așteptat.

A dat peste cap o bună parte din porția lui de bere. Eu am lăsat-o pe a mea să se mai așeze.

— Știi că vrea să stau departe de tine? Mi-a spus-o pe șleau în timpul galei. N-o să fie încântată să mă vadă în preajma campaniei ori a vieții tale personale.

— Are intenții bune, dar deciziile astea nu-i aparțin.

— N-o să apară tensiuni dacă o să-i nesocotesc pe față dorințele?

— Margo e cea mai mică dintre preocupările noastre.

— Poate mă luminezi și pe mine în privința preocupărilor tale. Amenințarea de a-l ucide pe Blake și intenția de a-mi lichida afacerea sunt în continuare în fruntea listei tale de priorități?

El a rânjit lent.

— Dacă ai impresia că gura aia obraznică n-o să te bage în bucluc pentru că suntem în public, mai gândește-te!

M-am uitat repede în jur. Barul era aproape gol, iar clienții nu păreau genul cărora să le pese prea mult de o mică ceartă la ora prânzului. Ca să nu mai spunem că Daniel părea să fie unul dintre consumatorii favoriți ai localului. Poate că cei de acolo erau tipii care-i făceau treburile murdare, atunci când cineva trebuia să se ocupe de oameni ca Mark.

Daniel avea dreptate. Probabil că n-aș fi ajuns nicăieri vorbindu-i impertinent. M-am îmbufnat și m-am lăsat pe spătarul scaunului.

El a trântit un teanc de hârtii pe masă și l-a împins către mine.

— Țsta-i planul nostru de marketing. Eu n-am vreme să-l citesc și, chiar dacă aș avea, nu sunt sigur că aș pricepe mare lucru. Mi s-a spus că are un grad mare de generalitate, ca să putem răspunde noutăților apărute zilnic în plan politic și local, care sunt foarte diferite. În scurt timp, o să începem procesul de angajare, pentru a înlocui persoanele care conduc lucrurile în momentul ăsta. Desigur, totul e de față, având în vedere că pe tine vreau să te aduc în echipă.

— Cum rămâne cu afacerea mea?

— Landon a dispărut din peisaj, iar tu o să-ți primești cât de curând banii din partea mea. Găsește o cale de a o face să meargă fără tine sau vinde-o. Nu-mi pasă ce alegi.

— Dacă mi-ai lăsa mai mult timp, aş putea ajunge să fac profit pe cont propriu, fără ajutorul tău.

— Cât timp?

— Vreo două luni, poate. Nu sunt sigură, am mințit eu.

Realist vorbind, probabil că aş fi avut nevoie de şase luni sau mai mult.

— Nu, n-avem vreme pentru așa ceva.

M-am lăsat în față, sperând să-l conving.

— Daniel, te-aş putea ajuta să găsești un om pentru postul ăsta. Pe cineva cu aceeași pregătire, care să poată contribui cu aceleași calități ca și mine. Nu știu de ce...

— Erica, asta nu-i o negociere.

Tonul lui devenise îndeajuns de tăios, încât să atragă niște priviri dinspre bar.

— Tu o să lucrezi pentru campanie. O să lucrezi pentru mine. Acum îmi dau seama că încerci să găsești o cale ingenioasă de a scăpa. În timp ce faci asta, ai grijă să nu uiți un lucru: mie nu-mi pasă ce înseamnă Landon pentru tine. Ar putea fi și tatăl copiilor tăi, tot n-aș ezita să-l scot din ecuație. N-aș sta pe gânduri nici măcar o secundă. Pricepi? Deoarece credeam că am fost destul de limpede la ultima noastră discuție.

Barmanul ne-a adus burgerii și a dispărut fără niciun cuvânt. Am rămas cu ochii pironiți în farfurie, fără nicio poftă de mâncare, îngreșoșată de amenințările lui Daniel.

— Erica.

Am închis ochii și am rostit următoarele cuvinte cât am putut de calm.

— Te înțeleg perfect. Totuși, dacă mă angajezi pentru a te folosi de mintea mea, poate ar fi bine să-mi spui în ce moment s-ar cuveni

să mă întind pe jos și să mă las călcată în picioare. Sau tu ești singurul care o să se ocupe cu asta?

— Aici nu-i vorba despre tine, ticăloasă mică!

A izbit cu palma în masă, atrăgând din nou câteva priviri plictisite dinspre bar. Speriată, m-am lipit de spătarul scaunului, încercând să mai câștig câțiva centimetri de spațiu între mine și furia lui.

— Aici e vorba de ceva mult mai important și mai de succes decât o să fii tu vreodată. E vorba de familia mea! Familia *noastră!* Generații întregi din neamul nostru și-au petrecut viața târându-se afară din locuri ca ăsta, astfel încât să poată să facă ceva mai mareș. Iar acum o să fii și tu parte din treaba asta. O parte mică și totuși importantă, iar cu cât o să-ți dai mai repede seama cum stau lucrurile, cu atât mai bine o să-ți fie. Acum mănâncă-ți burgerul!

— Nu mi-e foame, am șoptit.

Privirea i-a devenit atât de glacială, încât am luat numaidecât un cartof prăjit și am mușcat din el. Am continuat să mâncăm în tăcere, ochii întâlnindu-ni-se din când în când, fiecare pereche rece și albastră ogliind-o pe cealaltă. Aș fi fost norocoasă să scap de mânia lui pe drumul de întoarcere. De data asta, nu mai era ca atunci când mă ciondăneam cu Blake sau când îmi îndrumam colegii pe calea cea bună. Zgândărisem uriașul, iar el nu dormea. O fi fost Daniel mândru de reușitele mele, dar nu-mi permiteam luxul de a fi fetița tatei, care poate să-l ia peste picior și să scape nepedepsită. Cumva trebuia să mă învăț să tac naibii din gură sau să joc altfel, pentru că dintr-o confruntare directă nu aveam să câștig prea mult.

*

Connor m-a lăsat la birou după un drum în mare parte tăcut, cu excepția momentului în care Daniel mi-a promis că-mi va da de știre când să vin la sediul companiei pentru a face cunoștință cu echipa de acolo. Mi-am notat în minte vorbele lui, apoi mi-am petrecut restul

timpului uitându-mă pe geam, simțind cum propria viață îmi scapă printre degete.

Am intrat în sediu și am găsit-o pe Risa proptită de masa lui James, zâmbind și sporovăind, în vreme ce el își îndrepta jenat atenția când spre ea, când spre ecranul calculatorului. Întreaga scenă avea ceva ce m-a scos din sărite.

— Risa, pot să vorbesc cu tine?

Ea s-a ridicat, ca și cum aș fi rupt o vrajă, care, de fapt, exista doar în mintea ei. M-a urmat în biroul meu.

— Chestia asta trebuie să înceteze, i-am zis pe de-a dreptul, incapabilă să-mi îndulcesc cuvintele.

— Ce?

— Chestia asta a ta cu James. Nu ne permitem asemenea distracții. Am nevoie să-ți vezi de treabă, nu să-ți petreci jumătate de zi la masa lui, flirtând.

— N-am idee despre ce vorbești, a spus ea, încruntându-se și dându-și nervoasă părul după ureche.

— Știi că nu avem o politică oficială privind relațiile la locul de muncă, pentru că, sinceră să fiu, n-am prevăzut că asta va deveni o problemă, dar acum, că este, înțeleg de ce companiile impun astfel de reguli. Pune ochii pe altcineva. Am nevoie ca el să lucreze și am nevoie ca tu să te aduni.

Risa a închis brusc gura și s-a făcut roșie ca sfecla. Nu-mi dădeam seama dacă era mai degrabă rușinată ori furioasă, dar faptul că o chemasem la mine o luase complet prin surprindere. Nu era prima dată când îi făceam observație, însă niciodată n-o mai luasem la rost atât de direct. Pur și simplu nu mai aveam răbdare să mă învârt în jurul subiectului. Nu în ziua aceea.

— Cum rămâne cu tine și Blake?

Îmi petrecusem o bună parte din ultimele două ore abținându-mă să-i spun lui Daniel ce credeam cu adevărat despre el. Chiar ar fi trebuit să-mi aleg un moment mai potrivit pentru discuția cu Risa, dar... iată-ne. Am vorbit încet, încercând să-mi păstrez calmul.

— El e un investitor, nu un angajat, iar relația noastră nu te privește.

Risa s-a îmbufnat și a început să bată cu vârful piciorului în podea.

— OK, să trecem mai departe. Ceva nou? am întrebat, sperând să neutralizez tensiunea și să ne întoarcem la muncă.

Ea m-a privit lung preț de câteva clipe, după care a inspirat adânc.

— Sâmbătă o să particip la un eveniment caritabil. E dedicat unei fundații care sprijină educația tehnologică pentru copii din cartierele sărace. Max s-a gândit că ne-ar prinde bine să fim prezenți acolo.

— Sigur, pare un proiect pe care l-am putea susține.

— Și eu m-am gândit la fel, dar nu știam sigur dacă avem prevăzută în buget o sumă pentru donații.

— Sunt sigură că putem găsi ceva.

— Grozav, doar să-mi spui și mă ocup de toate aranjamentele.

— Știi, e posibil să fie genul de eveniment la care să particip și eu.

Am încercat să nu mă simt jignită de aerul ei mirat.

— Nu m-am gândit. În ultima vreme ai părut foarte distrată. N-am vrut să te deranjez cu asta. Știu că ai alte treburi de care să te ocupi, iar stabilirea relațiilor e în sarcina mea. Scuze, probabil că ar fi trebuit să te întreb.

— E în regulă. Am avut multe pe cap.

— Vrei să vii? Aș putea să-l sun pe Max și să încerc să obțin un bilet în plus.

Am cântărit în minte oferta. Trecuse ceva vreme de când nu mai văzusem alte locuri în afara casei lui Marie și a biroului meu. Ideea de a mă amesteca printre oameni când încă nu mă simțeam în apele mele era puțin înfricoșătoare, însă ar fi fost util să-mi mai îndrept atenția și spre altceva. Chiar și dacă n-ar fi folosit la nimic altceva, socializarea tot era mai bună decât să rămân singură cu gândurile mele.

— Chiar cred că aş vrea. Ar putea fi o schimbare plăcută de peisaj.

— În regulă. O să văd ce pot face.

Risa mi-a aruncat un zâmbet forțat, apoi a plecat în grabă. Am oftat în sinea mea, recunoscătoare că stătuserăm totuși puțin de vorbă. Era supărată, dar nu voiam ca tensiunile dintre noi să ne afecteze munca. Și cerul îmi era martor că în ultimele două săptămâni fusesem un dezastru ambulant. Eu știam doar cum mă simțeam pe dinăuntru. Nu-mi puteam închipui cum eram percepută din exterior, iar în cea mai mare parte a timpului nu-mi prea păsa. Prea multe lucruri erau încă neterminate. Nu mai aveam energie ca să umblu în vârful picioarelor pentru a menaja sentimentele colegilor de serviciu.

Restul zilei a trecut repede. Am ignorat planul de marketing primit de la Daniel. Țineam îndeajuns de mult la munca mea, încât să știu că aveam să fiu sincer interesată de conținutul documentului. Exact asta voia și el, dar în clipele acelea nu suportam ideea de a-i face pe plac. Daniel îmi distrusese relația cu Blake și eram hotărâtă să amân cât mai mult timp cu puțință transformarea într-o parte din mașinăria politică a familiei Fitzgerald.

Capitolul 14

M-am oprit la fostul meu apartament, ca să-mi găsesc niște haine potrivite pentru eveniment. În graba mea nebună de a pleca, nu-mi împachetasem nicio ținută formală, iar Marie nu putea să-mi împrumute din lucrurile ei, căci aveam conformații diferite.

Mi se părea ciudat să mă aflu din nou acolo. Însă nu făcusem niciun efort pentru a-mi găsi o nouă locuință. E drept, nu avusesem prea mult timp la dispoziție, dar în adâncul sufletului nici nu reușeam încă să mă imaginez stând altundeva. Camera liberă a lui Marie era numai bună. Un loc în care să încerc să dorm și în care măcar să nu fiu singură. Dar nu mă puteam îndemna să mă gândesc la a o lua de la capăt în altă parte.

I-am lăsat lui Sid, pe masa din bucătărie, cecul destinat plății chiriei. Apoi, din obișnuință, m-am apucat să curăț puțina murdărie care se acumulase.

— Nu-i nevoie să faci ordine.

Cady a ieșit din camera lui Sid, îmbrăcată într-un tricou lung, care părea s-o înghită cu totul. Arăta obosită, dar mulțumită, în timp

ce lipăia spre bucătărie, pentru a mă ajuta. Părul țepos, cu șuvițe blonde, îi stătea răvășit în toate direcțiile.

M-am întors pentru a pune niște vase în chiuvetă și mi-am ascuns un zâmbet. Sid făcea o față să fie obosită, dar mulțumită. Bravo lui!

— Nu mă deranjează, am spus.

— Nu știu sigur cum ar supraviețui Sid fără cineva care să aibă grijă de el, a răs Cady.

— Zău așa! Bărbații...

Am terminat repede treaba, după care ea a luat cecul pentru chirie și a ridicat ochii spre mine.

— Plănuiești să te mai întorci cândva?

Am stat pe gânduri. Sigur, ea era iubita lui Sid, dar și asistenta lui Blake. Aproape aș fi putut să garantez că orice i-aș fi spus ei, ar fi ajuns la urechile lui.

— N-am niciun plan în privința asta, dar încă nu mi-am găsit altă locuință.

Cady mi-a zâmbit cu înțelegere.

— Păcat. Sunt sigură că lui Sid o să-i fie dor să te aibă prin preajmă.

— Poate. Dar acum te are pe tine.

— Da, păi, nu cred că e singurul care-ți simte lipsa.

Am luat o sticlă cu apă din frigider și am dat peste cap o parte din ea, fără să iau în seamă ultimele cuvinte.

— Știi că nu e treaba mea să intervin. Orice s-ar întâmpla între tine și Blake, vă privește pe voi doi, dar, dacă are vreo importanță, mie mi se părea că vă stă grozav împreună. El lăsa impresia că era cu adevărat fericit. Și îl cunosc de multă vreme.

— Ce mai face?

Nu știu sigur de ce am întrebat-o. De parcă, dacă aș fi aflat mai multe despre starea de spirit a lui Blake, m-aș fi împăcat mai ușor cu cele întâmplate.

Cady mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Ar trebui să vorbești cu el, Erica.

*

Am ales o rochie de cocktail simplă, neagră, fără bretele, care mi se mula pe trup și se oprea chiar sub genunchi. Mi-am adunat părul într-un coc lejer și mi-am pus în picioare o pereche de sandale negre cu toc, iar pe umeri, un șal ușor, în caz că evenimentul urma să aibă loc într-o sală răcoroasă.

Când am ajuns, i-am găsit pe Risa și pe Max stând de vorbă într-un mic grup. Max mi-a azvârlit zâmbetul lui de premiant. Cuplul cu care discutau și-a luat rămas-bun și s-a îndepărtat, lăsându-ne singuri.

— Arăți superb, Erica. Ți mulțumesc că ai venit în seara asta.

— Mulțumesc și eu, mă bucur că am făcut-o. Risa mi-a spus deja câte ceva, dar cât de implicat ești în acțiunea caritabilă?

— Angelcom o susține de câțiva ani. O dată pe an sponsorizăm evenimentul ăsta, pentru a atrage noi donatori și a aduce notorietate cauzei.

— E minunat.

Încă nu-l iertasem pe Max pentru că mă presase să accept ultimul dans cu Mark, dar nu puteam nega faptul că, de atunci, ne ajutase foarte mult cu afacerea. Nu-i acordam prezumția de nevinovăție, dar acum, că Blake nu mai era prin preajmă, nici nu voiam să-l îndepărtez complet de lângă mine. În asemenea momente, îmi venea tare greu să cred lucrurile îngrozitoare pe care Blake mi le spusese în privința lui și despre care îmi dăduse asigurări că sunt adevărate.

— Probabil ar trebui să mergem la masa noastră. În curând o să fie servită cina, a spus el, întrerupându-mi șirul gândurilor.

I-am urmat pe Risa și pe Max până la masa ce ne fusese rezervată, unde am recunoscut repede chipurile ce urmau să ne stea alături. Heath s-a ridicat când m-a văzut, însă ochii mei s-au îndreptat numaidecât către Blake și către femeia de lângă el.

Sophia.

M-am oprit brusc, încremenită la gândul că eram nevoită să-i înfrunt chiar în momentele acelea. Bărbatul pe care-l iubeam, însoțit de o femeie pe care o disprețuiam. Durerea despărțirii a crescut exponențial. Regretul pentru fiecare clipă petrecută departe de el m-a izbit cu toată puterea, punând stăpânire pe plămâni mei. I-am golit dintr-o singură suflare.

Oricât de mult aș fi detestat-o pe Sophia și orice ar fi însemnat ea pentru trecutul lui Blake, nu eram nici pe departe pregătită să-i văd împreună în seara aceea. Sau în orice alt moment. Ea arăta impecabil într-o rochie din mătase roșie, ce contrasta frumos cu părul negru și lucios care-i cădea peste umeri. Forma un cuplu frumos împreună cu Blake, îmbrăcat în costumul lui gri-închis, cel care-mi plăcea mie la nebunie. Miliardarul și manechinul. Ce mai potrivire!

— Îmi pare bine să te văd, Erica!

Heath a rupt tăcerea și s-a grăbit să mă îmbrățișeze. Blake s-a uitat drept în ochii mei, ca și cum ar fi așteptat să reacționez. Dar eu nu mă puteam mișca. Eram, la propriu, incapabilă să fac măcar un pas înspre masă.

Risa s-a așezat lângă Max, lăsând un loc neocupat între ea și Heath. M-am uitat cu îngrijorare la scaunul gol, neștiind cum ar fi fost posibil să supraviețuiesc unei cine cu Blake și Sophia stând chiar în fața mea. Poate reușeam să plec înainte ca evenimentul să înceapă cu adevărat. Să mă prefac că mi-e rău sau ceva.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Sophia mi-a zâmbit cu un aer atotștiutor, care m-a făcut să scrâșnesc din dinți de furie.

— Mă bucur foarte mult că ai putut veni, Erica. Așază-te lângă noi!

Vorbele ei m-au scos cumva din transă și am fost nevoită să mă mișc. În direcția opusă.

— Risa, eu mă duc să-mi iau o băutură. Tu vrei ceva?

Ea a scuturat din cap.

— Sunt bine, mulțumesc.

Blake s-a ridicat chiar în clipa în care dădeam să plec. Nu l-am luat în seamă și mi-am continuat drumul către bar, amintindu-mi că nu puteam s-o rup la fugă pe tocuri.

— Jack cu gheață, i-am spus barmanului.

Blake și-a făcut apariția lângă mine.

— La fel.

Nu ne atingeam, dar eram aproape, la doar câțiva centimetri unul de celălalt. Mi-am amintit primele săptămâni petrecute împreună, când încă încercam în zadar să ignor energia palpabilă care pulsa între noi, o atracție incontestabilă ce se transformase iute în dependență, în obsesie.

— Nu știam că o să fii aici.

Vorbea cu glas scăzut, încărcat de regret.

Altfel ce? N-ai mai fi venit cu ea?

Am tras încet aer în piept, încercând să-mi țin în frâu emoțiile. Blake se purta frumos și ar fi trebuit să fac măcar o tentativă de a comunica normal post-despărțire. Dar tăcerea ce atârna în aerul dintre noi părea un răspuns suficient. Mă simțeam mizerabil, eram obsedată de muncă și n-aveam nicio idee cum să mă înțeleg cu ucigașul nebun după putere care îmi era tată, astfel încât să termin cu toate astea.

Poate că oricum era prea târziu. Sophia probabil că preluase ștafeta de îndată ce-și dăduse seama că eu am dispărut din peisaj. Ar fi fost o proastă să n-o facă și nu-l puteam blama pe Blake. Eu îi spuseseam cât se poate de limpede că nu vreau să-l mai văd. Că trebuie să renunțe la mine.

— Cum merge cu Risa? m-a întrebat el în cele din urmă, într-o nouă încercare de a mă determina să vorbesc.

— E foarte motivată. Încheie o mulțime de contracte pentru noi.

— Pare că s-a apropiat foarte mult de Max.

Am aruncat o privire către masă. Risa era vioaie ca de obicei, iar Max îi sorbea fiecare cuvânt. Nu fusesem prea atentă la felul în care evoluase relația dintre ei de-a lungul ultimelor câteva săptămâni. Așa cum, pe bună dreptate, observase și ea, avusesem prea multe

pe cap ca să-mi mai pese, atâta vreme cât Risa își făcea meseria și ne împingea afacerea înainte.

— El o ajută să stabilească relații cu cei care ne-ar putea promova. Se pare că totul merge bine. Veniturile au crescut.

Atenția mi s-a îndreptat către Sophia, care m-a surprins holbându-mă la ea. M-am întors la loc și mi-am zărit imaginea reflectată în oglinda din spatele barului.

— Sophia arată superb, ca de obicei.

Blake a sorbit din băutura.

— A venit cu treabă în oraș.

— Nu e cazul să te scuzi în fața mea, Blake. Mă... bucur pentru tine.

Am strâns din dinți după minciuna sfruntată pe care tocmai o rostisem în numele politeții și de dragul de a ne permite să mergem mai departe. Apoi am dat pe gât jumătate din paharul meu.

— Nu te pricepi deloc să minți.

*

M-am întors la masă, iar Blake m-a urmat fără niciun cuvânt. Mă simțeam recunoscătoare pentru faptul că stăteam lângă Heath. Cumva, în grupul acela de colegi și foști, el îmi părea un aliat. Am sporovăit despre eveniment și despre cum ne mai merge la serviciu.

— Ai discutat deja cu Alli despre mutare? l-am întrebat.

El a scuturat din cap.

— E vreun motiv anume pentru care n-ai făcut-o?

— Cred că mi-e cam teamă de ce o să zică. Dar aproape mi-am terminat programul, așa că voi fi nevoit să găsesc curând o cale de a deschide subiectul.

— Ar trebui să vorbești cu ea, Heath.

— Și tu la fel.

Am dat din cap și am făcut greșeala de a mă uita la Sophia, care profita de fiecare ocazie pentru a-l atinge pe Blake. Erau gesturi

mărunte: își trecea degetele peste cutele pe care le făcea costumul lui în dreptul umerilor, se apleca înspre el în timp ce-i spunea ceva, atin-gându-l în treacă cu sânii ei mici și obraznici. Am scrâșnit din dinți.

— E foarte îngrijorată din pricina ta.

Mi-am întors privirea către Heath, incapabilă să mă relaxez.

— O s-o sun în curând. Am fost foarte ocupată cu serviciul, să știi. N-am prea avut timp pentru nimic altceva.

— Alli nu e singura care își face griji.

Mi-am aruncat ochii către Blake, care stătea sprijinit de spătarul scaunului, cercetând încăperea cu un aer plictisit. Sophia îi șoptea ceva la ureche și râdea încetișor, de parcă ar fi împărțit cu el cine știe ce glumă intimă. Când mâna i-a dispărut sub masă, n-am mai putut îndura.

M-am ridicat cu brutalitate de la masă și m-am dus drept la toaletă. Când m-a izbit un val de greață, am regretat că mâncasem ceva. Fusesse mai puțin sfâșietor să-l resping pe Blake în perioada în care el încă mă dorea. Pe atunci puteam să-mi întretin iluzia că o să mă aștepte până când o s-o scot la capăt cu Daniel. Dar momentul acela trecuse. Sophia intervenise, îmi luase locul și foarte probabil îi oferea lui Blake toate acele lucruri după care el tânjise câtă vreme fusesse cu mine.

Dacă inima mea era deja frântă, apariția lui alături de ea mi-o făcuse chiselită.

Din fericire, am găsit pustie toaleta femeilor. M-am uitat în oglindă. În ciuda faptului că eram o epavă din punct de vedere emoțional, arătam acceptabil. Machiajul îmi ascundea măcar cearcănele întunecate de sub ochi. N-aveam eu calități de top-model, dar fusesem îndeajuns de bună pentru Blake. Odată ca niciodată, pe mine mă dorise. M-am dojenit pentru că-mi păsa. Într-un fel sau altul, puteam să trec peste asta. Trecusem eu prin situații și mai grele, nu?

Dar până să apuc să-mi răspund, ușa s-a dat de perete și am zărit în oglindă imaginea Sophiei apropiindu-se de mine. Trupul ei zvelt,

pregătit pentru podium, s-a îndreptat agale către măsuța de toaletă la care stăteam eu, încercând să mă adun.

— E totul OK? Pari supărată, Erica.

Vorbea pe obișnuitul ei ton languros, condimentat cu puțină josnicie, pe care mi-l aminteam de la prima noastră întâlnire în New York. M-am întors cu fața către ea.

— Ce vrei?

Ea s-a sprijinit relaxată de zid, încrucișându-și brațele la piept.

— Mă gândeam că am putea să mai stăm de vorbă. Mi-a părut rău să aud că lucrurile n-au mers bine între tine și Blake.

Buzele mi s-au ridicat într-un surâs forțat. Nu aveam să mușc momeala.

— Sunt sigură!

— Bănuiesc că nu v-ați potrivit.

— Tu de unde oi fi aflat?

— Îi sunt prietenă, Erica. Discută cu mine. Sunt sigură că ție și s-a părut copleșitor să fii cu el.

— La ce te referi?

— La sex, bineînțeles. Hai să nu ne comportăm de parcă n-am ști că-i place dur.

Mi-a aruncat un zâmbet în toată regula și s-a proptit cu șoldul în masă, lăsându-și capul într-o parte, ca și cum m-ar fi măsurat de sus până jos.

— Nu mi-ai dat niciodată impresia că ai fi genul de fată care să se lase biciuită.

M-am luptat să trag aer în piept, incapabilă să-mi ascund reacția.

— Nu știi absolut nimic despre mine, Sophia!

Ea a izbucnit în râs. Sunetul m-a usturat, de parcă mi-ar fi tras o palmă peste față.

— Oh, cred că știu destule.

Mi-am strâns pumnii pe lângă corp. Ce n-aș fi dat să-i șterg expresia aia înfumurată de pe față! Lui Blake, la fel. Greața mi se împrăștia prin tot trupul. El îi dăduse ei detalii intime despre noi doi.

Gelozia și trădarea formează un amestec letal de emoții, iar eu ajunsesem la capătul răbdărilor.

— Râzi cât poțfești, Sophia, dar nu eu mă prăpădesc de dorul unui bărbat care m-a trimis la plimbare acum câțiva ani. Dar la urma urmei poate că o să ai noroc și o să te primească înapoi. Oricum ar fi, mie puțin îmi pasă.

Am împins ușile și m-am întors la masă pentru a-mi lua șalul. Nu mi-a venit prea greu să mă prefac bolnavă, pentru că mi se făcuse cu adevărat rău. Mi-am luat în grabă rămas-bun de la Risa și de la Heath, ignorându-l pe Blake, cu toate că simțeam fierbințeala privirii lui îndreptate asupra mea. Nu mai eram în stare să dau ochii cu el. Faptul că amintirile noastre însemnau atât de puțin pentru el încât i le împărtășise Sophiei mă jignează mult mai profund decât crezusem vreodată că e cu puțință.

Felinarele orașului zburau pe lângă mine în timp ce taxiul mă ducea înapoi spre locuința lui Marie. Blocurile-turn, cu luminile lor răzlețe, se pierdeau în urma mea, laolaltă cu orice speranță că o să mai fiu vreodată împreună cu Blake. Întreaga situație îmi dădea sentimentul pustiitor al unui final categoric. Îndemnul de a plânge și deznădejdea chinuitoare fuseseră înlocuite de o convingere rece, lipsită de emoție, că totul se sfârșise. Blake nu mai era. Până la urmă îl pierdusem.

Mai pierdusem și alți oameni. Știam cum să-mi iau adio. Dar nu-mi aminteam să fi suferit cândva la fel de mult. Sensul vieții mele, motivul pentru care mă trezeam în fiecare dimineață, tot ce-mi dădea până atunci speranță îmi fusese răpit. Însă eu știam că mai supraviețuisem unei asemenea nimiciri.

Undeva, în adâncul sufletului meu, încetasem să mai sângerez. Neîntrerupta durere ce pulsa se domolise, iar amintirea a ceea ce fuseserăm împreună se transforma într-o altă cicatrice.

Știam cum să trăiesc cu cicatrici.

Mi-am șters cea din urmă lacrimă, înăbușindu-mi imboldul de a plânge până ce aveam să amorțesc, aceasta fiind reacția firească a

organismului meu atunci când se confrunta cu o suferință emoțională necruțătoare. Dragostea mea pentru Blake se schimbase, devenind o amintire întunecată, dulce-amară, pe veci întipărită în trecutul meu. Cea mai mare iubire a mea se transformase în cea mai mare pierdere.

Capitolul 15

— Iar lucrezi până târziu?

James s-a așezat de partea cealaltă a mesei mele de lucru. Era o după-amiază târzie și numai noi mai rămăseserăm în firmă. Din ce în ce mai multe zile se sfârșeau astfel. Nu mă puteam abține.

— Așa mă gândeam, am răspuns.

— Nu știu ce spun cifrele, dar sunt destul de sigur că nu-i nevoie să te forțezi atât.

— Nu mă deranjează să lucrez peste program. Asta mă ține departe de necazuri.

Glumeam doar pe jumătate. Încă nu mă resemnasem pe de-a-ntregul cu noua viață pe care și-o dorea Daniel pentru mine. Nu că mi-ar fi lăsat prea mult de ales, dar fusesem de acord ca peste câteva zile să mă întâlnesc cu el și cu echipa lui. Între timp, discasem planul lor de marketing și încercasem să pun la cale strategii care să-mi permită să contribui la o capacitate satisfăcătoare pentru tatăl meu, fără să-mi las la o parte propria afacere.

— O să te epuizezi. Tu nu-ți dai seama?

James s-a lăsat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi și ducându-și mâinile la bărbie.

— Ție ce-ți pasă, James? Sincer! Nu arunc sarcini în spinarea voastră.

— Pe mine nu m-ar deranja dacă ai face-o. Uneori, pur și simplu, nu pari foarte fericită.

Am oftat.

— Chiar contează? Fericită sau nu, sunt aici și ne facem treaba.

Cui îi păsa dacă voiam să muncesc până ce aveam să intru în pământ? Era exclusiv dreptul meu.

— De fapt, nu cred că e bine nici pentru tine, nici pentru afacere. În caz că tu faci o cădere, noi cu cine rămânem? Echipa nu e îndeajuns de mare încât să reziste fără tine. Dacă o s-o ții tot așa, într-o săptămână sau două n-o să mai fii bună de nimic. Și atunci? Dacă se întâmplă ceva și avem cu adevărat nevoie de tine?

— Faci din țânțar armăsar, am bombănit eu, întrebându-mă ce i-aș fi putut spune ca să se mai potolească.

Oricât de mult aș fi lucrat împreună cu Risa, relația dintre mine și James era categoric mai bună. Când venea vorba despre chestiuni profesionale, părea să înțeleagă ce caut fără să-mi pună prea multe întrebări. Între noi părea să existe deja acea apropiere tăcută care se clădește între doi oameni ce muncesc cot la cot vreme îndelungată și, cumva, asta făcea ca interogatoriul lui să fie mai tolerabil. Însă el n-ar fi putut să-mi înțeleagă nici pe departe viața din acele momente.

— Bine, vrei măcar să iei o pauză? Lasă-mă să te scot să mâncăm undeva.

— Nu mi-e foame.

Chiar nu-mi era. În ultima vreme, rareori mi se făcea foame. Probabil că în scurt timp aveam să ajung slăbănoagă precum Sophia, dar nu de bunăvoie. Pur și simplu, nu mai aveam poftă de mâncare și, la drept vorbind, de mai nimic altceva.

— OK, ce-ai zice de o plimbare? Acordă-mi doar o oră și pe urmă o să te las în pace, promit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Te rog?

James mi-a aruncat o privire nevinovată, însă hotărâtă, căreia era greu să-i rezisti. Nu pricepeam de ce insista atât de mult, dar nu puteam să neg că-mi atingea puțin coarda sensibilă.

M-am împins de lângă masă.

— Bine. O oră. Astă-seară trebuie să termin de redactat contractele astea.

Nu trebuia, dar dacă prefăcându-mă că mi-e bine timp de o oră însemna să scap de neconținutele lui întrebări cu privire la sănătatea mea mentală, atunci așa aveam să fac.

Am ieșit în stradă, iar James s-a oprit în fața motocicletei lui. A desfăcut o cască de pe ghidon, iar mie mi-a dat o alta, dintr-un compartiment diferit.

— Oh, nu! Eu nu mă urc pe motociclete.

— Merg pe motor din adolescență. Îți promit că o să fi în siguranță. O s-o iau încet.

— Asta nu făcea parte din înțelegerea noastră.

— Nu exista nicio clauză referitoare la motociclete. Doamne, Erica, ai făcut prea multe contracte!

Mi-a aruncat un surâs plin de sine, care mi-a topit furia.

— Mi-ai acordat o oră. Calmează-te, OK? O să fie distractiv.

Fără tragere de inimă, mi-am pus casca, simțindu-mă ridicol cu ea. El m-a ajutat s-o închei, apoi m-a bătut ușor pe cap, ceea ce n-a făcut decât să-mi sporească jena. M-am așezat cu grijă în spatele lui și am pornit.

Motorul s-a trezit la viață cu un uruit. James mi-a luat mâna și mi-a înfășurat-o în jurul taliei lui.

— Ține-te bine!

M-am ținut, fără să-mi pese cât de necuviincios de apropiați ar fi însemnat să fim. Brusc și poate în mod irațional mă încrem-nise teama că aș putea să zbor de pe motocicletă, în timp ce el intra încet pe carosabil și accelera. M-am apucat cu putere de el, încercând

să n-o iau razna de tot. James mi-a acoperit mâna cu a lui și mi-a strâns-o.

Habar n-aveam unde mergeam și nici nu m-am deranjat să întreb. În cele din urmă, m-am relaxat puțin, nu îndeajuns încât să mai slăbesc strânsoarea în care îl țineam, dar suficient cât să simt beția vitezei. Am trecut în goană pe străzile aglomerate, pe lângă mașinile încă blocate în traficul de la ora de vârf, când toți se întorceau acasă de la muncă.

Am mers până când am ajuns la marginea oceanului. Plaja era aproape goală, cu doar câțiva alergători ici și colo, în vreme ce, departe de țărm, oamenii făceau kite surfing. James a parcat și m-a ajutat să cobor. Am pornit împreună spre plajă și, când am ajuns la capătul potecii, ne-am scos pantofii.

Aerul era perfect, cald, iar briza oceanului sufla pe deasupra noastră. Valurile se spărgeau blând pe mal. Eu nu ajungeam foarte des la marginea oceanului, dar când o făceam, îmi venea foarte greu să-mi mai fac griji. Ceva din mișcarea hipnotică și liniștitoare a valurilor, din întinderea nesfârșită a apei, îndepărta tot zgomotul și stresul ce se cuibăriseră în mintea mea. Chiar și atunci, cu toate căte le aveam pe cap, mă cuprinsese o rară senzație de pace.

Voiam să mă agăț de ea cât puteam de mult. Mi-am propus în sinea mea să ajung mai des la plajă. Ar fi meritat lungul drum cu trenul.

— Hai să intrăm în apă.

Am râs.

— Glumești? Ai idee cât de rece e?

— Știu precis cât de rece e. Înot în ocean de-o viață. Haide, nu-mi face pe fricoasa!

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet poznaș.

— Nu, mersi. O să rămân la piscinele încălzite și la mările calde.

El și-a dat jos bluza. Tatuajele negre ce doar i se șteau de sub mâneci erau acum în văzul lumii. Pe piele i se întindeau limbi de foc ce făceau parte dintr-un desen cu multe înflorituri. Nu încăpea îndoială

că arăta superb. Nu era la fel de suplu ca Blake, dar categoric era bine tonificat. Bănuiam că își petrecea vreo câteva ore la sala de forță.

— Știi ce se spune despre apa sărată.

Mi-am ridicat repede ochii înspre ai lui, rușinată de faptul că mă holbasem. Oamenii au voie să se uite la tatuaje, nu? E ceva normal.

— Ce se spune despre ea?

Ochii au reînceput să-mi rătăcească.

— Oceanul și lacrimile vindecă toate bolile. O baie în ocean și o să fii ca nouă.

Stătea acolo, în fața mea, pe jumătate gol, doar în pantaloni scurți. Mi-am dezlipit privirea de trupul lui și am tras cu degetul gol de la picior o linie în nisip. Oceanul și lacrimile, hm? Dacă era adevărat, atunci lacrimile pe care le vărsasem de-a lungul ultimelor două săptămâni mă însănătoșiseră deja.

N-am apucat să mă pierd iar în propriile gânduri, căci James m-a luat pe sus și m-a aruncat pe umăr. Vedeam nisipul trecând în viteză pe sub mine, în timp ce el mă purta spre apă.

— Nu, James! Dă-mi drumul! am țipat, încercând să mă înfurii de-a binelea, dar izbucnind în râs în clipa în care el a pășit în valuri.

Țipetele mi se amestecau cu hohote de nestăpânit, în vreme ce mă zbăteam, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui. Apa îi trecuse deja de mijloc și începeam să-mi fac griji serioase. N-ar fi fost în stare să mă arunce cu adevărat, nu-i așa?

— James, încetează, să nu îndrăznești! Lasă-mă jos!

— Cum zici tu, șefa.

Și spunând acestea, m-a azvârlit în ocean, împingându-mă în sus doar cât să plonjez cu zgomot. Am tras repede aer în piept. Apa rece a oceanului a năvălit asupra mea, luându-mi prin surprindere toate simțurile. Mi-am îngăduit să mă scufund, până când a fost cât pe ce să ating fundul nisipos. Câteva clipe mai târziu, valurile și flotabilitatea propriului corp m-au adus la suprafață.

Mi-am umplut plămânii cu o nouă gură de aer, în vreme ce James se îndepărta înot. Am zâmbit și am pornit după el, atât de

repede cât mă țineau mâinile și picioarele. Avea s-o încaseze! El s-a răsucit exact la timp pentru ca să-l pot prinde. M-am lăsat pe umerii lui și am încercat să-l împing în apă cu toată puterea. Efortul a fost în zadar. Pentru a-mi face pe plac, s-a prefăcut că se scufundă și a dispărut în unde.

Am rămas pe loc și l-am așteptat. Am încercat să-i urmez traectoria, dar l-am pierdut din ochi. Mă simțeam neliniștită și ciudat de buimacă. Momentul s-a prelungit îndeajuns de mult, încât să încep să mă îngrijorez puțin. Am cercetat apa dimprejurul meu. Atunci brațele lui mi-au cuprins coapsele și m-au ridicat pe deasupra valurilor. Am țipat iar și am chicotit. James și-a mai slăbit strânsoarea, iar eu am alunecat de-a lungul trupului său, încet și al naibii de sugestiv. Nu mai exista nimic între noi în afara bumbacului subțire din care erau făcute hainele mele și care lăsa prea puțin în voia imaginației.

Senzația mi-a șters zâmbetul de pe chip. Inima a început să-mi bată din ce în ce mai tare, trupul să mi se trezească într-un fel cunoscut. Apa nu-mi mai părea atât de rece. Valurile ne loveau ușor trupurile, în timp ce el mă ținea strâns. Albastrul intens al ochilor lui s-a întunecat puțin pe măsură ce privirea îi aluneca spre buzele mele. Gâfâiam ușor. Cu siguranță din cauza înotului și a șocului de a fi fost azvârlită în apă, mi-am spus eu, pentru a mă liniști. Doar că nu mai reușeam să-mi recapăt suflul, iar mâna care nu mă ținea lipită de el a început să-mi alunece pe coapsă, apucându-mă de genunchi pentru a mă ridica în dreptul taliei lui. Degetele îmi încremeniseră pe umerii lui. Îmi era teamă să mă mișc. James mi-a ridicat și celălalt picior, astfel încât să-l cuprind cu totul, buzele ajungându-mi la câțiva centimetri distanță de ale lui.

— Doamne, cât ești de frumoasă! mi-a șoptit.

Și-a lăsat vârfurile degetelor să-i alunece ușor pe obrazul meu, apoi de-a lungul maxilarului, așa cum făcuse și la birou, după întâlnirea mea cu Daniel. Doar că acum ochii lui nu mai erau plini de îngrijorare. Purtau povara a ceva mai serios: o lăcomie ce-și croia

încet drum prin mine. Mă mâncau mâinile să mă mișc, însă m-am abținut.

Mi-am coborât pleoapele și în spatele lor s-a ivit imaginea lui Blake. Aceeași durere cu care mă obișnuisem mi-a străbătut trupul, ca un țăruș înfipt în inimă. Am tresărit și m-am desprins de corpul lui James. Fără să-i mai aștept reacția, m-am cufundat în apă, la fel cum procedase și el, apoi am început să înot cât puteam de repede înspre țarm. *Fir-ar, fir-ar, fir-ar!* Era absolut ultimul lucru de care aveam nevoie în clipele acelea.

Am ieșit cu stângăcie din valuri, forța curentului fiind cât pe ce să mă răstoarne în timp ce încercam să înaintez împotriva lui. Ieșirea la aer m-a înfrigurat și mai tare, dar soarele era încă sus pe cer. Mi-am stors cât am putut de bine bluza, pantalonii scurți și părul. Întinzându-mă pe nisipul cald, am primit cu brațele deschise căldura binefăcătoare a razelor. Am închis ochii pentru a-i feri de lumină și am încercat să mă concentrez pe sunetul valurilor.

Respirația mi s-a mai domolit și m-am întrebat dacă se scursese deja ora promisă. Ce naiba făceam? Treaba asta era o greșeală. O mare greșeală.

Răsufând greu și făcând să-i foșnească lin țesătura pantalonilor, James s-a lungit lângă mine. S-a sprijinit într-un cot și s-a uitat la mine, cu chipul lui frumos încruntat și îngândurat.

— A apărut din nou, a spus el încet.

— Ce?

— Privirea aceea. Chiar am sperat că o s-o pot face cumva să dispară, dar uite-o că s-a întors.

Am oftat și mi-am așezat un braț peste ochi. Aș fi vrut să mă topesc, să mă las dusă de ape precum nisipul în timpul refluxului.

— Îmi pare rău.

— De ce ți-ar părea rău?

Ar fi trebuit s-o termin pur și simplu. Să-i vorbesc pe șleau, ca să nu ne mai învârtim în jurul subiectului. N-aș fi putut îndura să

rănesc doi oameni. Cumva trebuia să-l fac să priceapă că nu puteam fi decât prieteni. Dar dacă James nu-mi voia prietenia?

M-am uitat la el.

— Ai avut dreptate. Sunt varză, iar în clipa asta munca e singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd complet mințile. Încerc să lămuresc niște chestii și n-am idee cum să fac asta altfel decât concentrându-mă asupra serviciului.

— Știi, nu-i nimic dacă uneori te simți zăpăcită. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-i respingi pe toți cei din jur... mai ales pe cei care țin la tine.

Am oftat.

— Știu.

James nu era singurul care încerca să se apropie de mine. Marie îmi lăsase libertate de mișcare, însă știam că-și făcea griji. Încă nu vorbisem cu Alli, iar despărțirea noastră tot mai îndelungată devenise apăsătoare. Totuși, nu mă încumetam să iau legătura cu ea, în afara mesajelor vagi pe care i le trimiteam. Era prea apropiată de Blake, iar în momentul acela eu trebuia să mă îndepărtez cât mai mult cu putință de el, pentru a-l pune la adăpost.

— N-a fost așa rău, nu?

Am schițat un zâmbet.

— A fost distractiv. Chiar mă simt mai bine.

Aș fi vrut să spun mai multe, dar, contrar sfatului pe care tocmai mi-l dăduse, am hotărât că probabil era tot atât de bine să-l țin la o distanță sigură din punct de vedere emoțional. O parte din mine își dorea să-i spună că simțeam mai mult, să recunoască acel scurt și totuși intens moment pe care-l împărtășiserăm în apă, dar să-i explice că ar fi fost o încălcare gravă a politicilor și procedurilor mele inexistente. Însă, dacă i-aș fi zis toate astea, ar fi trebuit să-i spun și că încă sunt îndrăgostită până peste urechi de fostul meu iubit, care probabil că în acele clipe o priponise pe Sophia de un stâlp al patului și o călărea de nu mai știa de ea. Pe urmă, ar fi trebuit să recunosc

față de mine că pesemne nu aveam să-l uit niciodată pe Blake, oricât de mult m-aș fi străduit.

*

De vreme ce eram prin apropiere, l-am rugat pe James să facă un scurt ocol în drumul nostru înapoi spre oraș. M-a purtat de-a lungul unei străzi liniștite, pe care am recunoscut-o datorită caselor noi și a peluzelor îngrijite cu meticulozitate. Când a oprit în fața locuinței lui Trevor, am fost șocată să descopăr un semn pe care scria „vândut“, înfipt în iarba netunsă. Cumva locul arăta și mai părăsit decât înainte.

Ușurarea reținută pe care o simțisem mai înainte s-a risipit. Era un semn rău, la propriu. Casa aceea reprezenta singura mea legătură cu Trevor. Blake probabil că nu descoperise nimic util legat de compania de investiții din Texas, din moment ce nu-mi pomenise nimic despre ea. E drept că nici eu nu-i dădusem ocazia. Fusesem prea ocupată să mă despart de el și apoi să-l evit.

— Bănuiesc că locul ăsta nu era scos la vânzare când ai venit tu pe aici.

Am scuturat din cap.

— Nu. Nu e bine.

— Poate că a renunțat să mai fie hacker și a început o nouă viață, în altă parte. Poate că s-a lansat într-o altă carieră sau ceva.

— Și a scos pentru prima dată capul în lume? Am mari îndoieli, dar primești puncte pentru optimism.

— Serios, n-are niciun rost să-ți faci griji. Fii fericită că ne-a mai dat o pauză și să sperăm că și-a pierdut interesul.

Am oftat.

— Să sperăm.

James a ambalat motorul și am pornit din nou la drum. Am străbătut Commonwealth Avenue și ne-am oprit în fața apartamentului. M-am dat jos și i-am înapoiat casca lui James. Aproape mă uscasem,

dar tot mă simțeam stângace stând acolo. Mai ales după cele întâmplate, nu știam sigur ce să-i spun.

— Mersi pentru pauză.

— Sigur. Ar trebui să facem pauze mai dese.

Mi-a aruncat un zâmbet timid. N-aș fi vrut să-i pun sub semnul întrebării strădania de a mă înveseli, însă, oricât de mult aș fi vrut eu s-o bagatelizez, atracția dintre noi era reală. Nu eram sigură dacă reprezenta un efect secundar al despărțirii sau ceva mai mult. Nu știam decât că nu-mi trebuiau alte complicații.

— Ne vedem mâine, OK?

Mi-am fluturat scurt mâna înspre el, în semn de rămas-bun, apoi am urcat în apartament. M-am dus în dormitorul meu, mi-am dat jos hainele și sutienu, încă umede după baia din ocean. M-am apucat să scotocesc prin sertare, în căutarea unor schimburi potrivite.

— Erica.

Am țipat, m-am răsucit și am dat cu ochii de Blake, care stătea în prag, ținându-și mâinile de-o parte și de alta a cadrului ușii.

— Ce cauți tu aici?

În doar câteva secunde, inima mi-o luase la goană. Mă simțeam expusă, îmbrăcată doar în chiloți, în vreme ce el se apropia de mine.

— Cine era ăla? m-a întrebat el, cu glas calm și scăzut.

— James.

Blake mi-a pus o mână pe umăr, scuturându-mi cu blândețe nisipul de pe piele. Trupul mi s-a încălzit sub atingerea lui. În secret, îmi doream ca mâinile lui să umble mai departe, însă ele s-au îndepărtat. Blake și-a încrucișat brațele și m-a fixat cu privirea.

— Zbenguială pe plajă cu James. Nu pare ceva atât de nevinovat.

Nici nu fusese, însă nu aveam să-i spun vreodată asta.

— I-o tragi deja?

Mi-am dat ochii peste cap. Începusem să mă satur de insistența cu care mă întreba dacă mă culcam cu James.

— Nu crezi că, dacă i-aș fi tras-o, aș fi făcut-o chiar în clipa asta?

— Numai dacă ai vrea să-l omor în bătaie. Dacă da, desigur, data viitoare invită-l sus.

A făcut un pas către mine. Aerul dintre noi trosnea. Căldura radia din trupul lui, laolaltă cu valuri de tensiune sexuală ce erau pe cale să mă scoată din minți. Toate progresele pe care le făcusem în încercarea de a mi-l smulge din suflet tocmai se duseseră pe apa Sâmbetei. Tânjeam să-i strâng părul în pumni, să-mi zdrobesc trupul de al lui.

— Cum rămâne cu Sophia?

Vorbisem încet. Mai că sperasem să nu mă audă, astfel încât să nu fiu nevoită să-i află răspunsul.

— Ce-i cu ea?

Am strâns din dinți.

— Tu i-o tragi *ei*?

Nu s-ar fi convenit să-mi pese, însă trebuia să știu.

— Ar avea vreo importanță?

Expresia de pe chipul lui era nepăsătoare, chiar rece. O gelozie păcătoasă s-a aprins în mine. Mi-am îngustat privirea. N-aveam niciun drept să mă înfurii și totuși o făceam. Sophia era o târfa mârșavă și de fiecare dată când o vedeam nu-mi doream nimic mai mult decât să-i scot afurișii ăia de ochi cu unghiile.

Faptul că ea îi putea oferi lui Blake ceea ce avea nevoie din punct de vedere sexual nu făcea decât să pună gaz pe foc. M-am întors și am încercat să ignor atracția pe care o exercita corpul lui, aflat în spatele meu. Am scos din sertar o pereche de blugi și un tricou strâmt, cu guler în formă de V, care întotdeauna îi oferea o privesiște frumoasă înspre „balcoane”. Atunci când îl purtam, Blake nu mai era în stare să-și țină mâinile departe de mine. Creierul meu făcea scurt-circuit după scurtcircuit. Ar fi fost cazul să mă grăbesc și să plec, înainte să fac vreo prostie.

Mi-am deschis sertarul cu lenjerie intimă și am înhățat niște chiloți uscați. Înainte să-l închid la loc, m-am oprit. M-am întors iar spre Blake.

— Ai umblat tu aici?

— Ți lipsește ceva? a rânjit el.

— Mi-ai furat vibratorul! Cine face așa ceva?

— Ți-am mai spus că eu sunt singurul care o să te facă să-ți dai drumul. Din câte se pare, treaba asta nu s-a schimbat.

Am rămas mută. El a străbătut distanța dintre noi și mi-a împins picioarele cu coapsa, îndemnându-le să se depărteze. Și-a pus o mână pe gâtul meu, apoi mi-a lăsat o dâră de foc peste sâni și mai jos, înspre șolduri.

— Dar am impresia că ți se cam apropie sorocul.

Mi s-a tăiat răsuflarea când mâinile lui s-au lipit brusc de pielea mea. Cu o răbdare scrupuloasă, și-a trecut degetele peste elasticul chiloților, apoi peste fesele mele și din nou în față, unde mi-a dezmiertat partea interioară a coapsei. Atingerea lui avea o încărcătură electrică, zguduindu-mi aproape dureros trupul. Mi-am adunat toate forțele pentru a-i împinge mâna la o parte, rugându-mă să mă lase în pace, însă asta nu l-a făcut decât să mă atace din nou, apucându-mă cu și mai multă agresivitate prin țesătura subțire de bumbac a chiloților.

— Nu, Blake! Nu pot.

Dar, Dumnezeuule, cât îmi doream! Să-i simt buzele și mâinile pe mine, să pun capăt acelei torturi îngrozitoare. Degetele lui mă apăsau într-un fel delicios, mângâindu-mă prin bariera materialului.

— Toate astea sunt ale mele, Erica. Eu sunt deținătorul plăcerii tale. Amândoi o știm, mi-a șoptit la ureche, sărutându-mi gâtul și trecându-și limba peste curbura urechii.

Sfinte Isuse Cristoase!

— Nu pot... Nu pot s-o fac!

— Ba da, poți! Și chiar vrei s-o faci.

Mi-a împins chiloții într-o parte și mi-a masat clitorisul cu degetul mare.

— Fir-ar să fie, deja ești udă pentru mine.

Vorbea cu glas răgușit, aproape cuprins de panică. Am tras repede aer în piept, înăbușindu-mi un geamăt. Contactul direct cu

mângâierile lui pricepute m-a aruncat pe orbită. Mi-am lăsat capul pe spate și mi-a venit să țip din pricina tuturor senzațiilor care mă asaltau.

— Ți-a fost dor de asta? Să-mi simți mâinile pe tine, trăgându-ți-o?

Mi-am mușcat buza, căci nu voiam să-i răspund. Câteva secunde mai târziu, mi-am dat drumul. L-am prins de umeri pentru a-mi păstra echilibrul, în vreme ce forța orgasmului mă mistuia. Unghiile mi s-au înfipt tot mai tare în pielea lui, pe măsură ce trupul îmi era străbătut de valuri după valuri de extaz. Fierbințeala îmi dădea furnicăture, iar mintea mi se umplea cu acea plăcere unică pe care numai Blake mi-o putea oferi. Drace, trecuse atâta timp! *Am nevoie de asta. Am nevoie de tine.* Îmi doream așa de mult să i-o spun!

În vreme ce urmările șocului se domoleau, el îmi înșira sărutări blânde de-a lungul gâtului și umerilor.

— Mai vrei?

Tremurul vocii lui a fost cât pe ce să mă azvârle din nou în delir. Și-a lăsat degetele să-i alunece mai jos, printre labiile mele, până când a ajuns chiar la marginea vaginului, pe care l-a apăsat foarte ușor, ca și cum ar fi vrut să mă pătrundă. I-ar fi fost atât de ușor s-o facă, mai întâi cu degetele, apoi cu penisul. Patul era chiar alături. Am fi putut să furăm o clipă, și nimeni n-ar fi aflat.

Dar o singură imprudență ar fi dus la altele. Trebuia să preiau din nou controlul. Trebuia! Am scuturat din cap și am inspirat adânc, pentru a-mi liniști nervii încordați.

— Nu!

Glasul îmi era aproape rugător, însoțit de gâfâieli. I-am împins mâna într-o parte și am pășit în lateral, ocolindu-l. M-am îndreptat cu mișcări nesigure, cu genunchii moi, către patul pe care se aflau hainele mele. M-am îmbrăcat în grabă, în timp ce capul îmi vuia încă. Blake mă urmărea cu un aer aparent calm, dar în ochii lui stătea să înceapă o furtună.

Îi cunoșteam privirea aceea. De obicei apărea cu doar câteva clipe înainte să mă lipească de vreo suprafață tare și să mi-o tragă ori

să mă facă să-mi doresc asta. S-a sprijinit de comodă, și-a încrucișat picioarele în dreptul gleznelor și a început să-și sugă degetele umede. Blugii îi stăteau întinși peste erecția pe care nu făcea niciun efort să și-o ascundă.

Fir-ar al dracului să fie! Mi-am dezlipit ochii de el și m-am luptat să-mi închei nasturele de la pantaloni. Măinile îmi tremurau prea tare. În cele din urmă am reușit și m-am oprit puțin în fața oglinzii, pentru a studia încâlceala nisipoasă în care se transformase părul meu. În momentul ăla nu puteam risca un duș. Trebuia să mă mulțumesc cu coafura în stil încălțit și nisipos.

Privirile ni s-au întâlnit iar.

— Trebuie să plec.

— Cu el?

— Nu, mă duc acasă.

— Asta e casa ta.

Capitolul 16

Cea mai mare parte din ziua următoare mi-am petrecut-o oscilând între a-mi imagina cum ar fi fost să simt din nou mâinile lui Blake pe trupul meu și a mă certa singură pentru că deja îl lăsasem să le pună acolo.

Vorbele lui produsese o impresie puternică asupra mea. Dezrădăcinată și fără un cămin, de când mă despărțisem de el nu făcusem decât să plutesc prin viață. Ca un satelit pe orbită, fără vreo destinație și fără vreun scop. Cea mai solidă bază a mea era alături de Blake, într-un loc pe care îl abandonasem. Nu puteam să neg asta, chiar dacă viețile noastre atârnavă de un fir de păr.

Momentul petrecut în apartament fusese scurt, dar ne aflam pe un teren periculos. Dacă Blake începea să umble din nou după mine? Abia reușisem să-i fac pe Daniel și pe Connor să-i piardă urma și iată cum mă jucam din nou cu focul.

Telefonul meu a scos un clinchet, anunțându-mă că primisem un mesaj de la Alli.

A: Poți să vorbești?

Am așteptat câteva minute înainte de a-i răspunde, nevrând să dau impresia că am prea mult timp liber.

E: Sunt prinsă cu munca. Te sun mai târziu.

A: Am mai auzit-o pe asta. Ești o placă stricată.

Am lăsat telefonul jos și m-am uitat la ceas. Alli era în pauza de masă și n-avea prea multă vreme la dispoziție. Dacă reușeam să trec de următoarea jumătate de oră, urma să scap până când ea avea să iasă de la serviciu, ceea ce, de obicei, se întâmpla târziu. Am tresărit când telefonul a început să sune. Era Alli. Am oprit sunetul și am lăsat ca apelul să fie preluat de căsuța vocală. În clipele acelea nu mă simțeam în stare să vorbesc cu ea. Habar n-aveam ce aflase deja de la Heath sau ce urma să-i zică eu. Preferam să tac decât să-mi mint cea mai bună prietenă.

A: Dacă n-o să mă suni curând, o să vin după tine. Îți dai seama, nu?

Am zâmbit. Alli și amenințările ei fără temeii. Mi-am deschis aplicația care gestiona imaginile și am căutat printre ultimele fotografii făcute. Păstrasem câteva instantanee cu mine și Blake, în limuzină, în drum spre gală. El arăta foarte elegant în smocking și în jumătate dintre poze apărea strâmbându-se în chipuri amuzante, prefăcându-se că mă atacă din spate.

Am râs și am simțit o strângere de inimă. Mi-am masat pieptul pentru a-mi alina durerea. Sufletul meu, acel loc rămas gol, se trezea la viață. Din ziua precedentă, de când părăsisem apartamentul, începusem să-mi amintesc cum era să fiu fericită împreună cu Blake, la fel de fericită ca în fotografiile alea. Ultima dată când simțisem ceva cât de cât apropiat eram pe plajă, cu James, însă clipa aceea zburase

repede. Printr-un miracol, el mă făcuse să râd și să uit de lumea în care trăiam. Nu puteam să nu-i recunosc meritul ăsta.

Am așezat telefonul pe masă. Trebuia să încetez a mă mai chinui. Bătusem cale lungă pentru a-l ține pe Blake în siguranță, departe de viața mea. Mai lungă decât crezusem vreodată. Iar acum mă aflam într-un tren care mergea cu viteză înapoi, lăsând ca acele puternice momente petrecute cu el, momente care-mi dădeau dependență, să pună din nou stăpânire pe mine.

M-am uitat la ceas. Era timpul să-mi fac încercarea zilnică de a lua masa. Ce-mi doream eu cu adevărat era o băutură pentru adulți, însă asta trebuia să mai aștepte. Am coborât agale până la Mocha și m-am așezat la o masă din colț, unde am început să mă uit pe meniu.

— Salut, femeie!

Simone s-a strecurat pe scaunul din fața mea.

— Bună! i-am răspuns.

— Ce mai e nou?

— Oh, știi și tu! Aceeși veche poveste. Mult de muncă la serviciu.

— Da? Ce-ți mai face investitorul?

Și-a țuguia buzele, sprijinindu-și bărbia într-o mână. Părea că are chef de bârfe. Asta mă îngrijora, pentru că eu nu aveam.

— E bine.

— Și ce mai face James? Încă te iubește, îmi închipui.

— Nu știi sigur dacă aș numi-o iubire.

— Te dorește?

A ridicat din sprâncene, ca și cum nici ăsta n-ar fi fost un lucru tocmai rău.

— Nu, nu așa se pune problema. E un tip de treabă. Nu știi... Categoric există o atracție acolo.

— Te gândești să-i dai papucii investitorului pentru el?

Am scuturat din cap.

— Nu mai sunt cu Blake, dar nu, nu mă simt pregătită să încep o nouă relație. Îmi place prietenia cu James și totuși mi se pare că nu sunt corectă cu el, deoarece știu că vrea mai mult.

Simone a ridicat din umeri.

— E băiat mare. Dacă tu-l consideri prieten, cu siguranță s-a prins că probabil nu ești pregătită pentru o altă relație. Iar dacă vrea să insiste, riscând să fie respins, e treaba lui.

Am oftat.

— Poate că ai dreptate. Pur și simplu nu vreau ca, într-o bună zi, chestia asta să se întoarcă împotriva mea.

— Întotdeauna există un asemenea risc atunci când lași să înflorească relațiile la locul de muncă.

— Înțeleg, dar am impresia că acum e prea târziu, știi? N-am cum să-i zic pe șleau că nu mai putem fi prieteni, fără să creez foarte multe tensiuni.

— Se pare că situația e deja destul de tensionată.

Am gemut.

— Știu! Doamne, ce încurcătură!

— Ei bine, să nu-i frângi inima prea tare, pentru că, atunci când o să-l lași baltă, o să trec eu cu înverșunare la atac.

Am râs.

— De ce să mai aștepți? Fă-mi o favoare și mai abate-i atenția de la mine.

— Mă crezi sau nu, Erica, eu te consider prietena mea și nu intenționez să mă bag, de bunăvoie, într-un triunghi amoros cu tine.

— Ar trebui să-ți fie ușor, de vreme ce nu sunt îndrăgostită de James. Și nu mă aștept să fiu vreodată.

— Și dacă el totuși te iubește?

Am scuturat din cap.

— Imposibil.

Ne cunoșteam de doar câteva săptămâni. În plus, el lucra pentru mine. Dar, dacă stăteam bine să mă gândesc, și eu îl cunoșteam pe Blake de doar câteva săptămâni când deja eram îndrăgostită până peste urechi de el. Însă James nu se culca cu mine. Nimic între noi nu era măcar pe departe la fel de intens ca la începutul relației mele cu Blake. Pe atunci, mă luptam să păstrez distanța, numai pentru a

mă trezi din nou în brațele lui, mai fericită ca niciodată. Fericirea noastră fusese mult prea scurtă.

— La ce te gândești?

M-am încruntat.

— De ce?

— Pentru că tocmai ai căpătat un aer complet visător. Trebuie să aflu, la cine te gândeai adineauri?

— De fapt, mă gândeam la Blake.

Simone mi-a zâmbit.

— Ei, poftim!

M-am uitat drept la ea. Parcă ar fi fost un mistic înțelept în toată regula. Mi-am masat fruntea pentru a-mi netezi cutele dintre sprâncene.

— Aș vrea eu să fie atât de simplu. Chiar aș vrea.

— Ei bine, nu te frământa, OK? O s-o scoți tu la capăt. Nu știu ce să-ți zic despre Blake, dar dacă e vorba de James, atunci fii sinceră cu el. E tot ce poți să faci, de fapt.

— Știu. Ai dreptate.

— Lasă-mă să-ți aduc ceva de mâncare înainte să mi te ofilești de tot.

— Sigur.

Am înhățat meniul, sperând că ceva o să-mi facă cu ochiul.

*

James și-a făcut apariția la sfârșitul zilei de lucru, zâmbetul lui fiind o priveliște binevenită.

— Hei, mâine, după serviciu, mă duc la sala de forță. Vrei să vii cu mine?

Am râs ușor.

— Încerci să-mi spui ceva?

Preț de o clipă, James m-a privit cu ochii mari de uimire.

— Categorical nu! Ai un corp uimitor! Dar m-am gândit că poate vrei să te mai descarci. Pe mine de obicei mă ajută atunci când sunt stresat.

Obrazii mi s-au înfierbântat la auzul complimentului. Trebuia să renunțe la a-mi mai spune astfel de lucruri. S-ar fi convenit să i-o zic, dar n-am făcut-o.

— Ești stresat?

— Nu știu. Poate.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, ca și cum întrebarea l-ar fi stânjenit. Am încercat să ignor glăsciorul care îmi spunea că, probabil, vina îmi aparținea.

— Ce zici? mi-a întrerupt el brusc vocea din minte.

— Tu ești hotărât să-mi vindecii proasta dispoziție, nu-i așa?

Mi-a zâmbit larg.

— Da. Îmi place Erica fericită. Îmi place și Erica beată. Ar trebui să mai ieșim cândva la un pahar.

Gândurile mi s-au îndreptat către seara aceea, la bar, când nu-și mai putea lua ochii ori mâinile de pe mine.

— Hai să rămânem la sala de forță.

— Marfă!

Nu mai fusesem de mult la sală. A doua zi, când a venit timpul să mergem, o mică parte din mine ar fi vrut să se fofileze. Oboseala în sine era suficientă pentru a mă descuraja, dar James avea dreptate. Îmi trebuia o supapă. Poate că reușeam să mă epuizez până într-atât, încât să dorm și eu ca lumea, în sfârșit. Ne-am hotărât să mergem la un club sportiv aflat pe aceeași stradă, unde James tocmai se înscrișese ca membru.

El mi-a prezentat locul, apoi s-a apucat să lucreze cu greutate. Eu am găsit o bandă de alergare liberă și am ales ceea ce consideram a fi un program agresiv. Voiam să transpir și să-mi ia foc mușchii, să văd dacă am îndeajuns de multă forță mentală încât să alerg până ce aveam să cad lată. Poate așa reușeam să zdrobesc toate rămășițele

durerii. Mi-am băgat căștile în urechi și m-am forțat să intru într-un ritm, aproape nerăbdătoare să înfrunt provocarea ce mă aștepta.

Am observat în treacăt pe cineva urcându-se pe aparatul de alături. Am rămas concentrată asupra muzicii și a pașilor mei, până când căștile mi-au fost smulse din urechi. A fost cât pe ce să mă dezzechilibrez. Lângă mine stătea Blake. Când l-am văzut, mi s-a tăiat răsufllarea. Crezusem că o să avem mai mult răgaz departe unul de celălalt, înainte să fiu nevoit să-l înfrunt din nou.

— Ce cauți aici?

— Mă antrenez. Vrei să ne luăm la întrecere?

Mi-a zâmbit, amintindu-mi de iubitul jucăuș și amuzant cu care obișnuiam să mă trezesc în fiecare dimineață. Mi-am amintit și de toate orgasmele pe care nu le mai aveam de când ne despărțiserăm, cu excepția celui singur și încântător pas strâmb.

— Nu mi se pare cătuși de puțin corect.

— Poate că nu e. Dar nu prea sunt în formă. Nu mai am anduranța de pe vremuri.

Era clar ce voia să spună. Dacă anduranța lui încasase o lovitură, a mea fusese spulberată. Blake era întotdeauna într-o formă incredibilă, o mașinărie bine întreținută, zveltă și puternică.

Mi-am dat ochii peste cap, dorindu-mi să mă lase în pace, dar știind că nu era genul lui.

— Credeam că-ți place să fii provocată?

Fără să mai aștepte răspunsul meu, care ar fi conținut câteva cuvinte bine alese, s-a aplecat pentru a-mi schimba setările aparatului, potrivit-le cu ale lui. Curând, unghiul confortabil în care era înclinată banda mea a început să crească, până când amândoi am ajuns să alergăm cu toată viteza. Aș fi vrut să-i arunc câteva comentarii menite să-l intimideze, dar mi-am păstrat suflul pentru cursa care cu siguranță avea să mă pună, în scurt timp, la grea încercare.

Ce naiba o fi fost în capul meu? Trecuseră luni de zile de când nu mă mai antrenasem în afara dormitorului ori a unei săli de yoga. Nici nu-mi aminteam când dormisem ultima dată o noapte întreagă.

Forțele mele erau pe sfârșite. Plămânii îmi ardeau și mușchii mă dureau, în vreme ce mă chinuiam să țin pasul. Numai mândria pură mă împiedica să-mi recunosc înfrângerea. Nu-i puteam da satisfacție nici măcar acum, când abia dacă mai avea vreo importanță.

Câteva minute mai târziu, mă rugam în tăcere să scap, neștiind sigur cât aveau să mă mai țină picioarele în cursa de o milă pe care Blake o programase pe aparatele noastre. Udă learcă și stoarsă de puteri, până la urmă am încetinit la ritmul de mers.

Blake a sărit jos de pe banda lui și s-a sprijinit relaxat de balustrada din spatele nostru. Eu abia dacă mai puteam sta dreaptă, darmită să merg. Cumva m-am ținut pe picioare și am coborât de pe aparat, întrebându-mă cum aveam să-mi târăsc fundul amărât până acasă, în halul în care mă găseam.

— Ce-ți mai fac picioarele?

Blake mi-a azvârlit un surâs încrezut, din pricina căruia mi-a venit să-l iau la palme până ce aveam să i-l șterg de pe fața lui frumoasă.

— Să ți-o trag! am izbutit să-i spun, cu răsuflarea întretăiată.

Am sorbit îndelung din sticla cu apă. Era clar că mica noastră „plimbare” pe bandă nu avusese nici pe departe același efect asupra lui ca asupra mea. Abia dacă găfăia puțin.

— Bucuros, însă pari cam obosită. Sper că nu aveai vreun plan pentru mai târziu.

Și-a ridicat marginea tricoului, pentru a-și șterge stratul subțire de sudoare de pe frunte, etalându-și cu nerușinare mușchii abdominali. Arătau la fel de bine ca întotdeauna. Nu s-ar fi putut spune că se lăsase pe tânjală.

— Hei!

James s-a apropiat de noi, umflându-și pieptul la vederea lui Blake. Acesta din urmă i-a aruncat genul de privire pe care le-o rezerva nefericiților ce făceau greșeala de a se apropia prea mult de mine. Dispreț pur, ca și cum simpla existență a lui James l-ar fi insultat. Nu era bine din niciun punct de vedere. Oricât de mult aș fi

insistat eu că nu mă culcam cu James, Blake avea o stranie tendință de a ne găsi în același loc, în același timp.

— Ai terminat? l-am întrebat pe James, sperând să întrerup duelul din priviri al celor doi.

— Da, sunt gata când ești și tu.

Ochii lui James nu se clinteau.

— Ne vedem mai târziu, Blake.

I-am împins ușor pieptul lui James, îndemnându-l să se întoarcă și să mă urmeze înspre ieșire. Când m-am uitat peste umăr, l-am văzut pe Blake cu o expresie încordată pe chip, strângând cu putere în mâini balustrada.

Capitolul 17

Vineri era ziua în care urma să fac cunoștință cu echipa de campanie a lui Daniel. Am ales o rochie ciocolatie, cu decolteu adânc și fustă vaporosă. Am asortat-o cu o curea subțire și cu pantofii mei cu toc, de culoarea pielii. Ținuta era sofisticată și potrivită mai degrabă celei care *eram* din punct de vedere profesional decât rolului pentru care dădeam probă. Refuzam să port un costum la acel așa-zis interviu pentru o slujbă pe care nici măcar nu mi-o doream.

Mai erau încă două luni până la alegerile pentru postul de guvernator, însă oamenii roiau prin sediul de campanie de parcă atunci ar fi fost ziua cea mare. Afișele electorale acopereau fiecare fereastră. Pretutindeni vedeai numai hârtii, împrăștiate pe mesele de lucru și îngrămădite pe orice suprafață disponibilă. Vreo douăsprezece persoane vorbeau la telefon, vocile lor amestecându-se într-un vacarm de neînțeles.

Tineri de vârsta mea treceau pe lângă mine, umblând de colo până colo de parcă ar fi coordonat aselenizarea sau ceva de genul ăsta. Zorul neîncetat mă călca pe nervi.

Stăteam acolo, oarecum prostește, obișnuindu-mă cu atmosfera, când un tânăr înalt a ieșit pe ușa unuia dintre puținele birouri închise și s-a îndreptat către mine.

— Erica?

— Da.

— Sunt Will, coordonatorul adjunct al campaniei. Vino în spate ca să putem vorbi.

Am intrat în cabinetul lui. Încăperea avea ferestre pe doi dintre cei patru pereți. El a închis ușa, făcând astfel să dispară toată larma din sala principală. M-am relaxat imediat, ușurată de izolare. Slavă Domnului că nu aveam o asemenea efervescentă în sediul firmei noastre! Nici măcar în biroul lui Blake, unde lucrau de două sau trei ori mai mulți oameni, nu părea să fie atâta agitație.

Will s-a așezat la masa lui și a început să răsfoiască niște hârtii. Avea, probabil, în jur de treizeci și cinci de ani. Atrăgător, cu un păr blond-închis ce părea oarecum neîngrijit și puțin prea lung, arăta ca o versiune mai matură a stagiatorilor și voluntarilor de afară. Avea o privire ușor răătăcită și radia acel tip de energie despre care știam, din proprie experiență, că își are sursa în cantități copioase de cafeină și prea puțin somn.

— Ți mulțumesc că ai venit. Înțeleg că deja îl cunoști pe domnul Fitzgerald?

— Da.

Am rostit cuvântul cu stângăcie. Sigur că ne cunoșteam, dar Daniel nu mă pregătise cu privire la versiunea oficială a relației noastre.

— Avem niște legături de afaceri.

Am sperat ca exprimarea să fie îndeajuns de vagă, încât să descurajeze orice alte întrebări pe marginea subiectului.

— Țta e întotdeauna un lucru bun. Presupun că ești la curent cu cerințele postului.

— Sunt, însă mi-ar plăcea foarte mult să-ți aflu punctul de vedere legat de ceea ce căutați, mai exact.

Ne-am petrecut următoarele zece minute discutând despre structura, neajunsurile și preocupările campaniei lor de promovare, apoi despre cum sperau s-o îmbunătățească. Am ascultat atent, luând notițe pentru a completa golurile lăsate de documentele pe care le primisem de la Daniel.

— Probabil că n-ar trebui să menționez asta într-un interviu de angajare, dar n-avem prea mult timp să ne învărtim în jurul chestiunii, iar domnul Fitzgerald pare deosebit de dornic să găsească o cale de colaborare cu tine. Presupun că și tu ești de aceeași părere?

Uau, o întrebare cum nu se poate mai plină de subînțeles! Mi-am închis și mi-am deschis pixul. Partea încâpățanată din mine ar fi vrut să țipe: *Nu!* În schimb, am zâmbit politicoș și am scos din geantă un dosar gros. Dimensiunea lui rivaliza cu cea a planului de marketing pe care Daniel mi-l dăduse cu o săptămână în urmă.

L-am trântit pe birou.

— Will, am o propunere pentru tine.

*

Întâlnirea cu Will a decurs bine, deși nu eram sigură când sau cum avea să reacționeze Daniel la propunerea mea. Simțeam că nu avea să fie prea încântat, chiar dacă pusese la cale un plan perfect logic pentru toți cei implicați. Probabil că el avea să-l vadă ca pe o altă încercare a mea de a negocia limitele ferme impuse de el. Însă eu eram tot hotărâtă să-l conving. Trebuia să încerc, măcar.

Mark era deja mort, dar atâta timp cât Blake era în siguranță, intenționam să-i țin piept lui Daniel. Fiindcă, din punctul meu de vedere, genul de viață pe care mi-l pregătise nu prea semăna a viață. Cel puțin pentru moment, eram pregătită să suport consecințele de a-l fi înfruntat, fără să-mi pierd speranța.

Aș fi mers prea departe împotriva ființei mele dacă aș fi lăsat pe altcineva să-mi conducă existența. Și începusem să mă satur de tentativele lui Daniel de a mă controla prin violență și frică. Era

imposibil ca, pe termen lung, cineva să iasă în câștig. Orice talent pe care s-ar fi așteptat să-l smulgă de la mine ar fi fost iute zdrobit dacă l-aș fi urmat orbește în acel nou mod de trai.

Mi-am alungat din minte toate temerile. Mai devreme sau mai târziu, Daniel avea să-mi transmită părerile lui asupra subiectului. Până atunci, intenționez să nu-mi fac griji.

Ajunsă înapoi la birou, tocmai stăteam de vorbă cu Chris și Sid, când ceva mi-a atras atenția spre fereastră. Tesla lui Blake se apropiase în viteză și oprise lângă bordură. Mi-a săltat inima în piept. Chiar și fără să-l întâlnesc în carne și oase, durerea groaznică ce mă chinuia tot a ieșit din nou la suprafață. Ea a fost însă iute înlocuită de o furie mistuitoare, când l-am văzut ajutând-o pe Risa să coboare din mașină. Ea era toată numai zâmbete și râsete, în timp ce-și ținea palma lipită de pieptul lui.

Oh, nu, fir-ar al dracului! Am prins puteri și am dat fuga jos, unde, câteva secunde mai târziu, le-am ieșit în întâmpinare.

— Erica, bună!

Risa a încremenit, strângându-și atât de tare poșeta, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Am măsurat-o repede din cap până în picioare, dorindu-mi cu disperare să găsesc vreun fir de păr nelo-locul lui, vreun indiciu cu privire la ceea ce se petrecuse în timpul pauzei de prânz prelungite pe care și-o luase.

— Ăăm, Blake voia să trecem în revistă câteva dintre noile date de marketing. Așa că ne-am hotărât să luăm prânzul.

— Zău?

Ea a dat din cap cu îngrijorare. Am mai privit-o preț de câteva clipe. Nu puteam să înghit nici măcar imaginea vagă pe care imaginația mea începuse deja s-o însăileze.

Faptul că Blake încerca să obțină pe la spatele meu informații despre afacere era una. Dar s-o convingă, probabil cu foarte puțin efort, pe Risa să i se urce în pat era cu totul altceva.

— Ar trebui să mă întorc la treabă, a spus ea.

— Ar trebui.

Mi-am îndreptat atenția către Blake, ale cărui trăsături reflectau un cât se poate de discret surâs satisfăcut. A înconjurat mașina și s-a urcat la volan, înainte să apuc să-i zic ceva. A demarat la fel de repede pe cât sosise, în vreme ce eu am rămas acolo, încercând să pricep ce urmărea.

Până să intru eu înapoi în clădire, Risa dispăruse deja de mult în interior. Speram să mai câștig niște timp. Mi se învârtea capul din pricina tuturor lucrurilor pe care aș fi vrut să i le spun. Și era posibil ca încercarea de a separa chestiunile profesionale de cele personale să fi fost deja o cauză pierdută. James mi-a ieșit în cale pe hol, părând îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Blake tocmai a adus-o pe Risa după un „prânz de afaceri“.

— OK, și ce?

— Unu la mână, n-are niciun drept să se întâlnească cu angajații mei fără știrea mea și, doi la mână, mi-am dat imediat seama că întâlnirea lor a fost orice, numai nevinovată nu. Mai întâi a trebuit să-i spun Risei să te lase pe tine în pace, iar acum pare să fi pus ochii pe Blake. E al dracului de perseverentă! Cât tupeu, să apară așa, pur și simplu!

Vorbeam repede, fără să-mi pese prea mult de ceea ce spuneam.

— N-o să-i iasă. Sunt o grămadă de oameni pe lumea asta. Ar trebui să stea departe de firma mea.

Risa cu siguranță știa cum să obțină ceea ce-și dorea. Toate bune și frumoase, până în momentul acela. Blake avea mai multă minte. Mă plimbam încoace și încolo pe etaj. Nu avea să scape el așa de ușor.

— Tu intră. Mă întorc repede.

Am dat să cobor din nou. Dar n-am apucat să fac primul pas, căci James m-a apucat de cot și m-a întors către el.

— Unde te duci?

— Mă duc să-i zic vreo două.

— Ce-ar fi să aștepti o vreme, până te liniștești? O iei prea personal.

— Ba nu, n-o iau. E complet inacceptabil.

— De ce-l lași să te scoată din sărite?

James s-a încruntat, părând sincer enervat. Nu-mi păsa. Eram furioasă.

— N-o să-l las să și-o tragă cu angajatele mele, OK? Nu cred că așa încercă el să mă recucerească.

James a făcut un pas în față, apropiindu-și periculos de mult trupul de al meu. Mi-am desprins privirea de ochii lui pătrunzători. M-am concentrat pe zidul din spatele lui, încercând să nu mă gândesc la felul în care mă făcea să mă simt atunci când stătea la o distanță atât de mică de mine.

— Nici nu știi dacă și-o trage cu ea ori dacă măcar îi face curte. Vorbea cu glas scăzut și indiferent.

— Dar nu poți sta deoparte.

Mi-am strâns pleoapele și m-am rugat să am puterea de a depăși momentul acela, și restul zilei, fără să-mi ies din minți.

— Erica.

— Ce?

Mă uitam în jos, incapabilă să dau ochii cu el. Nu-i puteam oferi ceea ce avea nevoie. Abia dacă supraviețuiam efectelor despărțirii de Blake. Din sufletul meu nu mai rămăsese nimic de dat altcuiva.

— Vrei să mă asculți, înainte să te duci fuga-fuguța după el?

M-am zbârlit puțin din pricina felului în care o spusese. Nu-mi plăcea deloc cum suna.

— Ce ai de zis?

Chipul i s-a mai împlânzit puțin, ca și cum mi-ar fi simțit iritarea.

— Știu că e complicată. Relația noastră. Dar oricât ai vrea să ignori, există ceva între noi doi. Eu simt asta, știu că și tu la fel. Țin la tine și nu suport să-l văd pe tipul ăla chinându-te, smulgându-ți naibii inima din piept.

Am oftat.

— Crede-mă când îți spun că realmente nu înțelegi prin ce trec.

— Singurul lucru pe care nu-l înțeleg e motivul pentru care nu vrei să recunoști că îți trezesc niște sentimente. De ce tot opui rezistență?

Nu-i puteam răspunde cu ușurință la întrebarea asta.

— Nu sunt atât de orb încât să nu văd ce efect am asupra ta.

Și-a trecut ușor degetul mare peste obrazul meu.

— Poate că îți supraestimezi impactul asupra femeilor, am mințit eu.

Mă afecta. Habar n-aveam de ce. De când îl cunoscusem pe Blake, nici nu mă mai uitam la alți bărbați, dar James se afla sub ochii mei, imposibil de trecut cu vederea.

El a râs încet.

— Te înroșești ori de câte ori stăm aproape unul de altul, ca acum, de parcă ai rămâne fără aer în preajma mea.

Și-a coborât degetul de-a lungul maxilarului meu și mi-a mângâiat buza de jos.

— Iar felul în care întredeschizi gura atunci când ți se întâmplă asta... abia mă pot abține să ți-o sărut chiar acum. Pentru că undeva, în adâncul sufletului, și tu mă dorești.

Am expirat brusc. În secunda în care ochii mei i-au săgetat pe ai lui, James și-a lipit buzele de ale mele, sărutându-mă cu mișcări ușoare și tandre, care mă lăsau fără suflare. M-am încordat, așteptând ca vocea din mintea mea să înceapă să țipe la mine. Dar n-a făcut-o. Poate că se săturase la fel de mult ca și mine să se mai împotrivescă. Ceva dinlăuntru meu a cedat. În ciuda tuturor îndoielilor, mi-am îngăduit ca, în acele momente, atât cât aveau să dureze ele, să-l doresc pe James. Așa că, atunci când m-a strâns mai tare în brațe, m-am arcuit înspre el și mi-am lăsat brațele să-mi alunece pe după gâtul lui.

— James.

I-am șoptit numele, lăsând ca sunetul să se aștearnă asupra mea. Am încercat să nu mă gândesc la toate diferențele pe care le simțeam între el și Blake: felul în care mirosea, felul în care corpul lui se lipea de al meu...

— O să te fac să-l uiți complet. Lasă-mă doar să mă apropiu de tine, Erica, a murmurat el printre sărutări.

Măinile au început să-i umble peste tot, mângâindu-mă cu atingeri delicate, șovăitoare, dar în locul urmelor înflăcărâte, îmi lăsau pe piele dăre ca de gheață. M-am cutremurat, repetându-mi în minte cuvintele lui: *lasă-mă doar să mă apropii de tine.*

Nu! Mica mea voce interioară mai avea atâta energie cât să-mi vorbească răspicat. Buzele lui James încercau în van să mă convingă să revin, însă toate trăirile născute din focul clipei de mai devreme se risipiseră. Văpaia ce se aprinsese în mine și pusese stăpânire pe simțurile mele se stinsese la fel de repede pe cât se iscase.

Și atunci mi-am dat seama: Blake era singurul pe care aveam să-l las vreodată să se apropie de mine. Cumva el prinsese rădăcini în sufletul meu și asta nu avea să se mai schimbe, indiferent cât de multe și pătimașe întâlniri ocazionale aș fi avut cu James.

— Ce s-a întâmplat?

Am scuturat din cap.

— Nu pot.

— Ce trebuie să fac? Te rog, numai spune-mi!

— Nu vrei să fii cu cineva ca mine. Dumnezeu îmi e martor că, în cea mai mare parte a timpului, nici măcar eu nu vreau să fiu cu mine.

M-am îndreptat și am făcut un pas înapoi, încercând să pun ceva distanță între noi.

— De ce nu mă lași pe mine să decid asta?

— N-ai ce face, James. Nu pot să fiu așa cum îți dorești tu. Povestea asta... Povestea asta nu e corectă față de tine.

— Vrei să încetezi? Nu mă respinge pentru că ți-e frică de ce sentimente o să-mi stârnești. Pot să mă îngrijesc și singur de propriile sentimente.

— Atunci poate că mi-e frică pentru mine însămi. Ai dreptate. Sunt atrasă de tine. Nu pot s-o neg, dar trebuie să înțelegi că *n-am cum* să te iubesc.

Adevărul propriilor cuvinte m-a izbit de cum le-am rostit. În momentul acela nu eram capabilă să iubesc pe nimeni altcineva, și

poate că niciodată nu aveam să mai fiu, indiferent cât de grozavă ar fi fost persoana respectivă.

— Eu nu-ți cer să mă iubești. Îți cer să ne acorzi o șansă. Nici n-ai idee ce am putea fi, pentru că nu ne lași măcar să începem.

Am închis strâns ochii. Săptămâni întregi mă cârpisem cu un fel de bandă adezivă emoțională. Nu voiam decât să gădesc pe cineva care să mă facă din nou întregă, însă James nu era omul potrivit.

— Îl dorești. O să alergi înapoi la el.

M-a privit vreme îndelungată, cu chipul încordat din pricina frustrării ce clocotea în sufletul lui, amenințând să iasă la suprafață.

— Nu alerg înapoi la Blake!

— Mi se rupe sufletul când te văd făcând așa! a izbucnit James. Umblând după el, deși eu sunt chiar în fața ta. Te *vreau!* Înnebunesc de dorință, iar ție nu-ți stă capul decât la cum să mai capeți încă o șansă cu el.

Presupunerea lui m-a scos din sărite.

— Nu umblu după el, James. Eu l-am părăsit. *Eu* l-am părăsit pe *Blake*. OK? Mi-am frânt singură inima. Totul e opera mea, iar tu n-ai nici cea mai vagă idee despre ce e vorba. Așa că nu te mai amesteca în mintea ori în sufletul meu și păstrează-ți afurisitele de judecăți pentru tine.

Îmi frământam mâinile, încercând să potolesc tremurul ce-mi scutura trupul. James a părut să se relaxeze, lăsându-și umerii să-i cadă ușor. Chipul i s-a înmuiat.

— Nu pricep de ce i-ai cânta în strună cuiva care te-a lovit.

— Ce? m-am încruntat eu.

Oare auzisem bine?

— Și tatăl meu avea mână grea. Recunosc semnele, crede-mă. Dar nu pricep nici să mă pici cu ceară de ce ai tolera așa ceva, indiferent cât de mult ai ține la el.

— Eu... oh, Doamne! James, în ziua aia... Oh, fir-ar să fie!

Mi-am luat capul în mâini. Fusesem atât de ocupată să mă îngrijesc de propriile sentimente, încât nu mă gândisem nici măcar o

clipă la ce impresie și-ar fi putut face el după ce mă văzuse în halul ăla. Nu era de mirare că-l detesta atât de tare pe Blake.

Am făcut un pas către el și i-am pus o mână pe piept. Nu voiam să ne certăm astfel și trebuia să mă creadă.

— Blake nu m-a lovit în viața lui. Ți-o jur! Te rog să mă crezi când îți spun că toată situația e mult mai complicată decât o să-ți dai tu seama vreodată.

Declarația mea n-a avut efectul scontat. James s-a îndepărtat, iar mișcarea lui m-a făcut să-mi las mâinile să cadă pe lângă corp.

— Cum spui tu, Erica.

Aerul lui înfrânt adăuga incredibil de multă vinovăție stării mele emoționale și așa zdrobite.

James s-a întors și a dispărut în lungul holului, intrând înapoi în birou.

*

Nu știam ce urma să spun dacă, din întâmplare, aveam să-l găsesc pe Blake în biroul lui. Oricum, într-un fel sau altul, urma să încaseze un perdaf cu tot ceea ce gândeam și simțeam în momentele acelea.

Tocurile mi se izbeau ritmic de podea în timp ce străbăteam spațiul comun de lucru cu îndeajuns de multă viteză și determinare încât să întorc capete în urma mea. Ignorând salutul lui Cady, am intrat ca o furtună pe ușa lui Blake și, de îndată ce l-am găsit așezat la biroul său, am trântit-o în urma mea. El s-a rotit pe scaun.

— Erica, nu mă așteptam să te văd așa curând.

— Să ți-o trag!

M-am apropiat de marginea mesei lui, gata să-l fac cu ou și cu oțet. El s-a ridicat cu eleganță și s-a oprit în fața mea.

— Credeam că ai scos asta din discuție când te-ai despărțit de mine. Dacă te-ai răzgândit, o să recunosc că încă sunt interesat.

— Nu progresezi îndeajuns de repede cu Risa?

Am ridicat din sprâncene și am strâns tare din buze, transformându-le într-o linie aspră.

— Nu atât de repede pe cât i-ar plăcea ei.

Mi-am încordat maxilarul. Cuvintele lui mă spintecau cu forța a o mie de cuțitașe. Cum putuse să se schimbe în așa hal? Oare întotdeauna fusese atât de rece? Am tras aer în piept și m-am pregătit de ceartă.

— N-ai decât să ți-o pui cu cine poștești, dar stai departe de angajații mei.

— Pari să fi adoptat o poziție destul de liberală privind relațiile la locul de muncă.

— Nu știi de câte ori trebuie să-ți zic: James și cu mine suntem prieteni!

— Nu mai spune!

— Da, am insistat eu.

Nu știam de ce, însă îmi doream din suflet să mă creadă.

— Mie mi se pare că e îndrăgostit până peste cap de tine.

Am înghițit în sec.

— Așa că acum te folosești de Risa și de Sophia ca să te răzbuni pe mine, să mă faci geloasă? Despre asta-i vorba?

— Ești geloasă?

Blake s-a apropiat, blocându-mă între el și capătul mesei. M-am lipit de ea, simțind că-mi pierd echilibrul.

— Și cât se presupune că ar fi trebuit să stau după tine, Erica? Sau ai venit aici doar ca să te descarci?

Și-a strecurat o mână de-a lungul coapsei mele, îndreptându-se către chiloți. L-am plesnit peste ea.

— Pe vremuri nu te uram.

Mi-am înghițit nodul din gât. Privirea lui rece s-a schimbat. S-a întunecat din pricina emoției.

— N-a fost suficient să mă iubești. M-ai adus la disperare.

Am scuturat din cap, nedumerită.

— Nu? Atunci poate că n-a fost iubire.

Și-a lăsat ușor capul într-o parte.

— Blake...

Am tresărit când i-am auzit insinuarea. Cum putuse să se îndoiască vreodată de dragostea mea?

— Abia dacă erai în stare s-o spui, Erica.

Am deschis gura, însă cuvintele mi s-au oprit în gât. Aș fi vrut să-i spun că-l iubesc, că-l urăsc, că mi-e un dor nebun de el. Să-i explic cât de mult mă săturasem de despărțirea aceea dureroasă și istovitoare.

— Spune-o! s-a răstit el. Dacă există ceva pentru care să merite să aștept, am nevoie să te aud spunându-mi-o chiar acum.

Ochii îmi ardeau din pricina lacrimilor ce stăteau să se verse.

— De ce m-ai aștepta?

— Pentru că n-am încotro, fir-ar să fie! a izbucnit Blake.

Și-a trecut mâinile prin părul deja răvășit.

— Dumnezeu mare, tu chiar credeai că o să încetez să te mai vreau? Așa, pur și simplu? Că o să apăs un comutator și totul o să se schimbe? Că n-o să simt nimic?

Am închis ochii, strângând cu putere din pleoape, dar tot îi simțeam privirea scormonindu-mă. Blake mi-a cuprins ceafa în căușul mâinii, apropiindu-mi foarte mult fața de a lui. Am deschis brusc ochii când i-am simțit răsuflarea aspră pe buzele mele. Inima îmi bubuia în piept. Chipul i s-a încordat, chinuit de furia și frustrarea pe care i le iscasem în suflet.

— Indiferent ce te-ar fi luat de lângă mine, o să îndrept lucrurile, îți promit!

— Situația asta n-ai cum s-o îndrepti, Blake.

— Pe naiba! Aș face orice ca să te aduc înapoi. Înțelegi? *Orice!*

Lacrimile au început să-mi curgă șiroaie, arzându-mi obrazii. Stăruința din ochii lui de un verde intens a pus stăpânire pe mine, acoperind orice altceva. Durerea cu care mă privea îmi pătrundea până în suflet.

Cu o figură ceva mai blândă, Blake mi-a șters lacrimile, sărutând urmele pe care mi le lăsaseră pe față.

— Tu ești singura, Erica. După tine n-a mai existat nimeni altcineva.

— Dar...

— Nici Risa, nici Sophia. Nimeni nu se compară cu tine. Crede-mă, nimeni n-o să reușească vreodată. Dacă nu putem să facem relația asta să meargă...

M-a strâns puțin mai tare.

— Nici măcar nu sunt în stare să mă gândesc. Dumnezeu să mă ajute, o să tot încerc până când o să te conving. Spune-o! Scumpo, te rog!

Rugămintea rostită cu glas mângâietor m-a sfâșiat.

— Spune-o! mi-a șoptit el, sărutându-mă dulce.

— Te iubesc!

Cuvintele mi-au ieșit amestecate cu un suspin. Mi-am înăbușit impulsul de a izbucni în plâns, devenit acum și mai puternic din pricina tensiunii de a fi rostit acele vorbe.

— Te iubesc foarte mult!

El mi-a răspuns ridicându-mă și așezându-mă pe marginea mesei.

— Atunci nu renunța la noi. Iubește-mă, fir-ar să fie! Te rog, scumpo! Lasă-mă să te iubesc și eu pe tine!

Și-a lăsat mâinile să-i alunece în sus pe coapsele mele, mototolindu-mi rochia pe măsură ce urca. M-a sărutat iar, mai profund, amuțindu-mi orice gând de a-l refuza, devorându-mi gura cu mișcări lacome, grăbite. Mi-am înlănțuit mâinile pe după gâtul lui, răspunzându-i cu aceeași hotărâre.

— Doamne, câtă nevoie am de tine! a gemut el și s-a retras.

Dintr-o singură mișcare scurtă, și-a smuls tricoul și m-a lăsat fără chiloți, având grijă ca pantofii cu toc să-mi rămână în picioare.

— Blake, biroul, am șoptit eu, dându-mi seama ca prin ceață că tocmai încălcăm regula nescrisă de a nu ne-o trage în biroul lui.

— Mă doare-n cot! În clipa asta am mai multă nevoie să intru în tine decât să respir. Și nu-mi pasă cine o știe.

A măturat cu o mână tot ce se mai afla pe masă în spatele meu. Obiectele au aterizat pe podea, cu un zgomot puternic. Apoi Blake m-a împins în spate, s-a cățărat peste mine și mi-a înfășurat strâns picioarele în jurul taliei lui. Mi-a acoperit trupul cu sărutări fierbinți, mușcându-mă de gât până când pielea a început să mă furnice, clocotind de dorință. Mi-a tras în jos decolteul rochiei, eliberându-mi sânii. Mi-a cuprins între buze unul dintre sfârcuri, înconjurându-i vârful sensibil cu latul limbii, după care a repetat mișcarea și la celălalt.

— Aseară, când te-am văzut plecând de lângă mine, am crezut că o să-mi ies din minți.

— N-am vrut să te părăsesc, Blake.

— Nici n-am putut să dorm, atât de tare te doream. Voiam să mă îngrop în tine, să te aud țipând.

Am scâncit, excitarea curgându-mi prin vene. M-am mișcat nerăbdătoare sub el, căutând cu disperare și mai multe atingeri. M-am repezit la cureaua lui, i-am desfăcut-o și i-am împins blugii în jos, pentru a-i descoperi penisul. Înnebunită după el, mi-am ridicat bazinul, ieșindu-i în întâmpinare în timp ce el mă penetra cu ușurință. Blake și-a proptit șoldurile în mine, posedându-mă pe măsură ce mă întindeam în jurul lui. Mă umplea perfect! Răsuflarea lui întretăiată se îmbina cu a mea.

Nimeni nu mă mai făcuse să mă simt așa și nimeni nu avea să mai reușească vreodată.

El mi-a luat în stăpânire gura și, cu dezmierdări catifelate, limba lui s-a pornit s-o caute pe a mea, până când abia dacă am mai putut să respir. Am gemut, iar Blake s-a retras și apoi s-a înfipt și mai adânc în mine.

— Spune-o din nou!

Porunca i-a ieșit printre buze însoțită de un oftat gătuț. Apoi m-a prins de șolduri și s-a înfipt iar, atât de adânc!

— Te iubesc, Blake! am exclamat eu, suspinând de plăcere. Oh, Doamne, e atât de bine cu tine! E atât de bine!

Ca și cum ceva ar fi cedat, vălul subțire al controlului i-a căzut de pe chip. N-am mai putut să disting printre trăsăturile lui obișnuitul aer reținut. Doar dorința animalică de a mă poseda. Se împingea tot mai repede în mine. Frecarea provocată de mișcările lui pătimașe mă făcea să-mi pierd mințile. Mă agățam de orice: de părul lui, de umerii lui, de marginea biroului, de orice m-ar fi putut ține cu picioarele pe pământ într-un moment în care alunecam periculos de mult înspre uitarea de sine.

Blake mi-a luat mâinile în ale lui și mi le-a întins bine deasupra capului, strângându-le îndeajuns de tare încât să nu mai pot scăpa. Sâni mi s-au umflat, excitați de atingerea firelor mătăsoase de pe pieptul lui. Am gemut și am țipat cuvinte de neînțeles. O luasem razna de plăcere.

Trupurile ni se loveau unul de altul, transpirate și încordate din pricina tensiunii ce creștea tot mai mult în fiecare dintre noi. Flacăra molcomă a dorinței mele ardea acum cu furie, văpaia preluând controlul în timp ce mă încheștam neajutorată împrejurul lui. Șoldurile lui mă izbeau fără milă, trupul fiindu-mi ancorat de al lui în dreptul mijlocului și al gurii, cu care mă săruta. Erau sărutări pasionale, care aveau să-mi lase urme, dar cărora le-am răspuns pe deplin, ca un om ce tânjise de dorul lor.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Erica! Dă-ți drumul, scumpo! Nu mă mai pot opri!

Vorbele lui m-au împins drept spre orgasm. Beată de fericire, am scos un strigăt și mi-am împletit strâns degetele cu ale lui. În vreme ce-și lua plăcerea, cu mușchii încordați la maximum, Blake nu-și dezlipea ochii de mine. Abdomenul lui tare ca piatra s-a mai contractat încă o dată, după care un spasm i-a cutremurat corpul puternic.

Al meu vibra. Pieptul mi s-a umplut de căldură și i-am inspirat parfumul, savurând brusca și apriga apropiere dintre noi. Dragostea, un amețitor, clocotitor, posedant val de dragoste, mă ținea în ghearele ei. Tot ceea ce încercasem să uit, să înăbuș în preajma lui dădea

acum năvală, biruindu-mi simțurile. Cu frunțile lipite, ne-am recăpătat suflul, printre sărutări lente, pasionale.

Blake s-a oprit o clipă, apoi a ridicat ochii.

— La naiba!

— Ce e?

— Peste câteva minute am o conferință telefonică, altfel te-aș duce acasă și aș termina ce-am început.

A scuturat din cap.

— Lasă, o s-o pun pe Cady s-o reprogrameze.

Penisul i s-a îngroșat în mine, incredibil de pregătit s-o ia de la capăt. Am reacționat strângându-mă în jurul lui, copleșită de cât îl doream deja. Voiam să mă satur de tot ceea ce îmi lipsise atâta timp.

Dar, încet-încet, realitatea a ieșit din nou la suprafață. Fusese o experiență extraordinară. O chinuitoare, răscolitoare, uluitoare partidă de sex, care însă nu ne rezolva problemele. Mi-am lipit cu blândețe palmele de pieptul lui.

— Dă-mi voie să folosesc baia ta.

Blake a ieșit din mine. Mi-am mușcat buza, înăbușindu-mi un scâncet în clipa în care am simțit că-l pierd. Cu ajutorul lui, m-am dat jos de pe masă și m-am adunat îndeajuns încât să dau fuga în baia de alături. Acolo am închis ușa și m-am aranjat. Cum aveam să mai trecem peste asta?

Până să apuc să mă gândesc mai bine, Blake a bătut la ușă. Mi-am venit repede în fire și l-am întâmpinat în prag.

— E totul OK?

— Sigur.

Agitată, l-am dat la o parte și am ieșit pe lângă el.

— Cred că o să te las să te întorci la muncă.

Abia dacă apucasem să mă îndepărtez, când m-a tras mai aproape.

— Și dacă nu vreau să te las încă să pleci?

Am evitat să mă uit în ochii lui, căci nu mă puteam abține să mă relaxez în căldura lor.

— Lasă-mă să te văd diseară.

S-a oprit, sfredelindu-mă cu privirea. Am reflectat la un răspuns. Tocmai mă despuiase din punct de vedere emoțional și îmi descoperise minciuna cu privire la toată povestea despărțirii. Ce aș mai fi putut să-i spun care să i se pară credibil sau măcar acceptabil și care să-l țină departe de mine? El era întruchiparea încăpățânării.

— Nu cred că-i o idee bună.

Ochii i s-au mărit ușor.

— Iar ne întoarcem la asta?

Am oftat în sinea mea. Era foarte departe de a fi revenit la normal. Eu nu progresasem câtuși de puțin spre a-i putea spune tot ceea ce nu știa.

— Mă omori cu prostiile astea, Erica. După ce am făcut adineauri, tu nu mă lași să te scot în oraș?

Am început să socotesc opțiunile, posibilitățile și lucrurile care ar fi putut să meargă rău. Dar în toiul acestui chinuitor proces de gândire, Blake m-a sărutat. L-am sărutat la rândul meu, răsucind în pumn țesătura tricoului său, în vreme ce-l trăgeam și mai aproape de mine. Totul s-a topit împrejurul meu, așa cum, spre fericirea mea, se întâmplase și mai devreme.

— Ne vedem după serviciu, OK?

Am dat din cap fără să mai stau pe gânduri, beată iar de gustul lui. Înainte să apuc să mă smulg din brațele lui pentru a pleca, Blake a vorbit iar.

— În legătură cu Risa...

Mi-am ridicat brusc ochii pentru a-i întâlni pe ai lui. Pentru o clipă, m-am dezmeticit, temându-mă de ce mi-ar fi putut spune.

— Nu e ce crezi tu.

— Oh?

Atunci ce naiba e?

— Nu îți e loială.

— Ce vrei să zici?

— Mi-ai spus că vrei să comiți propriile greșeli, așa că te las. Fă-ți temele. O să te lămurești.

Capitolul 18

Pe drumul de întoarcere, mi-am răsucit părul într-un coc, astfel încât să nu arăt ca și cum cineva tocmai mi-ar fi tras-o pe o masă de scris. Am intrat înapoi în birou, dar n-am luat în seamă privirile vinovate pe care mi le tot arunca Risa. Nu eram în stare s-o privesc în ochi. De îndată ce am trecut după paravan, James s-a ivit în spatele meu.

— Cum a mers?

Vorbea cu glas tăios, ce-mi amintea de gelozia amarnică pe care o dezlănțuisem de curând împotriva lui Blake. Am oftat, dorindu-mi să nu fi ales să trec mai întâi pe la firmă.

— Bine. Acum suntem pe aceeași lungime de undă.

— Văd, a spus el încet, atingându-mi cu degetul mare un loc dureros de pe gât, aproape de ceafă.

Apoi a scuturat din cap și s-a întors să plece la fel de repede cum venise. Eu m-am așezat și mi-am deschis pudriera. În oglinjoara ei am văzut o vânătaie cât un bănuț, exact acolo unde pusese James mâna.

M-am îmbujorat. *La naiba, Blake!*

Era neîndurător în gelozia lui, iar acum, în mod evident, James se supărase pentru că mă dusesem și făcusem exact cum spusese el că o să fac.

Îmbufnată, m-am lăsat pe spătarul scaunului, copleșită de cele întâmplate. Și când te gândești că pe vremuri îmi făceam griji pentru valorile morale de la birou! Aș fi avut noroc dacă James nu și-ar fi dat demisia înainte să apuc eu s-o fac cu ou și cu oțet pe Risa, pentru că se dăduse cu nerușinare la fostul meu bărbat (sau care-o fi fost titlatura oficială a lui Blake). În momentele acelea le eram incredibil de recunoscătoare lui Sid și lui Chris pentru vietile lor sociale în general lipsite de evenimente. Cream eu singură suficientă dramă cât pentru toată firma.

Am așteptat să se facă ora cinci și toată lumea să plece acasă. Pentru prima dată după mult timp, James n-a mai rămas peste program. Am știut că e supărat când nu s-a mai obosit să-și ia rămas-bun. Am zăvorât ușa, apoi m-am dus la biroul Risei. M-am uitat cu grijă printre hârtiile ei. Totul părea să fie în ordine. Contracte, notițe, materiale promoționale.

M-am așezat pe scaunul ei și i-am mișcat mouse-ul. Ecranul computerului s-a luminat, așa că am început să-i verific fișierele. I-am deschis e-mailul și am parcurs zeci de schimburi de mesaje pe care le avusese cu clienți, cu mine ori cu ceilalți din echipă. Și aici totul părea normal. Speram ca Blake să nu mă fi trimis după cai verzi pe pereți, doar ca să justifice prânzul luat cu ea.

Am intrat în dosarul cu e-mailuri trimise și mi-am aruncat ochii pe câteva pagini. M-am oprit la un mesaj destinat lui Max, ce purta titlul „Fișiere“.

Max,
Astea sunt fișierele pe care mi le-ai cerut.
x0,
Risa

Mesajul avea atașate o mână de tabele, cu toate datele noastre privind utilizatorii site-ului, însoțite de niște documente confidențiale ale firmei, pe care i le împărtășisem Risei cu săptămâni în urmă, în ziua în care o întâlnise pe Alli.

Mi-a căzut falca. Eu o adusesem pe Risa în companie și împărțisem cu ea toate resursele, o învățasem tot ce știam și-i dădusem șansa de a avea un rol important în construcția afacerii. Sigur, personalitățile noastre intraseră în conflict de vreo câteva ori, dar asta era prea mult.

L-am sunat numai decît pe Sid.

— Hei, poți să schimbi parola de e-mail a Risei?

— Sigur, ce s-a întîmplat?

— Încă nu știi totul, dar se pare că e mână în mână cu Max, tipul care ar fi trebuit să ne finanțeze la început.

— Nu pricep.

— I-a trimis o grămadă de informații din baza de date a site-ului, împreună cu toate datele de contact ale celor care-și fac publicitate la noi, plus o mulțime de informații financiare privind compania, pe care i le dădusem când s-a angajat.

— Uau! De ce?

— Nu știi, dar nu-mi miroase a bine.

— Ai vorbit cu ea?

— Încă nu. Trimite-mi noua ei parolă și o să mai fac niște cercetări în seara asta. Vreau să descopăr cât mai mult din povestea asta înainte s-o abordez, însă cred că nu greșesc dacă spun că de luni n-o să mai vină la muncă.

— În regulă. Mă ocup chiar acum.

Am închis și am continuat să spumeg de furie. Oricât de supărată aș fi fost pe ea în după-amiaza aceea, depășise o nouă limită de la care nu ne mai puteam întoarce.

*

Am făcut repede un duș în apartamentul meu, apoi mi-am ales hainele. Habar n-aveam unde urma să mergem, așa că m-am hotărât să port o bluză lejeră, fără mâneci, și o fustă înflorată pe care Alli o uitase din greșeală când fusese în vizită la mine. Nu prea aveam de ales decât să-mi las părul despletit, de vreme ce Blake mă însemnase cu o urmă de mușcătură. M-am machiat ușor, mi-am ondulat puțin câteva șuvițe blonde și am zis că-i bine.

M-am uitat pe fereastră, la strada de jos, făcând pe plac rămășițelor de paranoia care-mi spuneau că s-ar putea să-l văd pe Connor dând târcoale, dar n-am zărit nici urmă de Lincoln. Poate că se terminase cu asta. Dacă da, atunci ar fi fost posibil să fur câteva clipe împreună cu Blake. Dar el probabil că nu avea să fie interesat de o relație pe ascuns, fără măcar un soi de explicație. Situația noastră se schimba iar și simțeam că totul îmi scapă de sub control.

I-am trimis un mesaj lui Blake, pentru a-i spune că sunt în apartament, iar el a coborât câteva minute mai târziu. Când a bătut, i-am deschis ușa și m-a cuprins în brațe înainte să apuc să-l salut măcar. M-a ridicat de pe podea, apoi și-a lăsat capul pe spate pentru un sărut. Zâmbetul lui era molipsitor. M-am aplecat și l-am sărutat dulce, cuprinzându-i fața în palme. M-a ținut captivă cu buzele lui, ademenindu-mă cu dezmierdări pătimașe ale limbii, până când am rămas fără aer și am început să-l doresc iar.

În cele din urmă, m-a lăsat jos, ținându-mă aproape de trupul lui.

— Perfectă!

Cuvântul m-a făcut să roșesc. Atâta vreme mă simțisem în toate felurile, mai puțin perfectă. Cum se putea să mă vadă astfel?

— Unde mergem? l-am întrebat, dornică să-i distrag atenția de la presupusele mele calități.

— O să vezi. Ar fi bine să plecăm. E ceva de mers cu mașina.

După ce ne-am petrecut un timp croindu-ne drum prin traficul de weekend, am ieșit pe coastă și am continuat să ne îndreptăm

spre nord. Peisajul din marele oraș se schimba treptat, pe măsură ce pătrundeam în suburbii. Spre deosebire de înșiruirea de vile cu țigle din lemn de cedru pe care o vedeai în Cape Cod, casele de pe țărmul de nord aveau un aer istoric, mai pitoresc. Cu cât înaintam mai mult, cu atât mai impresionante păreau. Am părăsit drumul principal în Marblehead Neck, un cartier exclusivist, ce se întindea până la malul oceanului. Fiecare locuință era maiestuoasă în felul ei, măreață atât din punctul de vedere al dimensiunii, cât și al arhitecturii. Noi am intrat pe o uriașă alee circulară ce ducea înspre o clădire întinsă, din cărămidă, cu vedere către ocean și către marginea Bostonului. Alte câteva automobile erau deja parcate într-o parte a casei.

Am mai rămas câteva clipe în mașină. Blake mi-a strâns mâna într-a lui.

— Ai de gând să-mi spui unde suntem?

— Aici locuiesc părinții mei.

Am ridicat din sprâncene.

— Oh!

— De mult vor să te cunoască. M-am gândit că ăsta ar fi un moment la fel de bun ca oricare altul.

M-am studiat în oglindă. Era ceva atât de neașteptat! Blake a surâs cu mândrie.

— Arăți perfect, scumpo. Nu-ți face probleme. O să te adore.

Mi-a deschis ușa și am pornit pe cărarea pavată cu cărămidă ce ducea înspre intrarea principală. Câteva secunde mai târziu, mama lui Blake venea să ne deschidă.

— Erica!

Mi-a zâmbit și m-a tras peste prag, într-o îmbrățișare caldă.

— Erica, ți-o prezint pe mama mea, Catherine.

Era o femeie mărunțică, bronzată, cu părul scurt și blond. Ochii ei de un albastru rece îmi aminteau de ai mei. A făcut un pas în spate și mi-a zâmbit.

— Scumpo, *muream* de nerăbdare să te întâlnim! Blake te-a ținut numai pentru el.

L-a lovit în glumă cu palma peste braț, după care m-a luat de mână.

— Intră! Vreau să-l cunoști pe Greg.

Ne-a condus într-o bucătărie spațioasă, unde tatăl lui Blake tocmai scotea niște tăvi din cuptor. Purta un șorț peste blugii și tricoul cu care era îmbrăcat. Acum înțelegeam de unde proveneau gusturile lui Blake în materie de modă.

— Greg, vino s-o saluți pe Erica!

Bărbatul și-a dat jos mănușile pentru cuptor și șorțul, apoi ni s-a alăturat în ușa camerei. Înalt, cu păr castaniu-închis ce încărunțea, era chipeș și zâmbea cu bunătate, ochii sclipindu-i în clipa în care i-au întâlnit pe ai mei. Vedeam în el atât de multe trăsături ale lui Blake!

— Uau! Bravo ție, fiule!

A râs din toată inima, apoi a continuat să mă surprindă cu o îmbrățișare generoasă.

— E minunat să te întâlnesc în sfârșit. Blake vorbește foarte frumos despre tine.

Complimentul m-a lăsat fără cuvinte. De fapt, amușisem încă de când pusese piciorul în casa familiei Landon. Totul era prea mult pentru mine.

— Sper că-ți place puiul cu parmezan, a zis Greg, rupând cu ușurință tăcerea.

— Mă topesc după el, am răspuns și i-am surâs cu căldură.

— Ah, așa e! Blake ne-a spus că ești o bucătăreasă fenomenală. Drace, sper să ne ridicăm la înălțime.

Blake a râs în timp ce scotea două beri din frigider.

— În regulă, oameni buni. Lăsa-ți-o mai moale! Vorbesc serios. Vrei să iei o gură de aer? Altfel ăștia doi o să te sufoce la propriu cu întrebări și complimente.

— Nu sună așa de rău, am glumit eu.

Părinții lui Blake păreau uimitor de simpatici. Însă clar mă simțeam copleșită.

— Haideti, voi doi. Toată lumea afară pe verandă! a spus Catherine, făcându-ne semn să ieșim din bucătărie.

Blake mi-a luat mâna într-a lui, în timp ce străbăteam un living încăpător și ieșeam pe o verandă ce se întindea de-a lungul întregii case, dând spre ocean.

Heath și Alli s-au întors către noi de lângă balustrada de care stăteau sprijiniți.

— Tu!

Alli și-a încrucișat brațele cu un aer defensiv și m-a străfulgerat cu privirea.

Oh, drace! Avusese dreptate când spusese că o să vină după mine.

— Hei! i-am spus timid.

Ea s-a împins de lângă balustradă și s-a apropiat, îndreptând spre mine un deget cu unghia perfect îngrijită.

— Niciun *hei*, Erica. Ai intrat într-o ditamai beleaua. Ai idee cât de îngrijorată am fost din cauza ta? Cine nu-și sună cea mai bună prietenă cu săptămânile? Zău așa...

— Calmează-te, scumpo! Abia a ajuns aici.

Heath și-a pus un braț pe umărul ei și a strâns-o ușor. Eu am făcut câțiva pași înapoi, sprijinindu-mă de trupul lui Blake, sperând că el ar putea să mă scape cumva de mânia lui Alli. Reacționa complet exagerat, ca să nu mai spunem că strica toată atmosfera.

— Mai ai nevoie să te descarci? Acum e momentul, am spus eu, glumind doar pe jumătate.

Ea a schițat un zâmbet.

— Îmi place la nebunie cum îți stă fusta aia. O vreau înapoi.

Am râs și, până să apuc să mai spun ceva, Alli a străbătut distanța dintre noi și m-a luat în brațe. Am îmbrățișat-o la rândul meu, dându-mi seama ce dor îmi fusese de ea.

— Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta.

— Îmi pare rău.

Glasul mi s-a auzit înfundat, căci fața îmi era lipită de umărul ei. Ascunsesem adevărul atâta vreme, față de atâția oameni, încât uneori nici nu mai știam cine eram.

— Îți accept scuzele.

Alli s-a retras.

— Acum, vrei să-mi explici și mie ce naiba se întâmplă?

Mi-am aruncat ochii spre Blake, apoi din nou spre ea.

— Hai să discutăm mai târziu, OK? Sunt sigură că pe părinții lui nu-i interesează să audă despre nenorocirile mele.

— Eu n-aș merge atât de departe, a intervenit Heath, uimit. Corect ar fi să te avertizez: ai noroc dacă ajungi până la sfârșitul cinei fără să fii interogată cu privire la motivul pentru care Blake și cu tine nu mai sunteți împreună.

Am făcut ochii mari și m-a cuprins neliniștea. Situația începea să semene din ce în ce mai mult cu o intervenție³, care pentru mine s-ar fi putut sfârși cu lacrimi și cu internarea la dezintoxicare. Nimeni n-ar fi putut înțelege pe deplin cât de vulnerabilă eram de câteva săptămâni încoace. Cele întâmplate mă măcinaseră atât de mult, încât mă întrebam serios dacă nu cumva stresul îmi mâncase ani din viață.

Blake m-a sărutat pe obraz și mi-a șoptit la ureche:

— Nu-ți face griji. O să-i țin eu ocupați. Tu doar relaxează-te și distrează-te.

Catherine a venit și ea, cu Fiona pe urmele ei. Sora lui Blake arăta impecabil, îmbrăcată într-o bluză cu dungi albastru-verzui și o pereche de pantaloni scurți, albi.

— Erica, îmi pare foarte bine că ai putut să vii, a chiuit ea și m-a îmbrățișat strâns.

Am simțit un nod în gât din pricina emoției. Prea multe îmbrățișări! Nu mai suportam să-i văd pe toți acei oameni fericiți doar să

3 Intervenția este o întâlnire de obicei surpriză între o persoană care are o problemă personală gravă (o adicție, de exemplu) și prieteni sau rude ale acesteia, pentru a o convinge să caute tratament.

mă aibă în preajmă. Dar n-am apucat să mă gândesc prea mult la asta, căci Catherine ne-a anunțat că cina este gata. Ne-am așezat cu toții în jurul mesei pregătite afară, în cealaltă parte a verandei. Eu am luat loc între Alli și Blake, ceea ce a fost o ușurare.

— Erica, vorbește-ne despre familia ta, a început Catherine, imediat ce ne-am apucat de mâncat.

— Mamă! s-a răstit Blake.

— Ce?

Femeia a scuturat din cap, făcând ochii mari și uitându-se din nou către mine.

— E OK. Ăm, mama mea a murit de cancer când aveam treisprezece ani. Tatăl meu vitreg s-a recăsătorit în timp ce eu eram la internat, așa că, în momentul de față, nu prea mai am rude apropiate.

— Oh, scumpa mea, îmi pare foarte rău!

Am ridicat din umeri, căci nu voiam să par afectată ori supărată din pricina asta. În plus, era abia începutul.

— Mulțumesc. Dar e în regulă. Acum am ocazia să-mi clădesc o familie oriunde m-aș duce.

Alli mi-a zâmbit larg și s-a aplecat ușor spre mine. Greg a terminat de mestecat o îmbucătură din salată.

— Spune-ne despre afacerea ta. Blake ne-a zis că faci parte dintr-o specie rară de femei care lucrează în domeniul tehnologiei.

Am aruncat o privire către Blake, ale cărui buze se strâmbaseră într-o grimasă care trăda enervare. Tatăl lui a dat să spună ceva, dar până să apuce s-o facă, Heath și-a dres glasul.

— Scuze că te întrerup, tată, dar avem de făcut un anunț.

Catherine s-a albit la față. Alli s-a repezit să vorbească.

— M-am hotărât să mă mut înapoi în Boston.

— Oh, uau!

Mama lui Blake a izbucnit în râs, ducându-și o mână la inimă, ca și cum ar fi fost cât pe ce să facă un atac de cord. Vestea a produs o explozie de fericire și în inima mea. M-am rotit pe scaun, întorcându-mă cu fața către Alli.

— Oh, Doamne, tu vorbești serios?

Ea a dat din cap în semn de încuviințare.

— E oficial. Heath și cu mine am discutat despre asta în ultima săptămână. O să mă pun pe căutat o slujbă și o să mă mut cât pot de repede.

— E minunat! a exclamat Catherine, cu un zâmbet cald.

Greg l-a asaltat pe Heath cu sugestii legate de căutarea unui apartament în oraș, în vreme ce eu i-am dat un cot lui Alli.

— Eu tocmai caut un director de marketing. Nu cumva se nimerește să fii interesată?

Ea s-a încruntat și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Pe bune?

— Spre surprinderea ta, da. N-a mers treaba cu Risa. O să-ți dau mai târziu toate detaliile, dar e de ajuns să spun că rupem legătura complet și irevocabil.

— Uau! În cazul ăsta, da!

— Zău? Ești sigură că asta îți dorești să faci?

— Glumești? Mi-am petrecut ultimele două luni lucrând câte douăsprezece ore pe zi pentru designeri care se poartă ca niște primadone. Prin comparație, întoarcerea la Clozpin ar fi ca o vacanță pe o insulă tropicală.

— Dar credeam că îți dorești o carieră în domeniul modei.

Alli mi-a zâmbit fără tragere de inimă.

— Și eu credeam la fel. Bănuiesc că uneori nu-ți dai seama de ceea ce ai decât după ce pierzi respectivul lucru. Categorie, am căpătat o oarecare perspectivă și am învățat o mulțime de chestii, dar mutarea asta mi se pare potrivită din toate punctele de vedere. Heath o să fie mai fericit aici, familia lui e aici pentru a-l susține și tu locuiești tot aici. Nici n-aș putea găsi motive mai bune ca să fac schimbarea.

— N-o să auzi vreun contraargument din partea mea. Evident, încă de când ai plecat mi-am dorit din suflet să te întorci. Și, sinceră să fiu, după tot ce s-a întâmplat acum cu Risa, simt că n-o să mai

pot avea niciodată încredere în altcineva în afară de tine pentru postul ăsta.

— Nu-ți face probleme. O s-o scoatem la capăt. Noi am construit afacerea. Nimeni nu e mai potrivit s-o dezvolte.

— Să ciocnim pentru asta!

Capitolul 19

Am oftat ușurată când am părăsit zgomotoasa cină cu familia Landon și am fugit pe plajă. Mi-am lăsat sandalele pe trepte și am pornit să mă plimb în picioarele goale de-a lungul țărmului, împreună cu Blake, în vreme ce soarele stătea să apună.

— Scuze. Sunt complet nebuni, a murmurat el.

— E în regulă. De fapt, sunt chiar drăguți.

Un sentiment de fericire tăcută se aduna în sufletul meu după turnura pe care o luase acea seară.

— S-ar putea să îți se pară ciudat, dar de ce nu m-ai prezentat părinților tăi până acum? Știi tu, pe vremea când relația noastră nu era atât de încurcată.

— Așa cum spunea și Heath, sunt băgăcioși și sufocați. Pe de-o parte, nu prea voiam să împart cu alții timpul petrecut alături de tine, iar pe de altă parte, știam că, odată ce o să le dau frâu liber în privința ta, o să se termine totul.

Am simțit o strângere de inimă.

— O să se termine totul?

— Acum, că te-au întâlnit, n-o să mai înceteze să mă bată la cap cu tine. Să nu crezi o clipă că asta are să fie ultima ta cină cu familia Landon.

Am râs.

— I-auzi cum vorbești, domnule Angoasă. Îi faci să pară o povară. Ești incredibil de norocos.

Privirile ni s-au întâlnit și el m-a luat de mână în timp ce continuam să ne plimbăm.

— N-am vrut să sune așa. Întotdeauna au fost grozavi. Bănuiesc că m-ai captivat așa de tare, încât nu mi-am dat seama că ție s-ar putea să-ți placă toată treaba asta mai mult decât îmi place mie de obicei.

— Nu prea am cu ce s-o compar, însă aș da orice să am o familie ca a ta, știi? Să-i prețuiești întotdeauna, Blake. Totul se poate schimba cât ai clipi.

— Da, ai dreptate.

În fața noastră, la marginea uriașei proprietăți, se înălța un chioșc. Am urcat spre el pe niște vechi trepte din lemn, ce porneau chiar de pe plajă. În interior, structura era bogat ornamentată și oferea o priveliște impresionantă a orașului care se întindea în zare. Lumina zilei începuse să scadă, iar aerul de la malul oceanului se răcea împrejurul nostru. M-am așezat aproape de Blake, el mi-a pus un braț pe după umeri și amândoi ne-am lăsat pe spătarul băncuței pentru a admira peisajul. Mi-am sprijinit capul de umărul lui, iar el a început să-mi mângâie mâna cu mișcări circulare.

— Ai avut dreptate în privința Risei, i-am spus eu după o vreme.

— Da. Ai găsit ce căutai?

— Cred că da. Întrebarea mea e: tu de unde ai știut?

A rămas tăcut.

— Blake!

El a inspirat lent, făcând aerul să-i șuiere printre dinți.

— N-o să-ți placă.

— Și ce? Spune-mi!

Și-a îndepărtat de pe față o șuviță rătăcită, numai pentru ca ea să-i cadă imediat la loc.

— Ți-am spart contul de e-mail.

Am încremenit.

— Ce?

— Îmi făceam griji pentru tine.

— E o încălcare gravă a intimității, Blake! De ce...

— Crede-mă, nu eram singurul care își făcea griji. Până și Marie m-a căutat la un moment dat pentru a mă lua la întrebări despre ce am făcut ca să te supăr atât de tare.

Mi-a căzut falca. Marie! La naiba cu toate!

— Voiam doar să arunc o privire pe mesajele tale, ca să aflu dacă e ceva care ar trebui să mă pună pe gânduri. Și dacă tot umblam pe acolo, m-am uitat și prin conturile Risei și al lui Sid, din pură curiozitate, de vreme ce tu hotărâseși ca, pentru moment, să mă excluzi din afacere.

— Și ai văzut mesajele trimise de ea către Max?

— Să nu spui că nu te-am avertizat.

— Dar nu înțeleg de ce acele informații anume i-ar putea fi totuși utile lui Max.

— Compania de investiții despre care mi-ai spus... cea care-i trimitea cecuri grase lui Trevor? Mi-a luat ceva vreme să străbat toate barierele care protejează secretul profesional, dar într-un târziu am dat de urma oamenilor din spatele firmei.

— Și?

— Se pare că prietenul nostru Max folosește compania drept fațadă pentru a finanța strădaniile lui Trevor. În esență, îl plătește ca să-și conducă grupul de hackeri și să nu se ocupe decât cu a fi o pacoste pe capul meu.

— Însă atacurile au încetat.

— Nu știi sigur de ce, dar bănuiesc că, după ce a cooptat-o pe Risa, compromiterea site-ului ar fi putut să-i facă mai mult rău decât bine. E posibil să fi fost o risipă de energie.

— Și totuși de ce i-ar trebui datele noastre?

— N-am idee. Ai vorbit cu ea?

— Nu, nu încă. Dar nu sunt sigură că o să-mi spună motivul, după ce o să afle că urmează să fie concediată.

Am rămas pe gânduri preț de câteva clipe, încercând să le pun pe toate cap la cap.

— Ea te-a contactat pe tine pentru întâlnirea de azi?

— Nu, eu am căutat-o.

— Aha!

— Voiam s-o pun la încercare. Cu foarte puțin efort, am convins-o să plece din compania ta și să vină să lucreze pentru mine, apoi ne-am făcut planuri pentru o cină mai intimă în weekendul ăsta. Nici nu ajunseserăm la nota de plată și ea deja era dispusă să schimbe corabia, să și-o tragă cu fostul tău și să intre cu fofârlica în afacerea mea.

— Ești un ticălos!

M-am îndepărtat, însă el m-a tras înapoi.

— Ce? O testam. E evident că nu sunt interesat. Calmează-te, scumpo!

— De ce ar fi atât de evident? Cu câteva zile înainte, Sophia era grămadă pe tine și nu te-am văzut protestând.

— Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza Sophiei.

— Da, sigur!

M-am ridicat în picioare și m-am dus în celălalt capăt al chioșcului. Mi-am sprijinit mâinile de balustradă, ținându-mă strâns de ea în timp ce un nou val de furie dădea năvală asupra mea.

— Sophia a venit aici cu treburi, așa cum ți-am mai spus. În afara intereselor noastre comune legate de compania ei, nu ne mai leagă altceva decât o relație de prietenie.

M-am întors cu fața către el.

— Poate din punctul tău de vedere, dar ea e aproape obsedată de tine. Știi cât de fericită trebuie să fi fost când a aflat că am dispărut în sfârșit din peisaj? Probabil că numără zilele până când o să poată

redeveni sclava ta. Iar ca să știi și tu, nu-mi place că ai discutat cu ea despre viața noastră sexuală.

Blake s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Sophia mi-a zis despre micile voastre discuții intime.

Am încercat să nu par atât de amărâtă pe cât mă simțeam, dar nu m-am putut abține. Faptul că el i se confesase Sophiei mă durea mai mult decât aș fi vrut să recunosc.

— Ți-a spus ea ceva?

— Da, părea de-a dreptul distrusă că n-am fost în stare să-ți satisfac pornirile perverse!

Sarcasmul îmi ieșise de-a dreptul grosolan. Blake a oftat.

— Îmi pare rău.

— Știu că s-ar putea să nu fiu cea mai experimentată persoană în ceea ce privește „stilul ăsta de viață“, cum îl numește ea, dar n-am crezut niciodată că ai fi genul care să dai din casă, mai ales față de ea.

— M-a întrebat despre tine. I-am spus că ne-am despărțit și m-a întrebat dacă te lași dominată. N-am intrat în detalii, însă la momentul respectiv eram destul de tulburat. Încearca să fie o bună prietenă.

— Prietenă? Glumești?

— Pricep. Ești geloasă. Și ea e geloasă pe tine, dar n-o pot alunga de tot din viața mea. O să fii nevoită s-o mai întâlnești din când în când, din cauza afacerilor noastre.

Am dat să plec. El s-a ridicat în grabă pentru a mă opri.

— Erica, așteaptă!

— Nu vreau să mai discut despre asta. Hai să ne întoarcem în casă!

Blake s-a așezat la intrarea în chioșc, blocându-mi drumul.

— N-am știut ce să cred despre plecarea ta, bine? M-am gândit că poate fusesem prea dur cu tine în ultima noapte petrecută împreună, iar ăsta nu e un subiect despre care să pot discuta cu prea mulți oameni. Sincer să fiu, încă îmi fac griji că *ăsta* este motivul pentru care ai plecat.

Amintirea acelei nopți a pus stăpânire pe gândurile mele. Forța faptului că mă lăsasem lovită de el, că-mi dorisem cu disperare s-o facă. *Dacă merg prea departe și ajungem într-un punct din care nu mai putem reveni?* Cuvintele lui îmi răsunau în minte. Mă chinuiam imaginându-mi cât de mult trebuie să fi suferit Blake, dacă el crezuse că din pricina lui plecasem.

Am scuturat din cap:

— Nu e așa motivul.

A părut să se mai relaxeze puțin.

— Acum îmi dau seama că n-ar fi trebuit să vorbesc cu Sophia despre asta și îmi pare rău. De acum înainte, n-o să mai aibă nicio legătură cu viețile noastre personale. Orice s-ar întâmpla.

— De aia era grămadă pe tine în timpul cinei caritabile, pentru că sunteți așa de buni prieteni?

Blake s-a încruntat și s-a întors pe jumătate, uitându-se pe lângă mine.

— Dumnezeule, Erica! Știi, tu te-ai despărțit de mine și tot eu dau explicații!

Avea dreptate. Am tras aer în piept și am încercat să adopt un ton mai puțin acuzator.

— Ai spus că, orice ar fi, îți dorești să rămâi cu mine, iar dacă e să iau în calcul așa ceva, cred că ar trebui să aflu ce se petrece de fapt între voi doi.

A șovăit, cu privirea ațintită asupra mea, ca și cum ar fi căutat ceva. Am început să-mi fac griji. Acea familiară senzație de greață se întea pe măsură ce-mi imaginam ce făcuseră împreună. Și vina îmi aparținea în întregime. Indiferent ce se întâmplase cu ei doi, se întâmplase pentru că eu îl respinsesem pe Blake.

— Când și-a dat seama că noi doi nu mai suntem împreună, n-a ratat ocazia de a încerca să se cupleze cu mine. Am refuzat-o, bineînțeles. Oricum ar fi mers treaba între tine și mine, nu m-aș fi întors niciodată la ea, Erica. Relația noastră n-a fost tocmai satisfăcătoare. Tu o cunoști deja, într-o oarecare măsură. Încearcă

să-ți imaginezi cum ar fi s-o ai drept parteneră de viață. Femeia e un coșmar.

Nu-l puteam contrazice. Deseori mă întrebasesm cum de reușiseră să reziste atâta timp unul lângă celălalt, dar oamenii se schimbă, în bine sau în rău. Poate că Sophia nu fusese dintotdeauna o jigodie răzbunătoare, însă nu voiam să-i acord prezumția de nevinovăție.

— Deci...

Mi-am lăsat capul într-o parte, așteptându-l să continue.

— De când m-am despărțit de ea, Sophia a tot căutat contactul fizic cu mine. Sincer să fiu, nu mi s-a părut niciodată mare lucru, până în seara aceea, când ai apărut tu, dar atunci deja era evident cât de geloasă deveniseși. Mi-am asumat un risc.

— Ai vrut să mă faci geloasă.

— Nimic altceva nu funcționa.

Blake mi-a mângâiat obrazul cu vârfurile degetelor.

— Dar, din câte se pare, gelozia nebună are efect. Va trebui să țin minte treaba asta, pentru data viitoare când o să hotărâști că avem nevoie de „spațiu“.

A făcut în aer semnul ghilimelelor. M-am surprins zâmbind, dar surâsul mi-a pierit repede. Blake vorbea despre toate la timpul trecut. Însă problemele noastre erau încă departe de a se fi terminat.

Am căutat cuvintele potrivite.

— Blake...

El mi-a făcut semn să tac.

— Am impresia că ești pe cale să-mi spui ceva ce nu vreau să aud, așa că ce-ar fi să mă lași în schimb să te sărut?

Și așa a făcut, aplecându-se deasupra buzelor mele, iar eu l-am lăsat. I-am savurat dulceața limbii. I-am inspirat parfumul amestecat cu aerul sărat și am lăsat oceanul să spele toate acele lucruri pe care nu voiam să le auzim ori despre care nu voiam să discutăm. Am rămas acolo pentru ceea ce a părut să fie o eternitate, sărutându-ne și atât. Pentru moment, eram bucuroasă doar să-i fiu aproape. Aș fi fost în stare să fac același lucru ore în șir.

Aproape că se întunecase de tot și am auzit voci apropiindu-se.

— Hei, porumbeilor! ne-a strigat Heath. Îndată o să vină mama după voi. E gata desertul.

Blake a gemut, dându-și ochii peste cap. Eu am râs și mi-am lipit nasul de umărul lui, rușinată și mult prea excitată ca să fiu prezentabilă.

— Am nevoie de câteva clipe, i-am șoptit.

— Nu mai spune! Mie mi s-a sculat atât de tare, că mă doare.

— Mmm, știi un leac pentru asta.

M-am frecat de el și am simțit cum erecția i se întărește pe sub materialul blugilor, împungându-mi șoldul.

— Zău că nu mă ajuți! Nu pot s-o las să ne prindă aici.

Am tras aer în piept și am făcut, în silă, un pas înapoi. Pe măsură ce fluxul înainta, valurile se izbeau tot mai aproape de zid. Alli și Heath mergeau înapoi spre casă, ținându-se de mână. Mă bucuram atât de mult că prietena mea se întorsese! Aveam ocazia să ne întâlnim mai des așa, toți laolaltă. Poate.

— Unde v-ați rătăcit voi doi? ne-a întrebat Catherine, când am revenit la masă.

— Se pupau în chioșc, a zis repede Heath.

Blake i-a tras un pumn în umăr. Heath a reacționat, până când au început să râdă și să se ia la trântă pe podeaua verandei, ca două animale sălbatice.

— Băieți! Băieți! Dumnezeule, zău așa! Greg, vino să-i controlezi pe copiii ăștia!

Catherine s-a înroșit, pe chipul ei citindu-se un amestec de amuzament și rușine. Alli, Fiona și cu mine ne cocoșam de râs, în vreme ce băieții își continuau lupta la o distanță sigură de locul în care stăteam noi. Greg a ieșit ținând în mâini un uriaș vas cu apă, pe care l-a vărsat asupra lor.

Cei doi au început să injure și, în sfârșit, s-au despărțit. Când Blake s-a întors lângă noi, avea un rânjet caraghios întipărit pe față. S-a aplecat ca să mă îmbrățișeze, străduindu-se din răsuputeri să mă ude și pe mine.

— Blake, termină! am chicotit eu.

— Încercam doar să împart bunăstarea.

Atunci mi-a sunat telefonul. L-am îmbrâncit în joacă pe Blake, apoi am scos aparatul din poșetă. Am încremenit. Era Daniel. M-am uitat în jur, aproape așteptându-mă să-l văd pe Connor, însă ne aflam complet izolați. Probabil că mă suna ca să mi se plângă de interviu, însă el era ultimul lucru la care voiam să mă gândesc.

I-am ignorat apelul și am încercat să mă gândesc la cum urma să gestionez schimbarea dintre mine și Blake. Ne întorceam în forță la vechile noastre obiceiuri, la ritmul normal al relației noastre. Pentru Dumnezeu, eram acasă la părinții lui și mă distram de minune alături de uimitoarea lui familie! Treaba asta depășea prea mult sfera unui comportament acceptabil, conform standardelor lui Daniel.

El m-a sunat iar, însă mi-am închis telefonul. Nu-mi păsa. Eram înconjurată de atâta iubire în clipele acelea! Având dragostea dintre mine și Blake, alături de cea dintre Heath și Alli, în sânul acelei familii calde și grijulii, cum aș fi putut lăsa ca răutatea lui Daniel să pătrundă în ceva ce mi se părea atât de firesc, de bun? Mi l-am alungat din minte, căci nu voiam să-i permit să-mi strice cea mai frumoasă zi pe care o trăiam de când îi spusese adio lui Blake. Nu voiam să-mi amintesc de acea parte a vieții mele, cel puțin nu încă.

Ne-am petrecut restul serii discutând și ascultând poveștile jenante pe care frații și părinții lui Blake le spuneau unii despre ceilalți. Am râs, am băut și ne-am bucurat de vremea frumoasă. Blake nu s-a dezlipit de mine, ținându-mi protector mâna în poala lui, ca și cum i-ar fi fost teamă să-mi dea drumul, fie și pentru o clipă. Nu m-a deranjat, pentru că simțeam la fel.

Puțin amețită, mi-am luat rămas-bun de la toată lumea. Alli, Fiona și cu mine ne-am declarat dragostea una față de cealaltă de cel puțin douăsprezece ori. În abstenența lui plină de răbdare, Heath ne-a stat martor, confirmându-ne de fiecare dată declarațiile. Catherine m-a ținut într-o îmbrățișare strânsă, ce a părut să dureze o veșnicie. I-am răspuns în aceeași măsură. Îmbrățișările erau bune.

Blake ne-a convins în sfârșit să ne despărțim. Am ieșit și m-am cam împleticit până la mașină.

Când am urcat, m-am cuibărit lângă Blake, sărutându-l pe gât și mușcându-l de lobul urechii.

— Te vreau.

— Ești beată, dar categoric o să profit de tine. Am circumstanțe atenuante.

Am chicotit.

— Bine. Ar trebui să tragi undeva pe dreapta și să mi-o pui în mașină.

— Uau, scumpo! Mai vorbește tu mult așa și s-ar putea chiar s-o fac. Mai întâi, hai să-ți punem centura, OK?

Blake a ieșit de pe aleea din fața casei.

— Pe urmă să-ți scoatem chiloții.

Am zâmbit cu mândrie și i-am lăsat să-mi alunece pe picioare în jos, așteptând cu entuziasm orice plan ar fi pus la cale Blake.

Mi-am ridicat privirea de la centura pe care mă chinuisem s-o prind, exact la timp cât să observ un sedan negru parcat de cealaltă parte a străzii. M-am răsucit pe scaun. Farurile s-au aprins, iar mașina a început să ne urmărească în vreme ce înaintam pe drumurile întortocheate, înapoi spre șoseaua principală. Ochii mi s-au oprit asupra oglinzii din dreapta. Am clipit și am încercat să mă trezesc din buimăceală. Nu fusese o închipuire a mea. Mașina continua să se țină după noi, păstrând o distanță sigură.

— Ești OK? E prima oară în seara asta când rămâi așa tăcută.

Inima îmi bătea cu putere, pe măsură ce realitatea dură a situației în care ne aflam îmi devenea tot mai limpede. Imprudența mea legată de Blake intrase oficial în vizorul lui Daniel. Adăugând asta încercării mele de a manipula interviul, tatăl meu avea să fie furios. Mi-am deschis telefonul. Daniel mă sunase de încă două ori, fără să lase vreun mesaj în căsuța vocală.

Liniștea sufletească pe care o simțisem mai devreme se risipise. Toate temerile mele riscau să devină realitate, numai pentru că nu

fusesem în stare să mă țin departe. Am intrat în panică și am început să tremur necontrolat. Totul se prăbușea în jurul meu.

— Ce s-a întâmplat? Vrei să opresc?

— Nu! am țipat. Condu, hai să scăpăm de aici!

Dumnezeu să mă ajute, ce-am făcut?

Blake a strâns volanul într-o mână, iar cu cealaltă s-a întins ca s-o cuprindă pe a mea.

— OK, uite care-i treaba! Trebuie să vorbești cu mine chiar în clipa asta, altfel mă întorc acasă.

A oprit în dreptul unui indicator.

— Doar condu! Nu suntem în siguranță. Ne urmăresc! Dumnezeule!

Avea să fie cea mai dură trezire din beție de care avusesem parte vreodată, mai ales dacă urma să ne pierdem viețile. Blake s-a încruntat și a pornit mai departe. S-a uitat în oglinzile retrovizoare.

— Cine anume ne urmărește, mai precis?

Am scuturat din cap, strângându-mi cu putere brațele în jurul corpului, de parcă, dacă le-aș fi dat drumul, m-aș fi făcut fărâme.

— Erica, pentru numele lui Dumnezeu! Cine?

— Daniel, am șoptit eu. Au stat cu ochii pe noi.

Blake s-a uitat fix la drumul dinaintea lui, cu o expresie de nepătruns pe chip. De cum am intrat pe autostradă, a accelerat. Mergeam cu mult peste limita legală, străbătând în goană străzile, până când am ajuns pe a noastră. El a parcat și m-a ajutat să cobor.

Cumva reușiserăm să scăpăm de Connor. Fie asta, fie el se hotărâse pur și simplu să nu se mai țină după noi. Nu că ar fi contat cu adevărat. Știa că fusesem cu Blake.

Am intrat în apartamentul lui, iar el m-a așezat pe canapea și mi-a adus un pahar cu apă. Corpul mi se mai liniștise puțin, dar sufletul îmi era plin de o deznădejde goală. Era acel hău negru pe care mi-l imaginasem de atâtea ori când mă gândisem la ce s-ar întâmpla dacă Daniel s-ar hotărî să nu ne mai cruțe. Spun „noi“, căci, dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Blake, eu nu știu sigur dacă aș mai fi putut continua.

În timp ce beam apa, Blake a mers să dea un telefon din bucătărie. A vorbit cu glas scăzut, iar discuția a fost scurtă. Apoi s-a întors, s-a așezat pe măsuță, în fața mea, și mi-a mângâiat coapsa.

— Acum putem să vorbim despre ce se întâmplă? m-a întrebat cu glas ceva mai blând.

Nu știam ce aș mai fi avut de pierdut dacă-i spuneam. Acum, că îndreptasem din nou atenția lui Daniel asupra lui, avea dreptul de a se apăra.

— Daniel l-a omorât pe Mark, am spus.

Expresia de pe chipul lui Blake nu s-a schimbat.

— Mă prinsesem și singur, Erica.

— L-ai amenințat, și treaba asta îl roade. N-o să-ți dea pace.

Mi-am mușcat buza, înăbușind lacrimile ce amenințau să izbucnească.

— Eu nu-mi fac griji din pricina lui Daniel.

— Ei bine, ar fi cazul să-ți faci. O să te omoare, Blake! Mi-a spus că trebuie s-o termin de tot cu tine, altfel o să te „scoată permanent din ecuație“. Acum știe și... E atât de rău! Tu nu înțelegi.

— Deci asta era motivul!

Avea o privire sfredelitoare, ce-mi pătrundea până în suflet. Am înghițit în sec și am încuviințat în tăcere.

— De ce nu mi-ai spus?

Am scuturat din cap.

— Tu nu-l cunoști. E crud, violent. Habar n-ai de ce e în stare. Și-a omorât propriul fiu, pentru Dumnezeu! Trebuia să te apăr de el.

— Dețin informații care nu-l dau în vileag doar pe Mark, ci și pe Daniel. N-aveam idee că urma să-și omoare fiul vitreg. Dacă aș fi știut că o s-o ia pe calea asta, probabil că nu l-aș fi abordat așa cum am făcut-o.

— Ce informații?

El a oftat.

— Se pare că acum nu vă prea aveți la inimă unul pe altul, deci presupun că nu fac niciun rău spunându-ți.

— Ce e?

— Ani de zile, Daniel l-a acoperit pe Mark. Tu n-ai depus nicio plângere la poliție pentru faptul că te-a violat, dar multe alte femei au făcut-o. Daniel e în stare să-i unghie pe toți oamenii de care are nevoie pentru a face problemele să dispară, pentru a băga tot felul de porcării sub preș, dar n-a avut cum să ștergă cu buretele tot ce s-a petrecut în jurul unui personaj atât de prolific cum era Mark. Atunci când i-am spus că aș putea să fac astfel încât anumite informații să devină foarte ușor accesibile, de exemplu presei, îți poți închipui că n-a fost prea încântat.

— Un motiv în plus să te ucidă acum. Te-a cruțat doar ca să mă manipuleze și să se strecoare astfel în viața mea. Vrea să mă implice în nenorocita lui de campanie electorală, neoficial, desigur. Urma să mă ajute să-ți dau înapoi banii pe care mi i-ai împrumutat, ca să pot renunța la afacere.

— Și tu ai fost de acord cu toate astea?

Blake a ridicat din sprâncene, uitându-se la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile. Poate că mi le pierdusem.

— Eu... Nu mi-a lăsat de ales, Blake! Mi-a spus că o să te omoare. Tot timpul am încercat să găsesc o cale de scăpare, dar nu-mi ușurează sarcina. E îngrozitor și... convingător.

M-am prăbușit înapoi pe canapea, nevrând nici măcar să menționez că fusese violent cu mine.

— Bea.

Am mai luat câteva înghițituri de apă, dorindu-mi ca Blake să vorbească.

— O să mă duc la el, Blake. Pot încerca să-l conving că lucrurile nu sunt ceea ce par. Știe că e de așteptat să ne mai întâlnim unul cu celălalt. Cumva o să-l fac să înțeleagă, o să găsesc o scuză. Și pe urmă va trebui să fim discreți, să vedem cum... Nu știu...

— Nu! Eu n-o să mă furișez ca să fiu cu tine.

— Atunci ce facem?

— El mizează pe faptul că o să reacționezi exact așa cum ai făcut-o, pentru că mă iubești. Nu se așteaptă, însă, ca eu să-i fac atâtea probleme cu campania, încât să fie prea ocupat ca să se mai gândească la altceva.

— Nu pricep.

— O să fac publice informațiile. E foarte simplu.

— Dar...

Am înghițit în sec, intrând brusc într-un război cu mine însămi. Țineam la Daniel îndeajuns de mult încât să mă deranjeze ideea de a-i distruge campania. De ce? De ce mi-ar fi păsat de el, când îmi făcuse viața un iad? Mă amenințase cu moartea și multe altele.

— Trebuie să existe o altă soluție.

— Atunci declară public că e tatăl tău.

— Cum ar fi asta mai puțin dăunător carierei lui?

— Să ai o fică nelegitimă despre a cărei existență se presupune că n-ai știut niciodată e mult mai puțin grav decât faptul că ai trecut sub tăcere mai multe violuri comise de fiul tău vitreg. Nu e ca și cum l-ai șantaja sau ceva. Pe urmă ne-am putea căsători, iar el ar trebui să se poarte frumos, pentru că așa fi ginerele lui. Ce zici de răzbunarea asta?

Am făcut ochii mari.

— Ce?

Blake mi-a zâmbit.

— E o nebunie atât de mare?

— Da, e o nebunie de la un capăt la altul. Mai încearcă!

Dintr-odată, inima începuse să-mi bată cu putere, gata să-mi spargă pieptul. Între spaima de a-l avea pe Connor pe urmele noastre și ultimele cuvinte ale lui Blake, eram deja perfect trează.

El a râs puțin, dar veselia i s-a stins curând.

— Nu mă dau în vânt după faptul că umblu încoace și încolo, știind că cineva a pus un preț pe capul meu, Erica, dar de data asta îl putem întrece în viclenie. Informațiile pe care le am cu siguranță

îl sperie, altfel n-ar fi omorât pe cineva ca să mă împiedice să le public.

— Mie mi-a spus că a făcut-o pentru mine.

Am râs fără vlagă.

— Probabil s-a gândit că o să mă impresioneze. E o aiureală, nu-i așa?

— Nu-i exclus s-o fi făcut pentru tine, dar îl știm amândoi cum e. N-ar comite o asemenea faptă fără să calculeze toate riscurile și câștigurile posibile.

M-am uitat pe fereastră, către cerul nopții, înseninat de luminile orașului. Oare urma să rămânem prizonieri în felul ăsta, până ce aveam să știm că suntem din nou în siguranță? Oare aveam să mai fim vreodată în siguranță?

Blake s-a aplecat și, cu o atingere ușoară, ca a unui fulg, și-a lăsat degetul să-i alunece pe obrazul meu, întorcându-mi astfel ochii spre el.

— Nimeni n-o să mai intervină între noi, OK, scumpo?

Avea o privire întunecată, plină de seriozitate. Am dat din cap în semn de încuviințare. Și eu îmi doream același lucru.

— Nu suport să te mai pierd în felul ăsta. O s-o iau razna.

— Și eu.

S-ar fi putut spune că deja atinsesem un oarecare nivel de nebunie în lipsa lui.

— După ce o s-o scoatem la capăt cu Daniel, vreau să te muți aici sus, cu mine, bine? Sau putem să ne luăm o locuință a noastră, nu-mi pasă.

M-am oprit.

— N-aș putea să locuiesc în continuare în apartament, ca mai înainte?

— Nu. Nu ești destul de aproape. Îmi datorezi măcar atâta lucru, după ce ai dispărut și mi-ai distrus viața în ultimele câteva săptămâni.

Aș fi vrut să protestez, dar în momentul acela nu mă puteam imagina stând măcar o secundă departe de el.

— Dar cum o să ieșim din încurcătură? Eu nu mai rezist! Nu pot să te pierd.

— N-o să mă pierzi. Nu plec nicăieri. O să angajez o echipă SWAT dacă e nevoie, bine? Dar hai să nu ne gândim acum la prostiile astea! Vreau să ai în minte doar faptul că ești aici, cu mine.

Am tras adânc aer în piept.

— Vino! Să mergem în pat. Daniel n-o să ne atace în seara asta. Mai întâi va trebui să treacă de Clay și de prietenii lui.

Am dat din cap în semn de încuviințare, silindu-mă să mă liniștesc. Eram incredințată că, la nevoie, Clay i-ar fi putut face față lui Connor. Clay îmi era simpatic, dar Connor mă dezgusta, așa că ideea unei confruntări între ei mi se părea chiar atrăgătoare.

Blake a dat să se ridice, dar l-am tras pe canapea, alături de mine. Mi-am pus brațele pe după gâtul lui și l-am ținut strâns, ca și cum cineva ar fi putut să vină și să mi-l smulgă. El m-a îmbrățișat la rândul său, cuprinzându-mi cu putere pieptul. I-am inspirat mirosul, liniștindu-mă cu acel parfum familiar care era numai al lui.

Mă luptam cu un val de emoții, o ușurare, pentru că-l aveam din nou alături, amestecată cu teama permanentă de a nu-l pierde iar. Mi-am așezat un picior peste al lui, înlănțuindu-ne trupurile, astfel încât să nu mai poată pleca.

— Îmi pare rău, i-am spus cu glas gătuț. E numai vina mea.

Am închis strâns ochii și mi-am înghițit lacrimile.

— Șșt, scumpo! Să nu gândești așa. De acum o să fie bine.

Mi-a dat la o parte părul de pe față, atingându-mi cu degetul mica urmă pe care mi-o lăsase pe gât.

— Acum știi. Încearci să mă ocrotești. Îți sunt recunoscător pentru strădanie, dar pentru nimic în lume nu merită să trecem prin ce am trecut. Ție nu-ți place să fug din viața ta, iar mie nu-mi place să iei decizii categorice fără mine. Așa că poate cădem de acord ca, pe viitor, să lămurim lucrurile împreună. Ce părere ai?

M-am tras în spate, iar Blake mi-a șters o lacrimă rătăcită pe obraz și m-a sărutat dulce.

— Iubește-mă, Blake!

Dorința i-a străbătut chipul. Mi-a smuls bluza și sutienul, apoi m-a întors astfel încât să stau întinsă pe canapea. Încet-încet, mi-a tras în jos fusta, lăsându-mă dezgolită și pregătită pentru el.

Buzele i s-au depărtat ușor.

— Te vreau așa, în fiecare noapte. Goală, așteptându-mă.

S-a ridicat, apoi și-a tras tricoul peste cap, aruncându-l cât colo. Și-a împins blugii spre podea, scoțând la iveală trupul perfect sculptat al bărbatului de sub haine. M-am holbat la el, admirând fără rușine corpul pe care ajunsese să-l iubesc, să-l doresc cu patimă.

Blake s-a aplecat, așezându-se între coapsele mele. A urcat încet, erecția lui apăsându-mi cu putere abdomenul, în timp ce mă săruta pe umeri și pe gât. Măinile lui îmi adorau curbele, lent și respectuos, lăsând urme de foc pe unde treceau. M-am mișcat pentru a-mi domoli durerea ascuțită dintre picioare.

— Vreau să te simt în mine, i-am spus, cu răsuflarea tăiată.

Trupul lui masculin fără cusur a ezitat cu o reținere măsurată, dând târcoale vaginului meu. Eu i-am cuprins erecția fierbinte și l-am așezat în dreptul deschizăturii. Ținându-și respirația, Blake s-a împins încet în mine. Eu mi-am lăsat degetele nerăbdătoare să-mi alunece peste curbele pieptului său, înconjurându-i sfârcurile moi, până când s-au întărit sub atingerea mea. El mi s-a dăruit ceva mai mult. Mi-am coborât mâinile către fesele lui și mi-am înfipt unghiile în carne.

— Ah, Doamne!

A tresărit, înfigându-se cu hotărâre în mine. Am gemut și m-am arcurit pentru a-l simți pe de-a-ntregul. El s-a lăsat în jos, împingându-se din nou cu blândețe. Și-a trecut limba peste conturul urechii mele.

— Ești o fată rea.

Tremuram toată.

— Îți place când sunt real.

— Parcă voiai să mă faci să te iubesc.

— Când ești în mine, tu mă iubești și eu te iubesc. Nu așa merge treaba?

Blake a stat pe gânduri, apoi a pus stăpânire pe mine cu un sărut profund și pasional, lingându-mă și devorându-mă cu buzele, în timp ce se împlânta înlăuntrul meu cu mișcări ritmice. Mă strângeam neajutorată împrejurul penisului său. Fierbințeala mă copleșea, iar șoldurile mi se ridicau ușor sub el.

Apoi m-a săltat, astfel încât să-l încălec, ținându-și penisul îngropat în trupul meu.

— Of, drace!

Am tras brusc aer în piept. Mă pătrundea atât de adânc în poziția aia! Un strat subțire de sudoare mi-a acoperit pielea. I-am cuprins șoldurile, găsindu-mi drumul.

— Credeam că nu-ți place așa.

— Nu prea mă pui la treabă.

I-am zâmbit.

— Ești sigur?

Blake și-a lins buza de jos, iar eu m-am aplecat să i-o prind între dinți. I-am supt-o și i-am sărutat-o cu înflăcărare. El a gemut și mi-a ridicat iar șoldurile. Îi mai rămăsese înăuntru doar vârful, când s-a împins din nou cu putere, umplându-mă în întregime. M-am luptat să respir, sufocată de dulcea durere cu care penisul lui se împlânta în mine.

— Oh, Dumnezeuule!

M-am încheștat împrejurul lui, apucându-l de umeri pentru a-mi păstra echilibrul.

— Ești atât de adânc!

El m-a prins de ceafă și m-a tras mai aproape pentru un sărut, cu dezmierdări profunde, limba lui pătrunzându-mi blând în toată gura. Apoi m-a strâns de șolduri și m-a tras puțin mai mult în jos.

— Nu pot să trăiesc fără asta, Erica. Fără tine!

Am expirat brusc, însă el mi-a înghițit tot aerul cu un alt sărut lacom.

— Nici n-o să fie nevoie. Îți promit! Îți jur!

Mi-am trecut degetele prin părul lui, lipindu-mi sânii de pieptul muscular.

— Te iubesc, Blake! Tu ești singurul. Singura mea dragoste.

M-am săltat iar, izbindu-mi coapsele de el. Blake m-a pătruns încă o dată până în adâncul trupului, întinzându-mi țesutul sensibil din interiorul vaginului. Măinile lui mă strâneau cu nerăbdare, iar chipul lui se încorda chinuit. M-a ridicat, mișcându-mă în forță de-a lungul penisului său, iar și iar, până când au început să-mi tremure picioarele.

— Blake, i-am spus cu glas rugător. Ești aproape? Aș vrea să-mi dau drumul împreună cu tine.

Obrajii i s-au îmbujorat și a strâns din dinți în timp ce se împingea în mine.

— Acum, scumpo! Simte-mă cum îmi dau drumul în tine.

Cuvintele lui m-au dat gata, căci îl vedeam pierzându-se în mine, îngropat în corpul meu. Forța orgasmului m-a zguduit din cap până în picioare. Mi-am lăsat capul pe spate, în timp ce el își dădea drumul cu un strigăt și o ultimă efortare, împingându-ne pe amândoi dincolo de marginea prăpastiei.

Capitolul 20

M-am trezit cu trupul cald al lui Blake încolăcit în jurul meu. M-am întins, iar el a început să-mi presare sărutări leneșe de-a lungul pieptului. Să dorm, un somn adevărat, odihnitor, fără coșmaruri, numai ca să mă trezesc dezmiertată de mâinile și buzele lui Blake...
Ăsta putea fi raiul.

El și-a lipit nasul de gâtul meu, mușcându-mi ușor pielea.

— Fără alte urme, l-am avertizat.

A râs cu fața îngropată în gâtul meu.

— Nu știam sigur dacă o să te mai revăd. Trebuia să-ți las un semn de la mine.

— Da, te-ai făcut cunoscut.

Blake s-a oprit și m-a întors cu fața către el.

— James l-a văzut?

Am șovăit puțin.

— Da, l-a observat.

Expresia de pe chip îi era nepăsătoare, însă vedeam emoția involburându-se în ochii lui.

— Ce înseamnă el pentru tine, mai exact?

Mi-am mușcat buza, întrebându-mă ce să spun ca să nu-i provoc lui Blake o criză de gelozie furibundă.

— Gândește-te la el ca la Sophia. E un prieten care ar vrea mai mult, dar totuși un prieten.

— Dacă el te vrea pe tine, atunci eu vreau să dispară. Poți găsi pe altcineva care să-i facă treaba.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Iar eu vreau ca Sophia să dispară. Așa că probabil amândoi o să rămânem dezamăgiți pentru o vreme.

— E cu totul altceva. Sophia locuiește la New York. Tu stai față în față cu omul ăla aproape în fiecare zi. Dacă eu aș avea în birou pe cineva care zilnic ar încerca să mi-o tragă, ți-ai ieși din minți.

Am oftat.

— James și cu mine n-avem un trecut comun, iar el e un tip cumsecade. Nu clocește un plan ca să mă despartă de tine.

Cel puțin asta credeam, deși cu siguranță nu era un susținător al lui Blake.

— Putem s-o lăsăm baltă pentru moment?

— Nu suport faptul că a pus mâna pe tine.

— Atunci nu te mai gândi la asta, fiindcă nu contează.

Mi-am ridicat capul pentru a-l săruta, rugându-mă să nu afle vreodată că James mă atinsese și cu buzele. M-am întins pe spate și mi-am trecut degetele peste conturul maxilarului său. Avea o figură mai blândă, mai relaxată. Poate că nici el nu dormise atât de bine fără mine.

— Apropo de serviciu, ar trebui ca la un moment dat să mă întâlnesc cu Risa și să fac lumină în toată povestea aia.

— Nu poți aștepta până luni?

— Poate. Dar dacă o să vrea să lucreze peste program, probabil că o să se întrebe de ce nu-și poate accesa contul de e-mail.

— Las-o să se întrebe. E mai bine să-ți petreci timpul în pat, cu mine. Avem de recuperat.

— Oh?

— Mă gândeam să te sărut din cap până în picioare și să mă opresc doar dacă mă implori tu. Apoi trebuie să-mi rezerv cel puțin o oră ca să-ți ling păsărica.

Și-a strecurat o mână în jos, acoperindu-mi vulva.

— Mda, cel puțin o oră. Să vedem, ce altceva...?

Am izbucnit în râs.

— OK, am priceput, dar ar trebui să cobor și să mă spăl.

— Prostii! Poți să faci duș aici. De haine n-ai nevoie. Te vreau goală în patul meu, toată ziua. O să te și leg dacă e nevoie. Știi că sunt în stare.

Părea serios, însă pe buze îi flutura umbra unui surâs.

— Știi, până la urmă va trebui să înfruntăm realitatea.

— Neah!

S-a aplecat și mi-a înconjurat un sfârc cu limba, gâdilându-i vârful, până când o căldură familiară mi s-a aprins în pântec.

Am tras aer în piept și m-am arcuit înspre el, în timp ce degetele îmi alunecau prin părul lui. El și-a strecurat un deget în mine, îndoindu-l în punctul acela care mă făcea să-mi pierd capul.

— Nici măcar n-am apucat să-mi folosesc vreuna dintre jucării cu tine. Și ești în mare încurcătură pentru toate prostiile pe care le-ai făcut.

Am gemut și mi-am săltat șoldurile, ca să mă poată pătrunde și mai adânc. Îl dorisem pe Blake dominatorul. Și iată-!

Atunci mi-a sunat telefonul, întrerupându-ne momentul. Aflându-mă încă în puterea lui Blake, m-am întins după mobil. *Sid. Slavă Domnului!*

— Bună.

— Bună, ăăă, a venit poliția în apartament.

— Ce?

— Au niște întrebări legate de un tip, Mark MacLeod. Zic că tu l-ai cunoscut?

— Fir-ar să fie! OK. Cobor imediat.

Blake și-a mai strecurat un deget în mine, strângându-mi ușor sfârcul între dinți. Minteă îmi patina, încercând să decidă în ce direcție s-o iau. Am făcut o tentativă de a-l da pe Blake la o parte, însă el era de neclintit, în vreme ce ochii îi sclipeau poznaș.

— Ah, ești aici? m-a întrebat Sid.

Mi s-a tăiat răsufllarea.

— Da, sunt la Blake. Lasă-mă câteva minute.

Am închis, iar Blake mi-a luat și celălalt sfârc între buze, obrazii alungindu-i-se în timp ce trăgea încet, într-un fel delicios, de vârful lui. L-am împins cu blândețe.

— Ridică-te! Trebuie să plec.

— De ce? Cine era?

Și-a slăbit strânsoarea, așa că m-am strecurat jos din pat și mi-am aruncat pe mine hainele din ziua precedentă. Gândurile mi se învârteau în goană prin cap. Daniel îmi dăduse de înțeles că ancheta avea să se sfârșească. *Ce naiba caută ei aici?*

— Sid. Poliția e jos. Vor să discute cu mine.

Blake s-a ridicat în grabă.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu.

— Erica, e unul dintre momentele în care poate că ar trebui să-ți fiu alături.

— Nu, Blake. Răspunsul e nu. O să mă ocup eu de chestia asta. Nu te vreau acolo. Te rog să-mi spui că o să mă ascuți în privința asta!

El a ezitat.

— De ce crezi că au venit? O să-ți pună întrebări legate de Daniel. Ce-o să le zici?

— O să mă descurc eu, bine?

*

Am încercat în zadar să mă liniștesc înainte să intru în apartament. Arătam ca răvășită după noaptea trecută, dar polițiștilor cu

siguranță nu avea să le pese de asta. Mă rugam ca Blake să-și respecte promisiunea și să rămână la etaj, deoarece nu eram sigură că n-ar spune ceva nepotrivit în fața oamenilor legii.

Am intrat și am fost întâmpinată de doi bărbați. Unul era înalt și slab, cu părul castaniu încărunțit, iar celălalt era mai scund și mai pântecos, cu părul complet argintiu. Amândoi păreau îndeajuns de prietenoși, lucru pentru care le-am fost recunoscătoare, având în vedere că mă speria de moarte ideea de a discuta cu ei.

Cel mai înalt a vorbit primul.

— Ne pare rău că vă vizităm atât de devreme. Sunt detectivul Carmody, iar dumnealui e detectivul Washington. Speram să discutăm cu dumneavoastră despre relația pe care ați avut-o cu Mark MacLeod.

Relația mea?

— Cum adică?

Washington a băgat mâna în haină și a scos o mână de fotografii format mare, ce păreau să fi fost făcute în seara galei. În ele apăream eu și cu Mark, dansând, el cuprinzându-mă cu brațul și ținându-mă strâns. Eu stăteam cu spatele către aparat. Într-o altă fotografie, buzele lui se aflau la câțiva centimetri de urechea mea, iar pe chip i se întindea un surâs înfumurat. Era tocmai chipul pe care mă bucuram că nu-l văzusem în timp ce-mi spunea cât de mult mă dorește iar. Mi-am reținut o grimasă în clipa în care mi-am amintit de glasul lui, de răsuflarea cu care-mi atinsese pielea în seara aceea. În schimb, am ridicat cu calm privirea, așteptându-i pe cei doi să continue.

— Pozele astea au fost făcute de un jurnalist, la scurt timp înainte de moartea lui. Invitații v-au identificat pe dumneavoastră ca fiind femeia din imagini. Îl cunoșteați bine?

Am scuturat din cap.

— Nu, nu-l cunoșteam deloc bine. Îl întâlnisem de câteva ori în contextul unei afaceri de care mă ocup și în care era implicată firma lui.

— Aici pare a fi mai mult decât o cunoștință oarecare, a spus Washington.

— Văd. Flirta mult cu mine. I-am făcut pe plac acordându-i un dans, dar după aceea nu l-am mai revăzut. Părea destul de drăguț, însă nu mă interesa.

— Care a fost comportamentul lui în seara aceea?

— După cum v-am spus, mi-a făcut avansuri. Părea beat. Nu știu. Am discutat doar câteva minute înaintea dansului, apoi am plecat mai devreme de la gală. Nu mă simțeam bine.

Cei doi s-au uitat unul la altul. Carmody a îndesat fotografiile înapoi în plic, iar Washington m-a măsurat încă o dată din cap până în picioare. Am încercat să stau locului, să nu par agitată.

— Sunt oarecum nedumerită. El s-a sinucis, nu-i așa? Încercați să aflați de ce a făcut-o?

Am turuit cuvintele, iar inima mi-a luat-o la goană. Carmody mi-a răspuns:

— Atunci când fiul unui om de vază moare pe neașteptate, trebuie să ne dăm toată silința. Încercăm să excludem orice altă posibilă cauză a morții.

— Oh! Nu mi-am dat seama. Credeam că ancheta s-a încheiat.

— Din păcate, nu încă, a ridicat din umeri Carmody.

— Mai e ceva ce ne-ați putea spune?

— Nu cred. Mi-aș dori să mai fie. Sincer, am fost cu adevărat șocată de veste.

— Asta era adevărul.

— Nu sunteți prima persoană care zice asta și tocmai de aceea discutăm cu toți cei care l-ar fi putut cunoaște mai bine.

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Îmi pare foarte rău pentru părinții lui. Probabil că sunt sfâșiați de durere.

Am încercat să par cât mai compătimitoare cu putință. Nu-mi venea să cred ce vorbe îmi ieșeau din gură, nici cu câtă ușurință intrasem în rolul de spectator nevinovat, care nu știe decât atât cât se cuvine despre întreaga situație. Poate că era efectul săptămânilor

petrecute încercând să mă conving să devin altcineva decât eram în realitate.

— Sunt. E păcat. Dar uneori nu există răspunsuri la întrebarea de ce fac oamenii un asemenea gest. Oricum, vă mulțumim pentru timpul acordat și ne cerem scuze că v-am deranjat.

Washington a băgat mâna în buzunar și a scos o carte de vizită.

— Acestea sunt datele mele de contact. Sunați-ne dacă vă mai amintiți ceva, bine?

— Categorie așa o să fac.

Au plecat, iar eu m-am prăbușit pe un scaun de lângă masa de lucru, recunoscătoare că supraviețuisem interogatoriului fără să cedez nervos. Chiar nu credeam că aveau vreo bănuială și, până la urmă, de ce ar fi avut? Nimeni, în afara câtorva oameni apropiați mie, n-ar fi putut să găsească vreodată o legătură între mine și Mark.

Nici n-au plecat bine polițiștii, că a și apărut Blake.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Aveau niște poze în care apăream dansând cu Mark în timpul galei. Voiau să știe cum ne-am întâlnit. Le-am explicat că eram doar cunoștințe și că a flirtat cu mine. Au părut mulțumiți și au plecat.

— Deci nu cred că moartea lui Mark a fost o sinucidere?

— N-aș putea spune cu certitudine. Însă nu păreau prea îngrijiți că n-ar fi fost. Mi-au lăsat impresia că au dat peste mai multe fundături și că se pregătesc să închidă cazul. Dar nu știu.

— În regulă, atunci întoarce-te sus.

— Acum tot sunt aici. Lasă-mă să mă spăl și o să urc când o să fiu gata.

Oricât de mult mi-aș fi dorit ca, după săptămâni întregi de despărțire, să mă întorc în cald și ocrotitorul „cocon” creat de Blake, aveam nevoie să rămân câteva minute singură cu gândurile mele.

El a șovăit preț de câteva clipe.

— OK, nu întârzia mult.

M-a sărutat și a plecat.

Am intrat sub duș și m-am spălat. M-am gândit să mă întorc la etaj, unde urma să ne ascundem. Sigur, să-mi petrec ziua în pat, alături de Blake, nu era chiar o neplăcere, dar știam și de ce eram atât de discreți. Până acum, soluțiile puse în discuție erau ca eu să dezvălui faptul că sunt fiica lui Daniel, o epopee ale cărei complicații nici măcar nu mă puteam apuca să le anticipez, sau ca Blake să scoată la lumină acele înțelegeri necurate, care fără îndoială aveau să-i distrugă lui Daniel campania electorală și poate toată cariera. Îmi venea greu să o accept pe vreuna dintre ele ca fiind o alegere viabilă.

M-am șters și am aruncat o privire pe fereastră. Connor își parcase mașina în josul străzii, cât pe ce să nu-l văd. Un val de emoție mi-a străbătut tot corpul, moment în care am știut ce aveam de făcut.

Mi-am îmbrăcat blugii și un tricou, apoi mi-am tras în picioare tenișii. Am mângălit repede un bilețel și l-am lăsat pe masa din bucătărie, după care am coborât în fugă. Am ieșit în stradă. Clay stătea de pază, sprijinit de automobilul Escalade.

— Domnișoară Hathaway.

— Clay. Nu ne-am mai văzut de mult. Observ că te-ai întors la muncă.

— Da, doamnă!

— Ei bine, mult noroc. Eu mă duc până la magazin. Revin imediat.

Clay a dat din cap în semn de încuviințare. Am pornit cu pași vioi în lungul străzii. Aveam la dispoziție doar câteva minute pentru a duce la îndeplinire ceea ce trebuia să fac. Am traversat și am bătut în fereastra lui Connor. Acesta și-a coborât geamul și m-a privit cu asprime.

— Du-mă la el!

— Urcă!

Am deschis portiera din spate și l-am lăsat să mă ducă de acolo.

Mi-am dat seama încotro ne îndreptam abia când am văzut în depărtare cunoscutele spații de depozitare ale companiei *Boston Sand and Gravel*. Am luat-o pe câteva drumuri lăturalnice, pe sub întretăierea de autostrăzi, până când am ajuns într-o zonă izolată, presărată cu vagoane de tren și magazine rămase goale peste weekend.

Daniel stătea sprijinit de un SUV Lexus, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki și o cămașă cu guler alb. Din nou, fuma. Probabil că ar fi trebuit să se lase, mi-am zis eu în treacăt. El s-a desprins de lângă mașină și a pornit spre mine. Am cercetat împrejurimile. Eram cât se poate de singuri. Cu linia de centură aflată chiar deasupra noastră, nimeni nu m-ar fi auzit țipând. Am coborât din mașină, luptându-mă cu imboldul de a o rupe la fugă în direcția opusă. În ciuda faptului că Daniel îmi dăduse toate motivele să n-o fac, eram hotărâtă să-l înfrunt fățiș.

El și-a aruncat țigara și s-a oprit în fața mea, cu brațele încrucișate. Buzele îi erau strânse într-o linie aspră.

— Connor îmi spune că ai umblat peste tot cu Landon. Sunt destul de sigur că am discutat despre asta.

— Ți-a spus și că azi-dimineață am primit vizita unor polițiști?

Daniel a făcut ochii mari și s-a uitat repede înspre Connor. Pentru prima dată de când îl știam, am văzut o emoție pe chipul matahalei. Părea... fâstâcit.

— Nu i-am văzut, domnule. Îmi pare rău.

Daniel s-a uitat din nou către mine.

— Probabil plecase după cafea. Nicio grijă, am avut o mică discuție cu ei.

— Ce le-ai zis?

Am așteptat, vrând să-l văd arzând de nerăbdare. Buzele i s-au subțiat.

— Ai face bine să începi să vorbești!

— Aveau fotografiile în care apăream dansând cu Mark în timpul galei.

— Ce le-ai zis?

M-am uitat drept în ochii lui, păstrând un aer cât se poate de liniștit și indiferent.

— Ce le-ai zis, fir-ar să fie?

M-a apucat de umeri și m-a scuturat.

— Dă-mi drumul!

M-am zbatut să scap din strânsoarea lui, cu răsuflarea tăiată din pricina adrenalinei care îmi pompa în vene.

— Să nu mai pui mâna pe mine! *Niciodată!*

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Connor mișcându-se. Își depărtase picioarele, ca și cum ar fi fost gata să atace la comanda șefului său.

— Am mințit, Daniel. Am mințit ca o profesionistă. Ai fi fost mândru. Și știi de ce?

— Fă-mi plăcerea și spune-mi.

— Pentru că, oricât aș fi ajuns să te urăsc, încă țin la tine, dintr-un motiv inexplicabil. Țin la viața și la libertatea ta, țin chiar și la prostia aia de campanie nenorocită. Stau cu degetul pe trăgaci și nu pot să apăs.

Am tras aer în piept, încercând să nu tremur.

— Pentru că eu nu sunt așa. N-o să fiu niciodată ca tine. N-o să intru niciodată în joc de dragul unui amuzament bolnav și lacom.

— Sunt sigur că nu e singurul motiv.

— Ba este singurul. Nu-mi mai e frică de tine.

El mi-a aruncat o privire glacială, apoi buzele i s-au curbat într-un rânjel.

— Poate că ar trebui să-ți fie.

— Până să apuci tu să mă omori, te trimit eu la închisoare pentru crimă, Daniel. Oh, și să nu uităm de obstrucționarea justiției.

Bărbatul a mijit puțin ochii.

— Da, Blake mi-a povestit totul. Cum e să știi că toată strădaniile tale de a-l acoperi pe Mark n-au făcut decât să-i deschidă drumul pentru a-mi face tot ce mi-a făcut, așa cum a procedat cu atâtea alte fete?

Daniel a scrâșnit din dinți.

— Mersi pentru asta, tată!

A tresărit ușor la auzul cuvântului. Vorbele mele începeau să-l afecteze, iar asta îmi dădea curaj.

— Amenințările, manipularea, încercările de a mă integra în lumea ta. De acum toate porcăriile astea o să înceteze. Începând de azi.

El a râs scurt.

— De unde ți-a venit o asemenea idee?

— După ce a murit mama, n-am mai avut pe nimeni. Pe nimeni!

Vocea îmi tremura, dar am înghițit în sec, pentru a-mi ține emoțiile în frâu.

— Ea mi-a oferit toată dragostea ei, atâta timp cât a putut să mi-o ofere. După aceea a trebuit să-mi dau seama cum să mă descurc singură. Eu mi-am făcut regulile. Am descoperit totul pe cont propriu. Chiar și atunci când în viața mea s-au ivit oameni ca Mark, amenințând să distrugă totul, am supraviețuit. Am înflorit. Și tu n-o să-mi răpești toate astea. Am ajuns al dracului de departe ca să mai trăiesc la cheremul cuiva. Nici al tău, nici al lui Blake. Al nimănui.

Daniel i-a făcut un semn lui Connor, care s-a dus câțiva pași mai încolo, astfel încât să nu ne poată auzi. M-am mai relaxat puțin.

— Pari foarte convinsă de ce spui. Îmi dau seama că încerci să fi puternică, dar cred că am discutat despre cum mă simt când sunt amenințat.

— Eu nu te ameninț. Încerc să mă înțeleg omenește cu tine, pentru că de la bun început n-ai făcut decât să exagerezi. Nu crezi că, dacă relația noastră mai înseamnă ceva pentru tine, merit și eu să am un cuvânt de spus?

Expresia de pe chipul lui nu s-a schimbat. Nu avea să cedeze prea ușor.

— Azi am înțeles ceva. De când a murit Mark, mi-ai făcut viața un calvar și aș da orice ca să încetezi. Dar nu mă pot uita cum intri la închisoare, nici măcar cum ți se prăbușește campania, știind că

eu sunt de vină. Iar tu nu ți-ai putea lichida propria fiică. Undeva, în inima aia a ta de gheață, tu ții la mine. Și poți să ții la mine, să ai încredere în mine, fără să mă transformi în proprietatea ta. Nu e tocmai varianta idilică, dar presupun că, într-o versiune întoarsă pe dos a realității, asta se numește dragoste.

Daniel nu dădea niciun semn că ar vrea să vorbească, așa că am continuat. Dădusem toate cărțile pe față. Nu mai aveam nimic de pierdut.

— Știi că ai iubit-o pe mama. O văd în ochii tăi ori de câte ori o pomenim.

Atunci a tresărit, încleștându-și maxilarul.

— Să nu-mi vorbești mie despre Patty. Nu știi nimic din ce s-a întâmplat.

Glasul mi s-a potolit. Până atunci aproape că țișasem.

— Nu știu ce s-a petrecut între voi doi, dar știu că, dacă ați fi rămas împreună, viața mea ar fi arătat cu totul altfel. Acum niciunul dintre noi nu mai poate schimba situația. Dar încercarea de a prelua, după atâta vreme, controlul asupra existenței mele n-o să iasă bine nici pentru tine, nici pentru mine, crede-mă. Dacă mai simți vreo fărâmă de dragoste pentru mama sau de regret pentru că ai lăsat-o în urmă, te implor să renunți la toată povestea asta și să fii omul pe care și l-a dorit înainte să-i dai papucii.

El și-a desfăcut ușor buzele, apoi s-a uitat pe lângă mine. În clipa aceea, am zărit un licăr de emoție pe chipul lui. Era aceeași durere pe care o zărisem și altă dată, când îi mai vorbisem despre mama, dar pe care crezusem că o confund. Mizam pe șansa ca undeva, în adâncul sufletului, Daniel să o mai fi iubit încă. Îndeajuns de mult, încât să mă iubească și pe mine.

El a scos un oftat lung.

— Relația noastră n-ar fi mers niciodată. I-am făcut o favoare punându-i capăt. N-ar fi fost fericită cu viața asta.

— Atunci eu de ce aș fi? am întrebat, azvârlindu-mi exasperată brațele în sus.

Daniel și-a vârât mâinile în buzunare, apoi și-a îndreptat iar privirea către mine. O tăcere îndelungată s-a lăsat între noi.

Uitându-mă în ochii lui albaștri și reci, mă simțeam cuprinsă de emoții contradictorii. Noi ar fi trebuit să avem roluri importante unul în viața celuilalt. Un tată, o fiică. Și totuși iată-ne, încontrându-ne și amenințându-ne. Sufletele noastre erau pline de furie și neîncredere. Undeva sub toate astea, trebuia să fie ceva ce merita protejat, dar era un sentiment atât de firav și atât de adânc îngropat sub celelalte murdării, încât abia dacă-mi mai venea să cred că există.

Daniel și-a luat ochii de la mine și a scos o altă țigară. Mâinile îi tremurau ușor în timp ce și-o aprindea.

— Deci ai zis ce ai avut de zis. Și acum?

Am oftat.

— Gata cu urmărirea! Nu vreau să-l mai văd vreodată la față pe afurisitul de Connor. Și gata cu amenințările. Stai departe de mine și de Blake, cu excepția cazului în care, la un moment dat, o să simt că pot avea din nou încredere în tine.

— Deduc că el știe totul.

— Nu-ți face griji în ceea ce-l privește pe Blake. Știi că ți-e greu să ai încredere în mine, dar nu prea-ți dau de ales.

— Poate că el e cel în care nu am încredere.

— Dacă te-ar răni pe tine, m-ar răni și pe mine. Iar Blake mă iubește prea mult ca să-mi facă așa ceva.

Daniel a rămas pe gânduri.

— Și dacă n-o să te mai iubească?

Vorbele și-au croit drum în mintea mea. Îmi petrecusem zile în șir chinându-mă, temându-mă că tocmai asta se întâmplase. Îi dădusem o grămadă de motive să nu mă mai iubească, dar el nu renunțase la noi doi.

— N-o să-i dau niciodată motive s-o facă.

— Și munca pentru campanie? Presupun că sperii să te retragi și din asta?

— Dacă o să fiu convinsă că pot avea încredere în tine, că o să încetezi cu toată nebunia, o să te ajut. Am vorbit cu Will și am pus la cale un plan bun, care mi-ar permite să ofer consultanță echipei tale, fără să renunț la afacerea mea. El a părut să creadă că e o soluție grozavă, dar voia să-ți ceară și ție părerea. Presupun că n-a apucat încă.

Daniel a scuturat din cap și un surâs mândru i-a ridicat colțurile buzelor. M-am încruntat.

— Ce?

— Sincer să fiu, în momentul ăsta nu pot să-mi dau seama dacă semeni mai mult cu mine sau cu ea.

Nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Da, uneori și eu mă întreb același lucru.

M-am fâstăcit puțin. Întreaga discuție căpătase un caracter oarecum supraréalist. Oare tocmai ieșisem învingătoare dintr-o înfruntare cu Daniel Fitzgerald?

— Ascultă, trebuie să plec înainte să trimită Blake potera după mine.

— Nu știe că ai venit?

— Doamne, nu! A trebuit să plec pe furiș din apartament și mă strecor pe lângă o ceată de bodyguardzi. Probabil că acum a înnebunit de tot.

Daniel și-a îngustat un pic privirea.

— Ei bine, bănuiesc că nu trebuie să-mi mai fac probleme că n-o să aibă grijă de tine.

Am râs.

— Da, nicio grijă, crede-mă!

El a oftat din greu, apoi și-a azvârlit țigara.

— Bine. O s-o lăsăm așa pentru moment, însă mi-ar plăcea să ne întâlnim curând, să discutăm despre logistică.

Am ezitat, simțind în vocea lui un ton autoritar ce amenința să ne aducă înapoi de unde pleaserăm.

— O să te sun eu. Drept să-ți spun, după tot ce s-a întâmplat, am nevoie de un răgaz ca să-mi pun la punct relația și afacerea.

Daniel a dat din cap.

— Bine. Connor o să te ducă înapoi acasă. Presupunând că suporti așa ceva.

— Da, atâta vreme cât n-are de gând să mă omoare și să-mi arunce cadavrul în râu.

*

L-am sunat pe Blake din mașină. Îmi dăduse zeci de apeluri de când pleasem și știam că avea să fie întors pe dos.

— Erica, unde dracu' ești?

— Sunt în drum spre casă. Te rog să te liniștești.

— Pe unde ai umblat? Mi-ai lăsat un bilet în care mi-ai scris să nu-mi fac griji și pe urmă ai dispărut fără urmă?

— Încetează! O să ajung acasă în zece minute. Spune-le celor din echipa SWAT să rămână pe loc.

— Unde ai fost?

— Sunt bine. Totul e în regulă, pe cuvânt!

Connor m-a lăsat la capătul străzii. Oricât de mult mi-aș fi dorit să-i văd pe Clay și pe prietenii lui sărind pe el, treaba asta n-ar fi fost tocmai în spiritul relației pașnice pe care încercam s-o cultiv. M-am apropiat de intrarea în bloc. Blake se plimba înapoi și încolo ca un nebun, aruncându-le vorbe grele lui Clay și unui alt bărbat musculos, îmbrăcat în negru.

Imediat ce m-a văzut, a pornit spre mine. Mă așteptam să înceapă să țipe, să facă o criză de isterie, însă m-a prins într-o îmbrățișare atât de strânsă, încât m-a lăsat fără aer.

Mi-a dat drumul doar cât să mă privească în ochi. Avea chipul încordat, cu pielea întinsă peste trăsăturile lui frumoase. Măinile îi tremurau ușor când mi-a cuprins obraji în palme.

— Să nu mai pleci niciodată așa! Promite-mi!

Am dat din cap și am înghițit în sec, simțindu-mă cu fiecare clipă tot mai puțin curajoasă și mai vinovată.

— Promite-mi, Erica!

— Îți promit. Îmi pare rău. A trebuit să mă întâlnesc cu el și să pun lucrurile la punct.

Blake a făcut ochii mari.

— Ce? Cu cine?

— Cu Daniel.

El s-a dat un pas mai în spate, înfigându-și mâinile în părul lui mățâsos.

— Tu glumești! Te rog, spune-mi că glumești!

— Acum totul e în regulă. M-am înțeles cu el. Și-a ieșit din fire, bineînțeles, dar cred că până la urmă am reușit să-l conving și să-l fac să priceapă care e punctul meu de vedere. O să ne lase în pace.

— De unde știi? Dacă n-a făcut decât să-ți adoarmă vigilența? Dacă ar fi... Doamne, Erica! Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva!

Pentru o secundă, am căzut pe gânduri. Întâlnirea mea cu Daniel ar fi putut să meargă foarte rău, complet altfel decât în realitate. Iar dacă eu aș fi pățit ceva, Blake nu și-ar fi iertat-o niciodată.

— E tatăl meu, Blake. Uneori e un om îngrozitor, dar n-o să-mi mai facă rău.

Am oftat, recunoscătoare că în sfârșit puteam să cred asta.

— Am ajuns la un acord. Mi-a promis că o să se retragă.

— Și tu l-ai crezut?

— Îl cred încă.

*

Mi-am petrecut restul zilei de sâmbătă reproducându-i lui Blake discuția avută cu Daniel și încercând să-l conving că totul o să fie bine. El n-a renunțat la scepticism, dar cel puțin am reușit să-l înduplec ca, pentru moment, să nu publice nicio informație dăunătoare. L-am pus să jure pe relația noastră că n-o s-o facă.

Risa și cu mine am convenit să ne întâlnim la cafenea, duminică dimineața. Ea bănuia deja că se întâmplă ceva, dar trebuia să-i vorbesc în persoană. Așa aveam cele mai mari șanse să obțin noi informații legate de ceea ce puneau la cale ea și Max în culise.

— Bună!

S-a așezat pe scaunul din fața mea, părând la fel de vioaie și de dulce ca întotdeauna. Mi-am lăsat capul într-o parte și m-am uitat lung la ea, ca și cum atunci aș fi văzut-o pentru prima dată. Într-un fel, așa și era. După tot ce aflasem, acum vedeam în ea persoana care fusese de la bun început.

— Sunt foarte dezamăgită, Risa. Asta e.

Ea a pălit puțin.

— Ce vrei să zici?

— Sunt curioasă. Cât aveai de gând să te mai prefaci că ești în echipa noastră, înainte de a ne părăsi? Ar fi urmat să se întâmple cu prima ocazie sau tu și Max aveți un plan pe termen lung?

Risa a șovăit puțin.

— Nu știu sigur despre ce vorbești.

— Am văzut că i-ai trimis lui Max fișierele, așa că poți începe să fii sinceră. Uite ce-aș vrea eu să aflu: cum de ai trecut de la a-ți iubi slujba și a-ți păsa de compania mea la a-i împărtăși informații confidențiale unui terț pus pe răzbunare, pentru că eu, zău, nu pricep.

Atitudinea i s-a schimbat și chipul i s-a umplut de amărăciune.

— Serios? Ce nu pricepi, Erica? Lucrul cu tine a fost un coșmar încă din prima zi. Toți cred că ești o mare vizionară care și-a clădit o afacere, însă unde ai fi ajuns fără oameni ca mine? M-am spetit muncind pentru tine și la ce bun? Ca să-ți asumi tu toate meritele?

M-am încruntat.

— Scuză-mă, dar nu ți-ai făcut meseria?

— O să mi-o fac atunci când eu și Max o să lansăm propriul nostru site. Deja e în lucru și o să luăm cu noi toată publicitatea, așa că poți să te consideri avertizată.

Am izbucnit într-un râs plin de uimire. Trădarea ei mergea mult mai departe decât mă așteptasem.

— Uau, Risa! Tu chiar te-ai întrecut pe tine însăși! Se pare că Max, la fel. Să nu subestimezi niciodată puterea invidiei.

Max nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-l întrece pe Blake. Regretam că mă îndoisem vreodată de avertismentele iubitului meu.

— Spune-i cum vrei. Multă baftă la a te ridica de pe jos după toate astea. O să regreți!

— Ce nu realizezi tu e că succesul companiei n-are legătură cu tine. Nici măcar cu mine. De acum, oricare dintre noi ar putea să plece, iar firma ar supraviețui. Ai făcut parte dintr-o echipă, dar bănuiesc că ți-a scăpat complet sensul acestui concept. Noroc în afacerea ta întemeiată pe o filosofie a geloziei și vicleniei.

— Du-te dracului! a izbucnit ea.

M-am ridicat, dând să plec. Auzisem tot ce aveam nevoie să aud. Dar, înainte să mă îndepărtez, m-am oprit.

— Ah, Risa, încă ceva!

— Ce?

Am lăsat ca un zâmbet să mi se întindă încet pe chip.

— Blake vrea să-ți transmit că nu-l interesezi.

Muḩumiri

Cartea aceasta îi aparține soțului meu. Îți mulțumesc că mi-ai adus gustări și mi-ai făcut shake-uri cu proteine atunci când refuzam să mă opresc din scris. Îți mulțumesc că ai fost părintele cel bun, bucătarul și antrenorul de fotbal al copiilor, astfel încât eu să-mi pot împlini un alt vis. Îți mulțumesc că mi-ai fost cel mai bun prieten, cel mai înfocat susținător și pentru că m-ai lăsat să vorbesc la nesfârșit despre toate.

Nu-mi imaginez să fi ajuns cine sunt azi, să fi făcut tot ce am făcut, fără să te fi avut alături la fiecare pas, ajutându-mă să cred că orice e posibil. Viața pe care am clădit-o împreună e mai frumoasă decât orice altă existență mi-aș fi putut închipui. Pentru asta, o să-ți fiu veșnic recunoscătoare.

Uf! OK, ștergându-mă la ochi... Cine urmează?

Deși pentru mine scrisul e un efort în mare parte solitar, când ies totuși din ascunzătoarea mea, găsesc oameni al căror sprijin și elan îmi oferă imboldul de care am nevoie pentru a continua!

Îi mulțumesc mamei mele pentru dragostea ei necondiționată.

Îți mulțumesc, Susan, pentru prietenia ta, pentru ajutorul oferit și pentru că îndrăgești la fel de mult ca și mine literatura fără perdea.

Mulțumiri speciale editorului meu, Helen Hardt, pentru că n-a lăsat să-mi scape *nimic* și pentru că m-a inspirat să fac din capitoul 10 unul mult mai obraznic decât plănuisem inițial. Încă roșesc!

Lauren Dawes, îți mulțumesc pentru ochii tăi de vultur!

Mulțumesc celor care mă urmăresc pe Twitter, pentru sprinturile literare care m-au ajutat să depășesc momentele dificile. Le mulțumesc și tuturor prietenilor mei de pe rețelele de socializare, care mă fac să mă simt populară și îndrăgită!

Multe, multe mulțumiri numeroșilor fani, care m-au ajutat să-mi păstrez motivația de-a lungul întregii călătorii. Entuziasmul vostru îmi dă un scop și îmi încălzește sufletul atunci când am mai multă nevoie! Voi, doamnelor, sunteți pur și simplu niște vedete!

Întâlnire
periculoasă
Meredith
Wild

Descoperă primul
volum din seria Hacker,
un program IT genial,
o poveste superbă de
dragoste - și multe altele...

EROSCOPI

Întâlnire periculoasă

Autor: Meredith Wild

Titlul original: Hardwired

Traducere din engleză de Ana Dragomirescu

Hotărâtă să lase în urmă un trecut dureros, Erica Hathaway învață de timpuriu să se descurce pe cont propriu. Imediat după absolvire, se trezește în fața unei comisii de investitori care îi vor sprijini sau îi vor desființa debutul în lumea afacerilor. Singurul lucru la care însă nu s-a gândit e că-l va întâlni pe hackerul miliardar Blake Landon.

Arogant și fermecător, Blake nu acceptă să fie refuzat. Hotărât s-o cucerească pe Erica, luptă să-i câștige încrederea și s-o facă să renunțe la prudență, chiar dacă asta înseamnă să renunțe el însuși la nevoia de a deține controlul în orice situație.

Meredith Wild este o autoare de bestselleruri romance New York Times și USA Today. Locuiește pe coasta Floridei, împreună cu soțul și cei trei copii. Spune despre sine că este dependentă de tehnologie, că-i place whisky-ul și că e o romantică incurabilă.

Când nu trăiește în lumea imaginară a personajelor sale, poate fi găsită pe www.facebook.com/meredithwild

Meredith Wild este o autoare de bestselleruri romance New York Times și USA Today. Locuiește pe coasta Floridei, împreună cu soțul și cei trei copii. Spune despre sine că este dependentă de tehnologie, că-i place whisky-ul și că e o romantică incurabilă.

Când nu trăiește în lumea imaginară a personajelor sale, poate fi găsită pe www.facebook.com/meredithwild.

De aceeași autoare, la Editura Trei a apărut *Întâlnire periculoasă*.

„Meredith își construiește personajele cât mai aproape de realitate. Emoțiile, reacțiile și relațiile dintre ele sunt cu totul autentice.“
Obsession is a Book Blog